

เมื่อดอกเหมย* บาน

หลังพระราชพิธีอภิเษกสมรสเสร็จสิ้นลงและฤดูร้อนผ่านพ้นไป การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อตำแหน่งของพระสนมอินบินก็เกิดขึ้น คือพระเจ้าชอนโจไม่เสด็จมาหาพระสนมอินบินอีกเลย พระสนมอินบินจึงกระพืดกระพืดหงุดหงิดอยู่ตลอดเวลา เมื่อเห็นผู้ช่วยนางในส่วนพระองค์ออกมาจากตำหนักด้วยใบหน้าที่บวมปูดเพราะถูกพระสนมอินบินขว้างปาข้าวของใส่ฉันก็คิดว่าฉันที่ได้แต่จับเจ้าอยู่ในทเวซอนคันทันนี้ดีกว่าเยอะ

ในยามที่อากาศเย็นของฤดูใบไม้ร่วงเริ่มมาเยือน เช้าวันหนึ่งข่าวที่พระเจ้าชอนโจจะเสด็จตรวจดูการก่อสร้างพระราชวังซังด็อกพร้อมทั้งองค์ชายจงวอนก็แพร่สะพัดไปทั่ว ส่วนสำหรับอาหารเช้าของพระสนมอินบินก็ถูกยกกลับมาที่ทเวซอนคันทันสภาพที่ไม่ได้ถูกแตะต้องเลยแม้แต่หยดเหมือนเช่นเคย ฉันจึงปล่อยให้บ่าววางไว้อย่างนั้นเพื่อรอให้นางเอนกกลับไปห้องเครื่อง

ระหว่างนั้นคำพูดของมียองที่มาหาฉันเมื่อคืนก็ผุดเข้ามาในหัว

* เหมย หรือบัวรด เป็นไม้ล้มลุก ลำต้นกลวงสูงประมาณ 60-100 เซนติเมตร ดอกออกเป็นช่อ มีสีขาว ออกดอกในช่วงเดือน ก.ค.-ต.ค.

8 พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล 2

ความคิด นางเล่าว่าสนธิเสธคำขอของพระเจ้าซอนโจทำให้มีสนม มียอง วิเคราะห์ว่าคงเป็นเพราะความสัมพันธ์ของสนกับพระชายาของเขานั้น คงดีมาาก

ท่าทางสนกับพระชายาคงมีความสัมพันธ์ที่ดีจริงๆ ในวันพระราชพิธีอภิเษกสมรสก็เช่นกัน พระชายาของเขาปรากฏตัวที่สวนด้านหลังราวกับรู้ว่าสนอยู่ที่ไหน ชุตที่พระชายาสวมใส่ในตอนนั้นหรูหราอลังการมาก แม้แต่ฉันที่เป็นสตรีก็ยังมีมองว่านางงดงามมากจริงๆ แล้วสน...

ความคิดพวกนี้ช่างไร้สาระเสียจริง แต่ทำไมช่วงนี้ฉันถึงได้คิดอะไรแบบนี้บ่อยๆ นะ

หลังจากที่ได้พบกับสนที่สวนด้านหลังในวันพระราชพิธีอภิเษกสมรสแล้ว ฉันก็ไม่ได้ข่าวคราวของสนอีกเลย มีคำพูดมากมายอยากบอกรายถามเขา ทั้งที่เราอยู่ในพระราชวังแห่งเดียวกัน แต่วันเวลาที่เราไม่ได้เจอกันกลับยิ่งเนิ่นนานขึ้นจนทำให้ฉันตระหนักถึงความจริงว่าฉันเป็นเพียงแค่นางในธรรมดา ส่วนเขาเป็นถึงองค์ชายรัชทายาทของโซซอน ฉันรู้สึกปวดใจเหลือเกินที่ต้องห่างจากเขาเช่นนี้

หากได้พบเขาในตอนนี้ก็คงจะดีไม่น้อย ฉันไม่ยอมแอบมองเขาผ่านทางช่องกำแพงเหมือนมียอง ฉันอยากสบตาเขา แต่ฉันรู้ดี หากได้สบตาเขาแล้ว ฉันก็อยากพูดคุยกับเขา ความโลภที่ไม่รู้จักก็จะมีเพิ่มทวีคูณ หัวใจดวงนี้กำลังรู้สึกอะไรกันแน่ ระหว่างที่ฉันกำลังจมอยู่กับความคิดของตัวเอง ลู่ๆ ประตูหเวซอนคันก็ถูกเปิดออก จองซังกุกกับผู้ช่วยนางใน ส่วนพระองค์เดินเข้ามา

"ยกไปเร็วเข้า"

"เจ้าคะซังกุก"

ผู้ช่วยนางใน ส่วนพระองค์ทยอยล่าเสียงสำหรับอาหารที่อยู่ในหเวซอนคันออกไปตามคำสั่งของจองซังกุก ฉันถึงกับตกใจลุกพรวดขึ้นมา

"จงชังกุ้งเจ้าคะ!"

จงชังกุ้งที่กำลังจะเดินออกไปหยุดชะงักและหันกลับมามองฉัน
"เจ้าเรียกข้าทำไม"

"พระสนมจะเสวยสำหรับเช้าหรือเจ้าคะ"

"ยกสำรับออกมาเช่นนี้แล้วเจ้ายังไม่รู้อีกหรือว่าพระสนมจะเสวยหรือ
ไม่เสวย"

จงชังกุ้งทั้งฉันที่สับสนเอาไว้แล้วมุ่งหน้าไปยังตำหนักของพระสนม
อินบิน ฉันไม่สบายใจเอาเสียเลย สำหรับเช้าเย็นซัดไปนานแล้ว เพราะฉัน
คิดว่านางในจะยกกลับไปห้องเครื่องจึงไม่ได้อุ่นให้ร้อน หากลื่นของนาง
ได้สัมผัสกับน้ำแกงและเครื่องเคียงที่เย็นซัด นางคงได้กลายเป็นแม่มด
อีกแน่ๆ

แล้วความไม่สบายใจของฉันก็กลายเป็นจริง หลังจากสำรับถูกยกไป
ไม่นานก็ได้ยินเสียงขามตกแตกพร้อมเสียงก่นตำมาจากในตำหนัก หลังจากนั้น
เหล่าผู้ช่วยนางในส่วนพระองค์ก็กรูกันเข้ามาในทเวซอนคันโดยมีจงชังกุ้ง
ยืนทำหน้าที่ตาเก็รวกราดอยู่ด้านหลัง

"ไปลากนางในคิมออกมา!"

วันนี้คนที่ถูกแม่มดอินบินเลือกคือฉันไม่ผิดแน่ๆ สีหน้าของเหล่าผู้ช่วย
นางในส่วนพระองค์ดูโล่งอกที่วันนี้หายนะไม่ได้ตกอยู่กับพวกตน ฉันถูก
พวกนางลากตัวไปจนถึงหน้าสวนของตำหนักที่มีเสื้อฟางถูกปูเตรียมพร้อม
เอาไว้ พวกนางให้ฉันขึ้นไปนั่งคุกเข่า สักพักพระสนมอินบินก็เดินมาหยุด
ยืนอยู่บนบันไดหินพร้อมจ้องมองมาทางฉันด้วยสีหน้าโกรธจัด

"เจ้าใส่ผ้าแข็งลงไปใต้น้ำแกงด้วยรี"

วันนี้ฉันคือคนที่ต้องถูกล่เล่นงาน เหล่านางในที่ที่ถูกทำร้ายทุกวันจึงพากัน
ยุยงส่งเสริมเพื่อให้ฉันได้รับโทษ

"เพราะอยู่แต่ในทเวซอนคัน จึงหลงลืมหน้าที่ของตัวเองกรรมังเพคะ"

"พระสนมต้องใช้โอกาสนี้ทำให้นางในคนอื่น ๆ ดูเป็นตัวอย่างนะเพคะ"

ตอนแรกฉันคิดว่าอย่างมากก็คงถูกขว้างปาข้าวของใส่ แต่สีหน้าของจ้องซังกุงที่ยืนอยู่ท่ามกลางพวกนางในกำลังมีตมมมาก มากจนฉันเริ่มหวาดหวั่นในใจ

"ข้าจะลงโทษเจ้าด้วยมองซอกมัลลี*"

คำพูดที่ออกมาจากปากของพระสนมอินบินทำเอาฉันอ้าปากค้าง เพราะเท่ากับว่าฉันจะต้องถูกตีจนน่วม เหล่านางในก็พากันทำหน้าตกใจไม่แพ้กัน แล้วทันใดนั้นจ้องซังกุงก็รีบบุกขึ้น

"พระสนมเพคะ หม่อมฉันขอภัยเพคะ แต่การลงโทษนางในเป็นหน้าที่ของพระมเหสีซึ่งดูแลราชสำนักฝ่ายในนะเพคะ หากจะลงโทษนางในต้องขอประทานอนุญาตก่อนเพคะ"

การเข้ามาขวางพระสนมอินบินที่กำลังโกรธจัดนั้นไม่ต่างไปจากการเสี้ยมภัยสักเท่าไร แต่จ้องซังกุงคงเป็นห่วงพระสนมอินบินที่กำลังจะฝ่าฝืนกฎระเบียบของพระราชวัง ทว่าพระสนมอินบินกลับคิดว่าคำเตือนที่จริงใจของจ้องซังกุงเป็นเพียงแต่การก่อกวนที่น่ารำคาญเท่านั้น

"พระมเหสีรี เจ้าบอกว่าเป็นที่หน้าของพระมเหสีอย่างนั้นรี ข้าจะลงโทษนางในของตำหนักข้า ข้าต้องไปขอประทานอนุญาตพระมเหสีรี! จ้องซังกุง เจ้าลิ้มไปแล้วรีว่าก่อนหน้าที่พระมเหสีจะเข้ามานะ ข้าดูแลราชสำนักฝ่ายในมากกว่ายี่สิบปี พระมเหสีอี๋อินที่เพิ่งสวรรคตไปยังฝากให้ข้าดูแลที่นี่ แล้วตอนนี้พระมเหสีวัยแรกแย้มผู้ที่ไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลยจะเข้ามาก้าวก่ายงานของข้าอย่างนั้นรี"

"พระสนมเพคะ หม่อมฉันทราบพระทัยของพระสนมเพคะ แต่หม่อมฉันกลัวว่าหากใครมารู้ว่าพระสนมลงโทษนางในผู้นี้ พระสนมจะต้องโทษไปด้วยนะเพคะ"

* การลงโทษที่ให้ผู้ถูกลงโทษนอนบนเสื่อ จากนั้นก็มัดมือแล้วทุบตีด้วยไม้

"ก็ให้รู้ไปสิ ต่อให้รู้ว่าข้าตีนางจนตาย พระมเหสีวัยแรกแย้มนั้น ก็คงทำได้แค่มองดูเฉยๆ เท่านั้น มีวท่าอะไรอยู่ละ เหตุไฉนยังไม่เริ่มลงโทษนางอีก!"

"พระสนมเพคะ!"

ทันทีที่จงชังงูงหมอบลงแทบเท้าของพระสนมอินบิน เหล่านางใน ก็พากันคุกเข่าลงเช่นกัน

"ถ้าฝ่าบาทเสด็จกลับมาจากพระราชวังซึ่งตึกอกอาจจะเกิดเรื่องก็ได้นะ เพคะ พระสนมก็ทรงทราบดีไม่ใช่หรือเพคะ"

ตอนนี้ความรักความโปรดปรานของพระเจ้าซอนโจมีให้แก่พระมเหสีวัยแรกแย้มเพียงผู้เดียวเท่านั้น พระสนมอินบินเองก็รู้อะไรเรื่องนี้เป็นอย่างดีทันทีที่จงชังงูงผู้อยู่เคียงข้างอย่างจงรักภักดีมาเป็นเวลาสิบปีคุกเข่าลงตรงหน้า พระสนมอินบินก็พยายามสะกดกลิ่นอารมณ์โกรธเอาไว้ แต่สุดท้ายก็รู้สึกเสียดายหากต้องหันหลังกลับมือเปล่า

"ถ้าเช่นนั้นข้าจะลงโทษแบบที่ไม่ขัดต่อกฎก็แล้วกัน ยONGซิม"

"เพคะพระสนม" YONGซิม นางในเจ้าเนื้อขนานรับพร้อมลุกขึ้นยืน

"ตบหน้านางจนกว่าปากของนางจะบวม"

"เพคะพระสนม"

สุดท้ายก็จบลงด้วยการตบหน้า จงชังงูงจึงลุกขึ้นแล้วไปยืนข้างพระสนมอินบินโดยไม่คิดจะขัดขวางอีก

YONGซิมเช็ดคางของฉันทันขึ้นด้วยมืออวบอูม จากนั้นก็ใช้มืออีกข้างฟาดลงบนหน้านั้นโดยไม่ให้สัญญาณล่วงหน้าใดๆ

เพียะ!

เสียงดังขึ้นพร้อมกับความรู้สึกราวกับกระแสไฟไหลผ่านจากแก้มกระจ่ายไปทั่วใบหน้า YONGซิมตบเต็มแรงไปตั้งแต่ครั้งแรก จึงรู้สึกเจ็บมือจนลั่นเลที่จะตบเป็นครั้งที่สอง แล้วทันใดนั้นพระสนมอินบินก็ตวาดขึ้นมา

"ข้าบอกอย่างไร! บอกให้ตบหน้านางจนปากบวมไม่ใช่รี ตบไปแค่ทีเดียวปากจะบวมได้อย่างไรกัน!"

"เพคะพระสนม"

เพ็ยะ!

เมื่อถูกตบหน้าเป็นครั้งที่สอง ความเจ็บนั้นแล่นรีวไวจนถึงกระดูกคาง และแรงมากถึงขนาดทำให้หน้าหันไปอีกทาง

"นี่! เจ้ากล้าผ่อนแรงอย่างนั้นรี"

"ปะ...เปล่าเพคะ" ยองซิมตอบด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ แล้วประคองฉันให้นั่งตัวตรงก่อนจะกระซิบว่า "รีบๆ ขอโทษสิ ข้าเองก็เจ็บมือเหมือนกันนะ"

ฉันส่ายหน้า เพราะพระสนมอินบินคงไม่ยกโทษให้ฉันง่ายๆ หรือหากฉันขอโทษออกไป พระสนมอินบินก็จะยิ่งกระหยิ่มยิ้มย่องและสั่งให้ตบฉันหนักขึ้น และฉันเองก็ไม่ได้อยากอ้อนวอนร้องขอเยี่ยงคนซี้ซั้วลาดตาขาวด้วย

เพ็ยะ!

พอถูกตบเป็นครั้งที่สามก็ไม่รู้สึกเจ็บแค้นอีกต่อไป แต่มีเลือดสีแดงไหลออกมาจากมุมปาก พอนางในของตำหนักอื่นได้ยินข่าวก็เริ่มพากันมามุงรอบๆ ทีละคนสองคน เมื่อจ้องชิ่งกุงเห็นดังนั้นจึงเอ่ยปากห้ามพระสนมอินบิน

"พระสนมเพคะ พอแค่นี้เถิดเพคะ นางในคิมเองก็คงสำนึกผิดแล้วเพคะ"

แต่พระสนมอินบินเหมือนอยากจะทำทวนอดีตที่ตัวเองเคยดูแลราชสำนักฝ่ายในก่อนที่พระมเหสีคนใหม่จะเข้ามาสานต่อ ความจริงนางคงคิดว่าแม้นางจะละเมิดอำนาจของพระมเหสีในตอนี้ พระเจ้าซอนโจก็คงไม่ตำหนินางหรือ เพราะถึงยังไงแล้วนางก็เป็นถึงหญิงที่ให้กำเนิดพระโอรสและพระธิดาถึงเก้าพระองค์

"สำนึกอย่างนั้นรี! นางเนียนะสำนึก นางเด็กไม่รู้จักกาลเทศะ คอยดูนะ วันนี้ข้าจะจัดการนางจนกว่าข้าจะอารมณ์ดี รีบตบเข้าสิ!"

"เพคะพระสนม"

ยองชิมถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย ก่อนจะเช็ดคางของฉันทันทีอีกครั้ง ซึ่งตอนนี้ฉันทิ่มตาแทบไม่ขึ้นและได้กลืนความเลือด

เพียะ!

พอถูกตบเป็นครั้งที่สี่น้ำตาลก็เริ่มคลอ แต่ที่รู้ทำให้ฉันทนไม่พุดออกมาว่าเจ็บหรือพุดขอโทษใดๆ ฉันทิ้งเริ่มรู้สึกอเนจอนาถกับสภาพของตัวเอง ในฐานะของคนที่มาจากโลกอนาคตฉันจำต้องยอมรับความเป็นจริงเกี่ยวกับเรื่องชนชั้นวรรณะ

ฮนคือตัวอย่างที่เหมาะสมที่สุด การที่หัวใจของฉันทชอบเขานั้นเป็นเรื่องน่าหัวเราะเยาะมาก ฉันทก็ไม่ต่างไปจากมียองที่อยู่ในสถานะที่ได้แต่เฝ้ามองเขาจากที่ไกลๆ และมีกำแพงหินกั้นกลาง

ฉันมาโซซอนทำไมกันนะ...

พ่อ...ฉันมาเพื่อพ่อ แต่ฉันทนอยู่ที่นี้จนกว่าจะได้เจอกับพ่อไม่ไหวแล้ว ฉันทนไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ใช้อย่างที่อาเคยพุดเอาไว้หรือเปล่านั้น การกลายเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อย่างสมบูรณ์หมายถึงต้องสูญเสียความทรงจำตอนที่อาศัยอยู่ในอนาคตและสูญเสียอัตลักษณ์ทั้งหมด ไซหรือเปล่านั้น

ฉันทนอยู่ในแต่ละวันโดยการมองโลกในแง่ดี และพยายามปรับตัวให้เข้ากับยุคโซซอน คิดเสียว่าได้เกิดใหม่อีกครั้งในฐานะของคนโซซอน เวลาที่ได้อยู่กับฮน วินาทีที่เขาเรียกชื่อของฉันและฉันเรียกชื่อของเขาผู้ซึ่งเป็นถึงองค์ชายรัชทายาทได้นั้น ฉันรู้สึกที่ตัวเองพิเศษ ซึ่งความพิเศษนั้นอาจจะทำให้ฉันชอบเขาโดยไม่รู้ตัวก็ได้ ในตอนแรกฉันแค่รู้สึกสนิทสนมกับเขาในฐานะเพื่อนที่เคยพบเจอกันมาก่อน แต่ตอนนี้...

ฉันคิดถึงเขา อยากฟังเสียงของเขา อยากเห็นหน้าของเขา สิ่งเหล่านั้น
ทำให้ฉันมีพลังในการใช้ชีวิตอยู่ในยุคนี้

"พระสนมเพคะ หยุดเถอะนะเพคะ"

"หึ!"

ความซุกมุนเริ่มเกิดขึ้น อาจเป็นเพราะเมื่อคนในวังรู้เรื่องที่ผมถูก
พระสนมอินบินลงโทษ จึงพากันมามุงดู

ของซิมเองก็ลั้งเล จองซังเองก็เอ่ยปากห้ามตลอดเวลา แต่พระสนม
อินบินก็ยังไม่หายโกรธหายโมโหเสียที

"มัวทำอะไรอยู่ล่ะ"

ของซิมถอนหายใจยาวออกมาอีกครั้ง ก่อนจะเซยคางของฉันทันที
แล้วน้ำตาที่ผมพยายามกลั้นเอาไว้ก็เริ่มไหลรินอาบแก้ม

"หยุดเดี๋ยวนี้!"

ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้น เสียงนั้นเป็นเสียงของฮนแน่อน ทันทันที่ได้ยิน
เสียงนั้น นางในทุกคนที่กำลังมุงดูต่างพากันทำความเคารพ มีเพียงคนเดียว
ในที่นี้ที่ไม่ทำความเคารพนั่นคือพระสนมอินบิน นางมองฮนอย่างไม่พอใจ
ก่อนจะเดินลงมาเผชิญหน้ากับฮน

"องค์ชายรัชทายาท"

"พระสนมอินบิน"

เขาเอ่ยทักแล้วหันมามองฉันที่ทรุดนั่งอยู่บนเสื่อ แต่ทันทีที่สบตากับเขา
ฉันก็ก้มหน้าหนี ฉันไม่อยากจะให้เขาเห็นสภาพของฉันในตอนนี ผมเผ้า
กระเซอะกระเซิง เลือดไหลที่มุมปาก น้ำตาไหลอาบแก้ม มันเป็นสภาพ
ที่ดูไม่ได้เอาเสียเลย

"องค์ชายรัชทายาทมาทำอะไรถึงที่นี่เพคะ" พระสนมอินบินพูดอย่าง
วางท่า

"ข้ากำลังจะไปสวนท้ายวัง แต่เห็นนางในมากมายกำลังมุงดูอะไร"

สักอย่าง"

"หม่อมฉันแค่ลงโทษนางในผู้หนึ่งของทเวชอนคันที่ทำได้เรื่อง
ได้ราวเท่านั้นเพคะ ไม่คิดว่าการลงโทษนางในผู้หนึ่งจะไปรบกวนองค์ชาย
รัชทายาทเลยเพคะ"

"ลงโทษอย่างนั้นรี ช้าน้อยขอทราบเหตุผลหน่อยได้หรือไม่ว่าลงโทษ
ด้วยเรื่องอะไร"

พระสนมอินบินถึงกับสับสน เพราะไม่รู้สาเหตุว่าทำไมองค์ชายรัชทายาท
ใช้คำว่า 'ช้าน้อย' ซึ่งเป็นคำที่ต่ำกว่าฐานะตนเองกับนางซึ่งเป็นเพียงแค่
พระสนม

"เพราะว่านางในผู้นี้ยกอาหารเย็นชืดมาให้เพคะ"

"เพียงแค่นี้ถึงกับต้องลงโทษอย่างรุนแรงเชียวรี"

"รุนแรงรีเพคะ ใครได้ยินเข้าจะพากันกลัวนะเพคะ หม่อมฉันไม่ทราบ
หรอกว่าเพราะเหตุใดองค์ชายรัชทายาทจึงออกตัวอยากช่วยเหลือนางใน
ที่ไม่ได้ความผู้นี้ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องของราชสำนักฝ่ายในเพคะ องค์ชาย
รัชทายาทคงมีอาจเข้ามาก้าวกำยได้"

ทันทีที่คำว่า 'ราชสำนักฝ่ายใน' ออกมาจากปากของพระสนมอินบิน
จงซังกุงที่อยู่ข้างๆ ถึงกับทำหน้าที่สับสน ราชสำนักฝ่ายในทำหน้าที่ดูแล
นางในภายในพระราชวังอย่างที่พระสนมอินบินบอก หลังจากที่พระมเหสี
อียอินประจวบกระทั่งมีพระมเหสีคนใหม่เข้ามานั้น ผู้ที่รับหน้าที่ดูแล
ราชสำนักฝ่ายในก็คือพระสนมอินบิน ทว่าตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว
เพราะผู้ดูแลของราชสำนักฝ่ายในตัวจริงเข้ามาอยู่ในพระราชวังเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

"เมื่อสักครู่นี้ท่านพูดถึงราชสำนักฝ่ายในใช่หรือไม่ พระสนมอินบิน"

ทันทีที่อินเน้นเสียงตรงคำว่า 'ราชสำนักฝ่ายใน' ใบหน้าของพระสนม
อินบินก็สงบนิ่งลงเพราะรู้ว่าตนเองพูดผิดไป แต่นางก็ยังไม่วายยอมแพ้

ฮนซึ่งไม่ถูกกับตนเอง และยังต่อหน้าเหล่านางในมากมายที่กำลังมุงดูอยู่ นางจะเสียหน้าไม่ได้

"องค์ชายรัชทายาทเพคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องของนางในแห่งตำหนักของข้า หรือองค์ชายรัชทายาทจะให้ทำนางกันเพคะ"

ครั้งนี้พระสนมอินบินตำหนักตรงจุดที่ฮนไม่สามารถโต้แย้งได้ คำพูดนั้นทำให้ฮนต้องปิดปากเงียบจนบรรยากาศเย็นยะเยือกโอบล้อมไปทั่วทั้งตำหนัก หลังจากที่นั่งไปพักใหญ่ ฮนก็เปิดปากพูดอีกครั้ง

"ราชสำนักฝ่ายในเป็นหน่วยงานของพระมเหสี แล้วพระมเหสีทรงทราบเรื่องนี้แล้ววี"

ทันใดนั้นพระสนมอินบินก็หัวเราะเสียงดังลั่น

"พระมเหสีวีเพคะ พระมเหสียังไม่คุ้นเคยกับการใช้ชีวิตภายในพระราชวังเลยเพคะ แล้วจะมาดูแลราชสำนักฝ่ายในได้อย่างไรกัน มีหน้าข้าเรื่องเล็กน้อยแค่นี้อาจะทำให้พระมเหสีรำคาญพระทัยก็ได้นะเพคะ"

แม้จะบอกว่าอาจทำให้พระมเหสีรำคาญใจได้ แต่ในความเป็นจริงคำพูดของพระสนมอินบินนั้นไม่ว่าใครฟังก็รู้ว่ากำลังดูถูกพระมเหสีวัยแรกแย้มผู้นี้อยู่

"เพราะฉะนั้นองค์ชายรัชทายาทเสด็จกลับเสียเถิดเพคะ" พระสนมอินบินเอ่ยปากไล่ฮนอย่างเฉียบขาด

"ถ้าเช่นนั้นข้าขอฮนดูพระสนมอินบินสั่งสอนคนในปกครองเสียหน่อยจะได้หรือไม่"

จังหวะนั้นเองพระมเหสีอินมกก็ก้าวเข้ามา แม้แต่ชั้นที่ที่ต้องแจ้งให้ทราบถึงการปรากฏตัวของพระมเหสีก็ยังเข้าไปก้าวหนึ่ง

"พระมเหสีเสด็จแล้ว!"

พระสนมอินบินถึงกับตกใจกับการปรากฏตัวอย่างคาดไม่ถึงของพระมเหสี นางก้าวถอยหลังเล็กน้อยก่อนจะทำความเคารพ

พระมเหสีสวมวิกผมที่ประดับด้วยปิ่นปักผมดั่งตงามสมอายุ ต่างจาก
วิกผมที่ประดับประดาอย่างอลังการของพระสนมอินบินโดยสิ้นเชิง

ตนเองก็ทำความเคารพพระมเหสีเช่นกัน พระมเหสีจึงยิ้มรับก่อนจะ
หันไปมองพระสนมอินบินด้วยใบหน้าที่ปราศจากรอยยิ้ม

"พระสนมอินบินเพคะ"

"พุฒธรรมดากับหม่อมฉันดีกว่าเพคะ"

ทันทีที่พระมเหสีปรากฏตัวต่อจากฮนซึ่งเป็นน้องชายรัชทายาท
ความลำพองใจของพระสนมอินบินก็ฟ่อลงไปที่ทันที

"ก็ได้อ" พระมเหสีพูดออกมาอย่างไม่ลังเลใจเมื่อถูกขอให้พุฒจารธรรมดา
ทำทางของพระมเหสีอายุน้อยผู้นี้ดูเอาเรื่องที่เดียว จนพระสนมอินบินถึงกับ
ขมวดคิ้ว

"ฝ่าบาทเพิ่งเสด็จไปพระราชวังซังต็อกได้ไม่นานก็เกิดเรื่องนำหน้าหกหู
ขึ้นที่นี่ เกิดอะไรขึ้นนรี"

การกล่าวอ้างถึงพระเจ้าซอนโจจากพระมเหสีแสดงถึงการตำหนิพระสนม
อินบินเข้าอย่างจังจนใบหน้าที่ของพระสนมอินบินถึงกับบวมบึ้ง

"หม่อมฉันแค่ลงโทษนางในของหม่อมฉันเพคะ"

"เอ่อ? ลงโทษนรี นางในผู้นั้นทำความผิดร้ายแรงถึงขนาดต้องไล่ออก
ชชายรัชทายาทออกไปเพื่อไม่ให้ยุ่งเซียววี และหากนางในผู้นั้นทำผิด
ร้ายแรง พระสนมควรแจ้งแก่ข้าผู้ดูแลรับผิดชอบราชสำนักฝ่ายในมิใช่
หรือไร"

"คือว่า..."

"นางในผู้นั้นทำผิดร้ายแรงแค่ไหนกันล่ะ ข้าจะให้คนของข้าตรวจสอบ
ความผิดนั้นแล้วจะทำการลงโทษ"

"พระมเหสีเพคะ"

"บอกมาสิ พระสนมอินบิน"

คำพูดของพระมเหสีทำให้พระสนมอินบินถึงกับพูดไม่ออก คงรู้ตัวว่า
ได้ทำพลาดไปแล้วที่ลงโทษฉันทนแรงขนาดนี้

"พระมเหสีเพคะ หม่อมฉันขอลูกให้ทราบแทนเพคะ นางเป็นนางใน
แห่งทเวซอนคันเพคะ ปกตินางในผู้นี้ชอบประพฤติตนไม่หวั่นเกรงผู้ใดและ
ไร้มารยาทยิ่ง และวันนี้ก็ถึงขั้นล้อเล่นกับสำรับของพระสนมอินบินเพคะ"
จงชังกุงอธิบาย

"นางในแห่งทเวซอนคันรี" พระมเหสีพิมพ์ำเบาๆ รวากับกำลังรื้อฟื้น
ความทรงจำ

"เพคะพระมเหสี"

"เอ่อ พระมเหสี"

พระมเหสียกมือห้ามฮนที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่าง ก่อนจะหันไป
พูดกับพระสนมอินบิน

"ความผิดร้ายแรงถึงเพียงนั้น จิตใจของพระสนมอินบินที่อยากจะ
ลงโทษคงสับสนอยู่ไม่ใช่หน่อย แต่หน้าที่การลงโทษนางในเป็นของราชสำนัก
ฝ่ายในที่ขาดดูแลอยู่ ถ้าเช่นนั้นข้าจะพานางไปลงโทษเอง"

พอพูดจบพระมเหสีก็เดินออกไปทันที ชังกุงและเหล่านางในสวนพระองค์
เดินมาหาฉันทนแล้วรีบทำไม้ทำมือให้ตามไป

แค่คิดว่าตอนนี้ต้องรับโทษจากพระมเหสีแทนที่จะเป็นพระสนมอินบิน
ร่างกายก็ไร้เรี่ยวแรง ฉันทนลุกขึ้นแล้วเดินไปอย่างโซเซ ฮนที่จ้องมองอยู่จึง
รีบยื่นมือเข้ามา แต่โชคดีที่นางในของพระมเหสีเข้ามาประคองฉันทนเอาไว้
เสียก่อน ฮนจึงชักมือกลับ แต่ไม่รู้ว่าพระสนมอินบินกับจงชังกุงมองเห็น
การกระทำนั้นของฮนหรือเปล่า

"รีบไปเร็วเข้า"

นางในรีบพาฉันทนออกไป ฉันทนหันไปมองหน้าฮนอีกครั้ง ใบหน้าของเขา
เต็มไปด้วยความหวังใย

เมื่อครั้งที่พระมเหสีอียอินยังมีชีวิตอยู่ตำแหน่งนี้เคยถูกลบอบวอลไปด้วยกลิ่นยาสมุนไพร แต่ตอนนี้อบวอลด้วยกลิ่นหอมหวานให้ความรู้สึกสมกับเป็นสาววัยแรกแย้ม

ฉันรู้ว่าต่อหน้าพระมเหสี ฉันต้องก้มหัวต่ำกว่าการก้มหัวให้พระสนมอินบิน แต่เพราะถูกตบไปหลายทีจึงเกิดอาการวิงเวียน สุดท้ายจึงทำได้แค่เพียงนั่งทอดส่ายตาไปที่พื้นแทนการก้มหัวลงต่ำ ซึ่งพระมเหสีก็ปล่อยฉันให้ทำแบบนั้นโดยไม่ว่าอะไร

"บยอนซังกุง"

"เพคะพระมเหสี"

"นำผ้ามาให้นางเช็ดเลือดหน่อย"

"เพคะ"

ทันทีที่บยอนซังกุงลุกขึ้นแล้วเดินออกไป ฉันก็เงยหน้าขึ้นมาตรงๆ โดยไม่รู้ตัว น้ำเสียงของพระมเหสีนั้นเจือไปด้วยความรู้สึกอบอุ่นที่ไม่เคยรู้สึกได้กับแม่มดอินบินเลย พอพระมเหสีสบตากับฉัน นางก็หัวเราะเสียงใสขึ้นทันที

"คอแข็งขึ้นมาเชียวรี ตอนนี้เจ้ามองข้าอยู่รู้ตัวหรือไม่"

นางกำลังหัวเราะแต่คำพูดคำจากลับกำลังตำหนิการกระทำของฉัน ฉันจึงพยายามจะก้มหน้า แต่ก็ยังรู้สึกเวียนหัว สุดท้ายจึงได้แต่หลุบตาลงต่ำ โดยไม่ได้ก้มหน้าลง

"ขออภัยเพคะ หม่อมฉันเวียนหัวมากจึงก้มหน้าไม่ได้เพคะ"

"ไร้มารยาท เหตุใดถึงพูดจาส่งเดชแบบนี้"

แม้ใบหน้าจะยังคงยิ้ม หากแต่คำพูดคำจากลับเต็มไปด้วยการตำหนิติเตียน แต่ถึงอย่างนั้นคำพูดแค้นที่ออกมาจากปากของหญิงสาววัยสิบปลายๆ ก็ไม่ได้น่ากลัวเลยสักนิด ยิ่งฉันเคยเผชิญหน้ากับแม่มดอินบินมาแล้วหลายครั้งก็ยิ่งไร้ซึ่งความกลัว

"ทรงพระกรุณาด้วยพะคะ"

"เมื่อสักครู่ก็ขอลภัย มาตอนนั้นก็ขอความกรุณา เจ้าคงจะเวียนหัว อย่างไม่บอกมาจริงๆ"

นี่พระมเหสีกำลังหยอกล้อฉันอยู่หรือ

"ถ้าจะลงโทษหม่อมฉันก็รีบลงโทษเถิดพะคะ"

"เจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามาที่นี่เพื่อลงโทษอย่างนั้นรี"

"ก็พระมเหสีตรัสเช่นนั้นต่อหน้าพระสนมอินบินไม่ใช่หรือพะคะ"

"ใช่ ข้าพหูตอย่างนั้น"

พระมเหสีหัวเราะขึ้นอีกครั้ง แล้วตอนนั้นเองบยอนซังกุงก็กลับเข้ามา อีกครั้ง ฉันรับผ้าที่ส่งมาให้แล้วเช็ดเลือดที่มุมปาก

"กดเอาไว้ก่อน อย่าเพิ่งเช็ด ทำแบบนี้เลือดก็ไม่หยุดไหลกันพอดี"

ระหว่างที่ฉันนั่งอยู่กับการเอาผ้ากดที่มุมปาก ฉันก็เหลือบมองพระมเหสี ที่กำลังยิ้มจนดวงตาเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว นางดูไม่มีเจตนาร้ายแอบแฝง เลยสักนิด อย่างน้อยก็ดูจิตใจจนพระสนมอินบินเทียบไม่ได้เลย

"เจ้าชื่อคิมคยของมินรี"

จู่ๆ ชื่อของฉันก็ออกมาจากปากของพระมเหสี ฉันถึงกับเบิกตาโต อย่างตกใจ

"ไม่ต้องตกใจไปหรอก ข้ารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเจ้า"

"รู้เรื่องหม่อมฉันนะหรือพะคะ"

"ข้ารู้เรื่องของนางในทเวซอนคันแห่งตำหนักพระสนมอินบิน และ ข้าก็รู้ด้วยว่าพระสนมอินบินเกลียดเจ้ามาก จึงสั่งให้เจ้าไปเฝ้าทเวซอนคัน แล้วก็..."

พระมเหสีสบตากับบยอนซังกุง ก่อนจะหัวเราะคิกคักออกมา

"เจ้าปฏิบัติราชการเป็นสนมขององค์ชายจงวอนอย่างนั้นรี"

คำพูดของพระมเหสียิ่งทำให้ฉันตกใจเข้าไปใหญ่

"เจ้าช่างประหลาดคนเสียจริง ทั้งที่ฐานะของพระสนมของเชื้อพระวงศ์นั้น สูงกว่านางในมากนัก เหตุใดเจ้าถึงได้ปฏิเสธเล่า ข้าสงสัยสาเหตุที่เจ้าปฏิเสธ เสียเหลือเกิน"

ช่างสงสัยใคร่รู้สมกับเป็นสาวน้อย ฉันอยากจะบอกเหลือเกินว่า ฉันไม่สามารถทำอย่างนั้นได้กับคนที่ฉันไม่มีใจด้วย แต่พอนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงเปลี่ยนคำที่จะพูด

"พระมเหสีทรงทราบได้อย่างไรเพคะ"

"อย่างไรเสียเจ้าก็ไม่ยอมบอกใช่หรือไม่ ข้ารู้เรื่องเจ้าดี ข้าได้ยิน เรื่องของเจ้ามาจากกำแพงวัง"

ตอนนั้นเองฉันถึงเพิ่งรู้ว่าพระมเหสีกำลังแหย่ฉันเล่น แต่ฉันก็ไม่ได้ อารมณ์เสียอะไร เพราะฉันไม่รู้ลึกถึงเจตนาร้ายจากนางเลย

น้ำเสียงของนางแตกต่างจากตอนที่พูดด้วยน้ำเสียงสันเครือต่อหน้าฮน เมื่อสองปีก่อนอย่างสิ้นเชิง ตำแหน่งสร้างคน ดังนั้นเมื่อกลายเป็นพระมเหสี บุคลิกและน้ำเสียงก็ย่อมต้องเปลี่ยนไป

"ถ้าพระมเหสีได้ยินมาจากกำแพงวัง เช่นนั้นคำตอบที่มาจากปากของ หม่อมฉันก็คงได้ยินมาจากกำแพงวังแล้วเช่นกันเพคะ"

"ตายจริง บยอนซังกุง เจ้าได้ยินหรือไม่ ข้าเป็นถึงพระมเหสี ข้ายังคิด เลยว่านางช่างเป็นคนตลกเสียจริง"

"พระมเหสีตรัสถูกต้องแล้วเพคะ" บยอนซังกุงยิ้มตอบพระมเหสี

"ดูจ้ะ แล้วเจ้าเป็นคนหัวรั้นไม่ใช่หน่อย ขนาดถูกตบ ยังไม่ร้องลึ้กแอะ เดียว"

และตอนนั้นเองมีเสียงดังขึ้นจากทางด้านนอก

"พระมเหสีเพคะ ฝ่าบาทเสด็จกลับมาแล้วเพคะ"

"ข้ารู้แล้ว" พระมเหสีตอบไปทางด้านนอกแล้วกลับมามองฉันอีกครั้ง

"ตอนนี้ข้าต้องไปพระตำหนักของฝ่าบาทก่อน หากมีโอกาสค่อย

คุยกันใหม่ แล้วข้าจะส่งหม่อมหญิงไปยังที่พักของเจ้า เจ้าจะได้รักษา
ริมฝีปากนั้นให้หายดี"

เมื่อได้ยินคำนั้น ฉันก็คิดว่าพระมเหสีช่างเป็นคนที่จิตใจดีจริงๆ แต่
คำพูดถัดมานั้นทำเอาฉันถึงกับเปลี่ยนความคิด

"หากองค์ชายจองวอนเห็นริมฝีปากอย่างนั้นอาจจะเจ็บปวดใจได้"

พอพูดจบพระมเหสีก็เอาแต่หัวเราะคิกคักจนฉันจับความรู้สึกไม่ได้
เลยว่านางกำลังคิดอะไรอยู่ แต่ถ้ามองในแง่ดีก็ดูน่ารักสดใสเหมือนหญิงสาว
ทั่วไป

พระมเหสีเดินนำออกมาจากตำหนักก่อน แล้วฉันจึงเดินตามออกไป
ระหว่างนั้นฉันเห็นสนเดินตรงไปมาด้วยใบหน้าที่ระวนระวายใจอยู่หน้า
ตำหนักของพระมเหสี พอเห็นสน พระมเหสีจึงเอ่ยทักเขาก่อน

"องค์ชายรัชทายาท"

ใบหน้าที่ของสนที่เห็นฉันเดินตามหลังพระมเหสียิ่งกระอักกระอ่วน
เข้าไปใหญ่

"พระมเหสี"

"เสด็จมาทำอะไรที่ตำหนักของหม่อมฉันเพคะ แล้วเหตุใดจึงไม่เข้าไป"

พระมเหสีวัยแรกแย้มพูดกับลูกเลี้ยงที่อายุมากกว่าตนด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน แต่สนดูท่าจะไม่ถูกใจกับความอ่อนโยนเช่นนั้นของพระมเหสี

"กระหม่อมได้ยินมาว่าเสด็จพ่อเสด็จกลับวังแล้วพะย่ะค่ะ"

"หม่อมฉันก็ได้ยินเหมือนกันเพคะ หม่อมฉันกำลังจะไปเข้าเฝ้า
ไปด้วยกันหรือไม่เพคะ"

ตอนนั้นสนหันมามองฉัน ฉันจึงได้แต่ก้มหน้านิ่งเพราะไม่อยากจะให้เขา
เห็นใบหน้าที่ของฉันในตอนนี้อยู่ สนที่ล้มเหลวในการสบตากับฉันจึงล้งเล่อยู่
ชั่วครู่ก่อนจะหันไปพูดกับพระมเหสี

"นางในผู้นี้..."

"หม่อมฉันดูแลนางแล้วกำลังจะส่งกลับไปเพคะ นางคงใจเสียที่ถูกพระสนมอินบินลงโทษ"

ใบหน้าของฮนเริ่มดีขึ้นมาเล็กน้อย "พะยะคะพระมเหสี"

เมื่อพระมเหสีเดินนำหน้าออกไป ฮนก็ตั้งใจจะเดินตามพระมเหสี แต่ก็ยังหันกลับมามองฉันที่กำลังยืนอยู่ ฉันจึงรีบก้มหน้าหลบไปอีกทาง เพราะอายที่ใบหน้ายับเยิน

"ริมฝีปากกลางบวมเป่งเลยเจ้าคะ"

อุณจี้ร้องไห้ด้วยความเสียใจ แต่ฉันทำได้แต่เพียงนั่งนิ่ง เพราะหมอมหุญยังตรวจรักษาไม่เสร็จ

"โธ๊ย!"

วินาทีที่หมอมหุญแทงเข็มเข้าไปที่ริมฝีปากบวมของฉัน ความเจ็บปวดแล่นรื้อวขึ้นมาบนใบหน้าราวกับถูกสว่านเจาะ แล้วหมอมหุญก็กำซั๊บอีกครั้ง

"อย่าเพิ่งขยับนะเจ้าคะ"

เมื่อปักเข็มเล่มที่สองบนริมฝีปาก ความเจ็บปวดบริเวณแก้มที่โดนตบก็เหมือนจะดีขึ้น

"ไม่มียากินหรือยาทาหรือเจ้าคะ"

ฉันพยายามถามเพื่อหลีกเลี่ยงการฝังเข็ม แต่หมอมหุญรีบพูดตัดบท

"ห้ามพูดด้วยเจ้าคะ"

สุดท้ายฉันก็ถูกฝังเข็มไปทั้งหมดสามเล่ม สิบนาทีผ่านไปจึงเอาเข็มพวกนั้นออก แล้วอาการเจ็บปวดก็ลดลง

"วันนี้ฉันน่าจะบวมน้อยลงนะเจ้าคะ แต่แผลที่อยู่รอบริมฝีปากจะหายดีภายในสิบนวันเจ้าคะ"

"ยาล่ะเจ้าคะ" อุณจี้ผู้มีนิสัยใจร้อนกับเรื่องของฉันรีบเอ่ยถามหมอมหุญ หมอมหุญจึงหยิบกล่องไม้ขนาดเล็กออกมา วินาทีที่หมอมหุญเปิด

ฝากลอง กลิ่นยาฉุนขนาดที่ไม่เคยได้กลิ่นอย่างนี้ที่ไหนมาก่อนในชีวิตก็
คละคลุ้งไปทั่วที่พักของฉัน กลิ่นนี้คล้ายกับกลิ่นของยาที่ฉันใช้ตอนโดน
เสือข่วนซึ่งถูกเก็บไว้ในกล่องปฐมพยาบาลเก่าที่แทบไม่ได้ใช้แล้ว

"ทาบ่อยๆ จะทำให้หายเร็วขึ้นเจ้าคะ"

ทันทีที่อุณจีรับยาไป หมอหญิงก็ลุกขึ้น ฉันเองก็ลุกขึ้นเช่นกันและ
หันไปสั่งให้อุณจีปิดกล่องยานั้นเสียก่อน เพราะกลิ่นของยานั้นฉุนเต็มทน
ก่อนจะหันมากล่าว "ขอบคุณนะเจ้าคะ"

พอหมอหญิงกลับไปแล้ว อุณจีก็หยิบหมอนออกมาใบหนึ่งแล้วสั่งให้
ฉันนอนลง คงอยากจะทำยาที่หมอหญิงให้มาเต็มที่แล้ว

"ข้ายังไม่อยากทา" ฉันพูดเบาๆ ก่อนจะล้มตัวลงนอน

อุณจิตอนหายใจ "พอทายนี้อแล้วหากพระสนมอินบินจะลงโทษอีกครั้ง
ก็อาจจะไม่ยอมกลงโทษเพราะกลิ่นยานี้ก็ได้เจ้าคะ"

"พระสนมอาจจะลงโทษซ้ำอีกหรือ"

"ก็ไม่แน่หรือเจ้าคะ"

อุณจีเปิดฝากลองยาอีกครั้ง กลิ่นฉุนจนแทบจมูก แต่มันทำให้หาย
เร็วขึ้น ฉันจึงต้องทน

"โอ๊ย!"

ทันทีที่อุณจีทายาที่ริมฝีปากของฉันอย่างช้าๆ อาการปวดแสบปวดร้อน
ก็แล่นรื้อขึ้นมา พอผ่านไปสักพักก็รู้สึกเหมือนเข็มทับสับเล่มที่มลงมาที่ปาก
ของฉัน

"เจ็บเหมือนถูกผึ้งเข็มอีกรอบเลย แต่มกลิ่นนี้ทำให้ข้ารู้สึกกินอะไร
ไม่ลงเลย"

"ห้ามอดข้าวเด็ดขาดนะเจ้าคะ"

ฉันมองอุณจีที่เป็นห่วงฉัน แล้วก็ทำให้นึกถึงองค์ชายจวงวอนขึ้นมา

"เจ้าได้บอกองค์ชายจวงวอนเรื่องนี้หรือเปล่า"

ทันทีที่ชื่อขององค์ชายจองวอนหลุดออกมา อุณัจก็รีบส่ายหน้าเหวอ

"ไม่เจ้าคะ ข้าจะไม่ทำอะไรโดยที่ซึ่งอาณิมนิมนต์เจ้าคะ แต่เรื่องครั้งนี้องค์ชายจองวอนทราบแล้วนะเจ้าคะ เพราะข้าวันนี้แพร่สะพัดไปทั่ววังเลยเจ้าคะ"

"ขนาดนั้นเชียวรี"

"ก็ทั้งพระมเหสีและองค์ชายรัชทายาทเสด็จไปที่หน้าตำหนักพระสนมอินบินด้วยพระองค์เองทั้งคู่เลยนี่เจ้าคะ จะมีใครในวังนี้บ้างที่รับรู้เรื่องนี้"

"นี่ฉันกลายเป็นสตาร์ในด้านแยจไปแล้วสินะ"

อุณัจที่ได้ยินฉันบ่นพึมพำคนเดียวเอ่ยถามขึ้น "เอ่อ 'สะ-ดา' คืออะไรเจ้าคะ"

"สตาร์ แปลว่าดาว หมายถึงมีชื่อเสียงนะ"

ระหว่างที่ฉันตอบออกไปอย่างไรเร็วแรงนั้นก็ได้ยินเสียงคนดังแว่วมาจากทางด้านนอกของประตูที่ถูกปิดเอาไว้

"อะแฮ่ม ฮังอาณิมน ฮังอาณิมนอยู่หรือไม่ขอรับ"

ฉันตกใจรีบลุกพรืดพรวดขึ้นมา เพราะฉันรู้ว่าเจ้าของเสียงนั้นคือชั้นที่ซเวแห่งตำหนักองค์ชายรัชทายาท ตอนนี้อุณัจยังอยู่ข้างๆ ฉัน อุณัจไม่รู้จักความสัมพันธ์ของฉันกับฮอนพอๆ กับมียอง แล้วชั้นที่ซเวจากตำหนักองค์ชายรัชทายาทก็ไม่น่าจะมีธุระส่วนตัวกับฉันด้วย เรื่องที่เขามานั้นต้องเกี่ยวข้องกับฮอนอย่างแน่นอน ตอนนี้อุณัจจึงคิดแต่เพียงว่าจะให้อุณัจออกไปจากที่นี่ยังไงดี

"อุณัจ ช่วยออกไปจากที่นี่สักพักได้ไหม"

อุณัจมองฉันราวกับแปลกใจกับท่าทีที่เปลี่ยนแปลงไปของฉัน แต่นางเป็นเพียงแค่ทาสที่ไม่มีสถานะจะมาถามหาเหตุผลจากฉันผู้เป็นนางในนางจึงเดินออกไปอย่างเงิบๆ โดยมีฉันเดินตามหลัง

ชั้นที่ซเวของตำหนักองค์ชายรัชทายาทยืนอยู่ตรงนั้นอย่างที่ผม

คิดไม่มีผิด แม้จะรู้ว่ามีคนอยู่ข้างในกับฉัน และเห็นอนูจีในชุดของทาส เดินออกมา แต่สีหน้าของเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย คนที่มีสีหน้าเปลี่ยนไป กลับเป็นอนูจีที่หันไปมองชั้นที่ชเวอยู่หลายครั้ง

ทันทีที่อนูจีเดินไปจนลับตา ชั้นที่ชเวก็มองไปรอบๆ อย่างระแວดระวัง ก่อนจะหันมาพูดกับฉัน

"ฮังอานิม เจ้าต้องออกจากวังตอนนี้เลย"

"ออกจากวังหรือเจ้าคะ"

พอฉันย้อนถาม ชั้นที่ชเวก็รีบกระซิบกระซาบ "องค์ชายรัชทายาท ออกจากวังไปแล้ว กำลังรอฮังอานิมอยู่"

"ออกจากวังไปแล้วหรือเจ้าคะ"

การที่บอกว่าฮนรอฉันอยู่นั้นไม่ต่างจากคำพูดที่ว่าเขาอยากพบฉัน แต่ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลากลางวันที่ดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่างจ้า องค์ชายรัชทายาทออกจากวังไปคงไม่เป็นไร แต่ฉันที่เป็นเพียงแค่นางในแห่งตำหนัก พระสนมอินบินนั้นจะออกจากวังไปได้ยังไงกัน ถึงแม้วันนี้พระสนมอินบินจะไม่เรียกหาฉันอีกแล้วก็ตาม

"ตอนนี้ข้าคงออกจากวังลำบากเจ้าคะ"

"ข้าจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง แค่อตามข้ามาก็พอ"

ฉันไม่ค่อยเชื่อคำว่า 'ไม่ต้องเป็นห่วง' นักรอก แต่ใจของฉันหวั่นไหว เพราะเขาบอกว่าฮนรอฉันอยู่ต่างหาก

"ทราบแล้วเจ้าคะ ข้าจะตามท่านไป"

ฉันเดินตามชั้นที่ชเวมาจนถึงประตูหลังของวัง ด้านนอกมีเกี้ยวและคนแบกเกี้ยวรออยู่ ชั้นที่ชเวมาส่งฉันให้ขึ้นเกี้ยว และบอกว่าเขาจะรออยู่ที่ประตูนี้จนกว่าฉันจะกลับมา ซึ่งนั่นทำให้ฉันวางใจมากยิ่งขึ้น เมื่อประตูเกี้ยวปิดลง คนแบกเกี้ยวก็เริ่มเดินมุ่งหน้าไปที่ไหนสักแห่ง

ฉันรู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลย แต่อีกใจก็ตื่นเต้นเมื่อรู้ว่าฮนเรียกฉัน

ไปหา ก่อนออกมาฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ และหิวผมเฝ้าให้เข้าที่เข้าทาง
ทว่าไบหนาก็ยังดูน่าสยดสยองเหมือนเดิม ริมฝีปากล่างบวมเป่งราวกับ
จะระเบิด โชคยังดีที่หมอมหญิงฝังเข็มให้จนบวมน้อยลง

เกี่ยวกับฉันนั้นฉันข้ามคลองของคเยซอน และออกจากประตูเมืองหลวง
มุ่งหน้าไปทางใต้เรื่อยๆ เมื่อมาถึงท่าเรือข้ามฟากมาโป พอถึงตรงนี้
ความไม่สบายใจก็มีมากกว่าความตื่นเต้นเสียแล้ว เพราะเกี่ยวกับกำลังจะ
ขึ้นไปอยู่บนเรือเพื่อข้ามแม่น้ำ

ระหว่างที่เกี่ยวถูกวางลงเพื่อรอเรือเข้ามาจอดเทียบท่า ฉันก็เปิด
หน้าต่างเกี่ยวแล้วถามขึ้น

"จะไปไหนหรือเจ้าคะ"

คนแบกเกี่ยวสองคนสบตากัน ดูเหมือนพยายามจะเถียงกันว่าใคร
จะเป็นคนตอบ สักพักหนึ่งในสองคนนั้นก็ตอบฉันอย่างนอบน้อมว่า "อับกุจง
ขอรับ"

ตอนที่ฉันได้แต่สงสัยว่าฮนข้ามแม่น้ำไปรอฉันอยู่ที่อับกุจงแล้ว
จริงๆ เหรอ ใจหนึ่งก็คิดว่าฉันที่ซเวเป็นคนไปรับฉันออกมาขึ้นเกี่ยวเอง
แบบนี้ก็ไม่น่าใช่เรื่องโกหก แต่ทำไมต้องเป็นอับกุจงด้วยล่ะ ถ้าจะหา
สถานที่นัดเจอกัน ภายในประตูเมืองทั้งสี่ประตูก็มีสถานที่ตั้งมากมาย แต่
ถ้าคิดอีกมุมหนึ่ง ภายในประตูเมืองทั้งสี่ประตูมีบ้านของขุนนางอยู่มากมาย
และขุนนางส่วนใหญ่ก็รู้จักไบหน้าของฮนซึ่งเป็นองค์ชายรัชทายาท ดังนั้น
ถ้าไม่ยากให้เป็นที่เตะตาก็ต้องเป็นสถานที่ที่ห่างไกลจากตัวเมืองหลวง

แล้วเกี่ยวกับถูกห้ามขึ้นเรือข้ามแม่น้ำ ระหว่างนั้นฉันรู้สึกอึดอัด
จนไม่สามารถนั่งอยู่ในนั้นได้ นอกจากนี้ก็ยังยุ่งแกว่งไปมาทำให้คลื่นไล่
สุดท้ายฉันทนไม่ไหว ต้องออกมาจากเกี่ยว

ทันทีที่ออกมา สายตาของผู้คนบนเรือก็จับจ้องมาที่ฉันทั้งหมด บางที
อาจจะเพราะชุดของฉันก็ได้ ชุดของฉันดูเหมือนชุดลูกสาวบ้านขุนนาง

แต่ผมกลับเหมือนสตรีที่แต่งงานแล้ว จึงดูประหลาดตา สุดท้ายฉันจึงใช้เสื้อคลุมที่ถือติดมาด้วยคลุมหัวเพื่อหลีกเลี่ยงกับสายตาที่จับจ้องมา

ในยุคนี้เป็นยุคที่เมื่อลูกสาวบ้านขุนน้ำขุนนางออกจากบ้านจะเปิดเผยใบหน้าให้คนอื่นเห็นไม่ได้ แม้จะอืดอืดแต่ก็เลี่ยงไม่ได้ ฉันเอาชุดคลุมหน้าเพียงแค่ครึ่งเดียวเพื่อมองวิวของแม่น้ำพลาญคิดว่าสตรีที่อยู่ในวังนั้นมีอิสระมาก เพราะสตรีที่อยู่ในวังไม่ต้องปิดบังใบหน้าและเดินไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ จะมีข้อเสียก็แค่ถ้าเจอเจ้านายต้องก้มหน้าเท่านั้น

ตอนนี้ฉันได้แต่ตัดพ้อและบ่นฮอนที่ทำให้ฉันต้องเจอกับสถานการณ์ลำบากใจอย่างนี้ เรือใกล้จะถึงท่าเรือข้ามฟากคังนัมแล้ว สายตาของฉันกวาดมองผู้คนที่อยู่บนท่าเรือไปมา แล้ววินาทีที่เห็นใครคนหนึ่งปรากฏสู่สายตาฉันก็รู้สึกราวกับหัวใจจะหยุดเต้น

ฮอน?!

เขายืนอยู่ที่ท่าเรือข้ามฟากพร้อมม้าสีน้ำตาล สวมเสื้อคลุมยาวกับหมวกทรงสูง คนที่จะยืนคู่กับม้าลำค่าหายากในยุคนี้มีแต่คนระดับขุนนางเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงดูตะตะมาก แต่ฉันที่ยืนอยู่บนเรือดูเหมือนจะไม่ใช่ที่เตะตาสำหรับเขานัก

ทันทีที่เรือเริ่มเข้าเทียบท่า คนแบกเกี้ยวก็เดินเข้ามาหาแล้วพูดกับฉันอย่างนอบน้อม

"ขึ้นเกี้ยวเถิดขอรับ"

ฉันส่ายหน้าปฏิเสธ "คงไม่จำเป็นแล้วเจ้าค่ะ"

เมื่อเรือเข้าเทียบท่าเรียบร้อย ฉันก็เดินลงมาพร้อมกับคนแบกเกี้ยว ท่าเรือข้ามฟากวุ่นวายไปด้วยผู้คนที่ต้องการลงและขึ้นเรือ ฉันมีเสื้อคลุมอยู่ที่หัว ทศนวิสัยจึงแคบลงจนชนผู้คนที่เดินไปมาแล้วล้มลง เสื้อที่คลุมหัวหลุดออกและหล่นลงไปแม่น้ำ ฉันเอื้อมมือออกไปเพื่อจะคว้าไว้ แต่มือของใครคนหนึ่งเร็วกว่าฉัน มีนั่นคว้าเสื้อเอาไว้ได้ และยื่นอีกมือหนึ่ง

น้ำเสียงของฉันเต็มไปด้วยความไม่สบายใจ แต่เขากลับเอาแต่หัวเราะ
พลางบังคับม้าเดินออกไปช้าๆ

"แล้วเซเวโบอินคือใครกัน"

"ชั้นที่เซเวแห่งตำหนักองค์ชายรัชทายาท"

"ถ้าเช่นนั้นคนแบกเกี้ยวสองคนนั้นรู้หรือไม่ว่าเจ้าเป็นใคร" ฉันเอ่ย
ถามเขาด้วยความตกใจ

"ไม่รู้สิ แต่เจ้านะมีอย่างหนึ่งที่ควรรู้"

"อะไรหรือ"

"ตอนนี้เจ้าเป็นน้องหญิงของข้า"

"ล้อข้าเล่นอีกแล้ว!"

ฉันเอี้ยวตัวไปมองเขาพร้อมตวาดขึ้น สายตาของเขาจึงจับจ้องอยู่ที่
ริมฝีปากที่บวมและแตกของฉัน ทันใดนั้นสีหน้าของเขาก็พลันซึ่งตั้งราวกับ
โมโห

ตอนที่ฉันถูกพระสนมอินบินลงโทษ ฮันได้เข้ามาขัดขวาง และถ้า
พระมเหสีไม่ปรากฏตัว ฉันอาจจะถูกตบไปเรื่อยๆ จนสลบเป็นแน่

จู่ๆ ฮันก็เริ่มเร่งความเร็วของม้า ฉันจึงรีบจับเสื่อของเขาเอาไว้แน่น
ด้วยความตกใจ

"อย่าวิ่งเร็วนักสิ!"

ฮันไม่ยอมลดความเร็วของม้าลงเลยแม้แต่น้อย สายลมที่ปะทะใบหน้า
ทำให้ฉันลืมตาแทบไม่ขึ้น ยากมากที่จะทำตัวให้สมดุลโดยการจับแค่สายเสื่อ
สุดท้ายฉันจึงซบหน้าลงกับอกของเขา แล้วเขาก็ควบม้าเลียวเข้าไปในป่า

ผ่านไปสักพักก็มาถึงบนเนินเขา ฮันชะลอความเร็วแล้วกระตุกบังเหียน
พอม้าหยุด เขาก็กระโดดลงจากม้าอย่างคล่องแคล่ว

"จับมือข้าไว้นะ" เขายื่นมือทั้งสองข้างมาทางฉัน แต่วิวิทวิทัศน์
รายรอบกลับแย่งความสนใจจากสายตาของฉันไป

บนเนินเขานี้สามารถมองเห็นแม่น้ำฮันได้ สิ่งแรกที่เข้ามาในสายตาของฉันทือศาลาริมน้ำที่มีป้ายเขียนติดเอาไว้ว่า 'อับกุงอง' ทว่าสิ่งที่เรียกความสนใจของฉันทันนั้นไม่ใช่ศาลาริมน้ำ แต่เป็นดอกเมมิลสีขาวยที่อยู่รอบๆ ศาลานั้น

"ที่นี่คือที่ไหนหนอรอ"

"ที่ที่ข้าอยากพาเจ้ามา"

คราวนี้ความสนใจของฉันทกลับไปที่มือทั้งสองของเขา พอฉันทยื่นมือออกไปจะจับมือทั้งสองนั้น เขาก็เลื่อนมือมาจับที่เอวของฉันท ก่อนจะอุ้มร่างของฉันทลง

"ตัวเจ้าเบากว่าเดิมอีกนะ"

ใบหน้าของฉันทแดงกำและร้อนผ่าว ฉันทจึงรีบก้าวเดินไปทางศาลาเพื่อปกปิดใบหน้าแดงกำของตัวเองเอาไว้

เมื่อมองจากศาลาลงไปก็เห็นพื้นที่ตอนเหนือของแม่น้ำฮันทั้งหมด ประตูทั้งสี่ด้านของเมืองหลวงช่างใหญ่โตมหึมา พะราซวงษ์ชั่วครวสูงเด่น จนมองเห็นได้อย่างชัดเจน

"สวยมากเลย"

สายลมแห่งฤดูใบไม้ร่วงกำลังพัดโชยเอื่อย ฉันทรู้สึกตื่นตาตื่นใจกับวิวทิวทัศน์บนนี้มาก แม่น้ำฮันในอนาคตที่ฉันทเกิดและเติบโตนั้นมีแต่สะพานคอนกรีตและสะพานเหล็กมากมาย ภาพของแม่น้ำที่เป็นธรรมชาติแบบนี้ช่างงดงามเสียจริงๆ

ทั้งที่ฉันทมองวิวทิวทัศน์อยู่นานสองนาน แต่ฮันก็ยังไม่ยอมเดินตามมา ฉันทจึงหันไปมอง ทว่าเขาไม่ได้ยืนอยู่ตรงม้า เขากำลังยืนอยู่ในทุ่งดอกเมมิล และจมอยู่ในความคิด ฉันทจึงเดินเข้าไปหาเขาเพื่อจะเรียกเขามาชมวิวแม่น้ำด้วยกัน

"ฮัน"

แล้วตอนนั้นเองลมแรงก็พัดมาวูบหนึ่งจนเชือกของหมวกทรงสูง ปลิวสะบัด ฮนจึงจับเชือกนั้นเอาไว้ แล้วหันมาส่งยิ้มอ่อนโยนให้ฉัน ทันใดนั้นฉันรู้สึกเหมือนเคยเห็นภาพนี้มาก่อน

ตอนป่วยเป็นไข้ทรพิษฉันฝันเห็นฮนกำลังยืนอยู่ในทุ่งดอกเมมิล พอเห็นเขา ฉันก็เรียกชื่อเขาออกไป

เขาเข้ามาในหัวใจของฉันตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เขาอาจจะเข้ามาอยู่ในใจ ของฉันตั้งแต่ตอนที่ฉันป่วยเป็นไข้ทรพิษแล้ว เพียงแต่ฉันยังไม่รู้ตัว

ฮนยื่นมือมาหาราวกับต้องการบอกให้ฉันจับมือเขาเอาไว้ แต่ฉัน กลับปวดใจที่ทำได้แค่นั่งมองเขาเท่านั้น

ในอนาคตนั้น วงล้อแห่งประวัติศาสตร์ได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ซึ่งโชคชะตาของชีวิตเขาก็ได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้วเช่นกัน การที่ฉันต้อง อาศัยอยู่ในไซซอนไปตลอดชีวิตก็เท่ากับว่าฉันจะได้เห็นวาระสุดท้ายของเขา เขาจะได้กลายเป็นพระราช และถูกจงหรือพระเจ้าอินโจในอนาคตขับไล่ จากราชบัลลังก์ ฉันจะได้เห็นสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดใช่ไหม

แต่พอคิดว่าเรื่องพวกนี้คือเรื่องของอนาคตอันไกลโพ้นที่จะยังไม่เกิดขึ้น ในตอนนี้ หัวใจของฉันก็พอจะสงบลงได้บ้าง

พอเห็นฉันหยุดเดินฮนก็ทำหน้าที่งาน ระหว่างเรามีเพียงสายลม แห่งฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่าน ซึ่งในสายลมนั้นมีกลิ่นของดอกเมมิลที่ไม่คุ้นเคย กรุ่นปนมาด้วย เป็นกลิ่นหอมปนขม

ฮนเริ่มเดินเข้ามาใกล้ แต่ความรู้สึกของฉันกลับบอกว่าจะต้อง ถอยห่างจากเขา

ฮนมีพระชายาอยู่แล้ว และในอนาคตเขาจะมีสนมอีกมากมาย ซึ่งเป็น เรื่องธรรมดาสำหรับพระราช หากฉันอยู่เคียงข้างเขาในฐานะเพื่อนก็จะ แสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องสตรีที่หอมล้อมเขา ถ้าทำแบบนั้นจริงฉันก็จะสามารถ ยิ้มให้เขาได้ตลอดไป

ฉันเกือบจะน้ำตาไหลเพราะคำพูดที่พระชายาพูดกับเขาตอนอยู่ในสวนหลังวัง แม้ฉันจะบอกว่าตัวเองพอใจที่อยู่ในฐานะเพื่อน แต่ความสัมพันธ์ของเราสองคนก็ไม่ได้เปิดเผยให้คนอื่นได้รับรู้ ให้ตายสิ ฉันหวังอะไรจากเขาที่จะกลายเป็นพระราชอาของโซซอนกันแน่ หวังให้เขาปฏิบัติกับฉันในฐานะที่ไม่ใช่แค่เพื่อนใช่ไหม

"เจ้าไม่ถูกใจที่แห่งนี้รี"

ฮนที่ยืนเผชิญหน้ากับฉันเอ่ยถามขึ้นมา ฉันไม่ยอมให้เขาเป็นกังวล จึงฝืนยิ้มออกไปและส่ายหัว ความหมายของฉันคือถูกใจ แต่วินาทีนั้น น้ำตาของฉันกลับไหลรินโดยไม่รู้ตัว สีหน้าของฮนหม่นลงอีกครั้ง ฉันพยายามจะเช็ดน้ำตา แต่ฮนจับมือของฉันเอาไว้

"เจ้าร้องให้ทำไมกัน"

"ข้าอยู่แต่ในวังน่าอึดอัด พอได้ออกมาข้างนอกแบบนี้ก็เลยชอบมากขอบใจนะฮน"

ฉันบัดมือของเขาออก แล้วหันหลังให้เพื่อจะเช็ดน้ำตา แต่เขาคำว่ามือของฮนเอาไว้อีกครั้ง

"เจ้าโกหกข้าอยู่ เรื่องที่เกิดขึ้นในตำหนักพระสนมอินบินวันนี้ ข้าทำให้เจ้าลำบากขึ้นใช่หรือไม่"

ฉันไม่ยอมทำให้เขากังวล แต่น้ำตาก็หยุดไหลไม่ได้เสียที

"ไม่เลย ไม่ใช่แบบนั้นเลย ช่วงนี้พระสนมอินบินอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร นางโน้ตนั่นทุกคน โซคร้ายที่วันนี้เป็นข้าเท่านั้นเอง ข้านะใช้ชีวิตอยู่ที่ตำหนักนั้นมาได้ปีหนึ่งแล้วนะ ไม่เป็นอะไรหรอก..."

ฮนดึงตัวฉันเข้าไปในอ้อมกอดก่อนที่ฉันจะหลุดจบ นำแปลก ตอนที่อยู่บนม้า ฉันก็อยู่ในอ้อมกอดของเขา แต่ตอนนี้ฉันกลับรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับเขามากกว่า

"ข้าอยากปกป้องเจ้า"

"ฮน"

"แต่ในวังนั้นข้าไม่สามารถขยับตัวได้แม้แต่นิดเดียว"

น้ำตาของฉันทรินไหลยิ่งกว่าเดิม เพราะนี่ก็ถึงคำพูดของฮนที่บอกระหว่างทางลงจากที่ตั้งหลุมศพของพ่อฉัน ตอนนั้นเขาบอกว่า 'วังคือสถานที่ที่แม่แต่หายใจยังยากลำบาก' ตอนนั้นฉันเพิ่งเข้าใจความหมายนั้น

ในประวัติศาสตร์บอกว่า 'แค' สิบหกปี องค์ชายควังแฮอยู่ในตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทแค่สิบหกปี แต่ช่วงเวลาสิบหกปีนั้นเขาไม่ได้รับการยอมรับจากอาณาจักรหมิง ดังนั้นเขาจึงถูกพระเจ้าซอนโจผู้เป็นพ่อตำหนิออกมาอย่างเปิดเผย นอกจากนี้การปรากฏตัวของแม่เลี้ยงคนใหม่ที่ให้กำเนิดองค์ชายของซังยังคุกคามตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทของเขา ในหนังสือเล่าเรื่องนี้ภายในตัวหนังสือไม่กี่บรรทัด แต่สำหรับเขานั้นเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นยาวนานตั้งสิบหกปี

ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะเป็นเพื่อนให้กับเขาผู้ที่ต้องการเพื่อน เพราะเมื่อเวลาผ่านไป หัวใจของฉันที่ชอบเขาอาจจะเลือนหายไปเองและหลังจากนั้น หัวใจก็จะแปรเปลี่ยนเป็นหัวใจของเพื่อนที่แท้จริง

ฉันผละออกจากอ้อมกอดของเขาแล้วมองดวงตาคู่ นั้นของเขา

"ทำไมต้องปกป้องข้าด้วย"

"..."

"ต่อไปอย่าพูดแบบนี้อีกนะ" ฉันทยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาแล้วยิ้มสดใสให้เขา "ข้าเองเป็นเพียงแค่นางใน ข้าปกป้องเจ้าไม่ได้เช่นกัน แต่ข้าจะอยู่เคียงข้างเจ้าเสมอ ไม่ว่าจะป็นตอนที่เจ้าตีใจ หรือเสียใจ ในฐานะ..."

เพื่อน...

ฉันยังไม่ทันพูดจบ ใบหน้าของฮนก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ หมวกทรงสูงของเขาเลื่อนมาอยู่ตรงหน้าเปลือกตาที่กำลังกะพริบของฉันท แล้วริมฝีปากของเขาก็สัมผัสริมฝีปากของฉันท แต่ฉันทรีบเบือนหน้าหนีทันที

"ในฐานะสหาย..."

"เจ้ากำลังพูดอะไรอยู่"

แล้วริมฝีปากของฮันก็บรรจงจูบลงมาที่ริมฝีปากของฉันทันทีอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ต่างจากการจูบสั้นๆ ในครั้งแรกเพราะมันหอมหวานมากจริงๆ

ทันทีที่ริมฝีปากของเขาผล่อออกอีกครั้ง ใบหน้าของฉันทันทีก็รู้สึกร้อนวูบวาบราวกับถูกไฟลวก เขาเองก็คงจะเขินมาก จึงยกมือขึ้นมาลูบริมฝีปากของตนเองเบาๆ ก่อนจะกระแอม

"หากเจ้าพูดคำว่าสหายอีกครั้ง ข้าจะทำให้เจ้าไม่สามารถพูดคำนั้นออกมาได้อีก"

สิ่งที่เขาพูดหมายความว่าอย่างไร หรือหมายถึงความสัมพันธ์อื่นที่ไม่ใช่เพื่อนที่เขาเคยพูดในสวนหลังวังวันนั้น

"แต่พวกเราเป็น..."

"เป็นอะไรี"

เขารีบย้อนถามทันที ฉันทันทีรีบเอามือทั้งสองปิดปากไว้เพราะกลัวว่าจะถูกจูบอีกครั้ง เขาจึงหัวเราะก่อนจะเอื้อมมือมาจับข้อมือของฉันทันอย่างอ่อนโยน

"คยองมิน" ฮันเรียกฉันทันพร้อมยิ้มหวาน "หากข้าเป็นพระราชชา ข้าจะแต่งตั้งเจ้าให้เป็นบินของข้า"

บิน หมายถึงพระสนมที่มียศสูงสุดในบรรดาสนม คำสารภาพรักฝ่ายเดียวของเขาทำให้หัวใจของฉันทันเต้นรัวอย่างไร้สาเหตุ ฉันทันไม่กล้าที่จะปฏิเสธทั้งที่ฉันทันรู้ว่าความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อนมันเป็นไปได้ แต่ในส่วนลึกของหัวใจก็แอบตั้งตาคอยที่จะกลายเป็นคนของเขา

เขากำลังสารภาพรักและบอกให้ฉันทันรู้ตัว ฉันทันยอมรับหัวใจของเขาอย่างเงียบๆ โดยไม่ตอบอะไรออกไป สีหน้าของเขาจึงเจอความไม่สบายใจเล็กน้อย คงเกรงว่าฉันทันจะปฏิเสธ จนเวลาผ่านไปสักพัก พอฉันทันเริ่มยิ้มยิ้ม

ออกมา ความไม่สบายใจก็เลือนหายไปจากใบหน้าของเขา

กลิ่นหอมของดอกเหมยลิลีอบล้อมร่างของเราสองคนเอาไว้อย่างอบอุ่น

เราเดินเคียงข้างกันไปยังม้าที่ผูกเอาไว้

"เสื้อนี้ไร้ประโยชน์เสียจริง"

ผ่านมาสักพักแล้ว แต่เสื้อที่ทำตกน้ำก็ไม่ยอมแห้งเสียที ฮนมองดูเสื้อที่ตากไว้บนหลังม้าก่อนจะหันมาเอ่ยถาม

"คยองมิน กลิ่นที่มาจากปากของเจ้าคือกลิ่นอะไรี"

"กลิ่นหรือ"

แม้จะรู้ว่าสายไปแล้ว แต่ฉันก็ยังรีบเอานิ้วลูบริมฝีปากของตนเอง เพื่อให้กลิ่นหายไ้ไป เมื่อสักครู่ตอนที่จูบกับเขา ฉันไม่รู้สึถึงเรื่องกลิ่นยาเลย พอมานึกได้ก็สายไปเสียแล้ว เขาต้องได้กลิ่นยานี้แน่ๆ แถมยังจูบตั้งสองครั้งนะ

"ปากเจ็บก็ต้องทายาสี"

ฉันตอบพร้อมเบือนหน้าไปทางอื่น เขาจึงหัวเราะออกมา

"หยุดหัวเราะเลย ข้าเขินนะ"

"ฮ่าๆ"

"ที่บอกว่าคงจะไม่มาพบข้าอีกจนกว่าจะได้ 'ความตั้งใจ' กลับคืนมา มันหมายความว่าอย่างไร แล้ว 'ความตั้งใจ' กลับคืนมาหรือยัง"

ตกลงนำตุ๊กที่เพิ่งจะมาถามในตอนี้ ตอนนั้นฉันยังไม่เข้าใจ แต่ตอนนี้ฉันชอบฮน และฮนเองก็ชอบฉันแน่นอน บางที 'ความตั้งใจ' ที่เขาพูดนั้นอาจจะหมายถึงจะไม่ชอบฉันอีกต่อไปแล้วก็ได้ ฉันเดาเอาไว้แบบนี้ แต่ถ้านึกถึงเรื่องที่ผ่านมาเมื่อสักครู่ เขาคงโยน 'ความตั้งใจ' นั้นทิ้งไปที่ไหนสักแห่งแล้วแน่นอน

"เรื่องนั้นนะรี"

เขากระแอมขึ้นมาครึ่งสองครึ่งก่อนจะเริ่มเล่าให้ฟัง ซึ่งสีหน้าและท่าทางนั้นแตกต่างไปจากที่ฉันคิดเอาไว้อย่างสิ้นเชิง ฉันคิดว่าเขาจะสับสนและรู้สึกผิดที่พูดอย่างนั้นออกมา หรือไม่ก็ยิ้มเขินๆ แล้วบอกว่าที่พูดมานั้นล้อเล่น

"ที่ข้าพูดกับเจ้าในวันนั้นคือข้าปรารถนาจะเจอกับเจ้าอีกครั้งและปกป้องเจ้า และนี่คือสาเหตุให้ข้าย้ายสุสานของพ่อเจ้าจากฮเว-ยองไปคยองกี เพื่อข้าจะได้แสดงความรู้สึกในใจของข้าเมื่อได้พบเจ้าอีกครั้ง"

เขากำลังมองไปข้างหน้า เมื่อรู้สึกถึงสายตาของฉันที่กำลังจับจ้อง เขาจึงหันกลับมาสบตาและยิ้มให้ สายตาและรอยยิ้มนั้นทำให้ฉันหัวใจเต้นรัวจนต้องหลบตาลงมองพื้น

"หลังจากพบกับเจ้าอีกครั้ง เพียงแค่ข้านึกถึงเจ้าในเวลาที่ข้าอยู่คนเดียว ข้าก็ยิ้มออกแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่สตรีผู้หนึ่งมาอยู่ในความคิดและในหัวใจของข้าตลอดเวลา"

วินาทีที่ฟังคำพูดนี้ฉันก็นึกถึงพระชายาของฮอน นางต้องสมรสกับฮอนด้วยเหตุผลทางการเมือง แต่จากที่ได้ยินมานั้น ทั้งสองมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมาก ทั้งที่คิดถึงนาง แต่ฉันกลับยังคงใฝ่รู้ถึงความรู้สึกของเขามีสต่อนั้น

"ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน"

เมื่อไหร่ที่นายชอบฉัน

เขานิ่งเงียบอยู่นาน ก่อนจะยิ้มแล้วพูดออกมา

"ช่วงวันปีใหม่ ดูเหมือนเจ้าจะไม่คิดถึงข้าเท่ากับที่ข้าคิดถึงเจ้า ดังนั้นข้าจึงคิดว่าข้าคงต้องตัดใจ"

ฉันเอื้อมมือไปจับมือของเขา พอเทียบกับมือของเขาแล้ว มือของฉันเล็กมากจริงๆ

"คยองมิน หากกลับเข่าวังไปแล้ว คงยากที่จะได้พบและพูดคุยกับเจ้า"

เช่นนี้"

น้ำเสียงของเขาที่เต็มไปด้วยความเสียตายนั่นเสียดแทงหัวใจของฉัน
"ทุกครั้งที่ข้าคิดถึงเจ้า ข้าจะอย่างไร"

เขาถามในสิ่งที่ฉันไม่สามารถให้คำตอบได้ แต่ฉันเชื่อมั่นว่าสื่อกลาง
การติดต่อที่น่าไว้วางใจได้มากที่สุดอย่างชั้นที่ชเวจะทำหน้าที่เป็นอย่างดี
อย่างเมื่อกลางวันก็เหมือนกัน ความจริงแล้วเป็นไปได้เลยที่ฉันจะได้
พบเจอกับเขาอกว้าง

หลังจากนี้ไปอีกหกปีฉันจะได้เป็นพระราชินี ฉันจะได้เป็นสนมของเขา
ตามที่เขาสัญญากับฉันในวันนี้จริงๆ หรือ แต่อย่าเพิ่งไปคิดถึงเรื่องที่ยัง
ไม่เกิดขึ้นเลยดีกว่า สำหรับเราสองคนยังเหลือเวลาอีกมากที่จะมีความสุข
คิดถึงแต่เรื่องสนุกสนานจนกว่าจะถึงตอนนั้นดีกว่า

ฉันมองฮันแล้วยิ้มขึ้น

"มันต้องมีหนทางสิ"

ความสัมพันธ์ของเรายังไม่มียุติขาด สุดท้ายคำตอบจึงออกมา
แบบนี้ มันต้องมีหนทางที่ทำให้เราสองคนได้พบเจอกันและอยู่เคียงข้างกัน
ฉันคิดอย่างนั้น

เมื่อหิมะแรกมาเยือน

"พี่สาว"

มียองเปิดประตูเข้ามาในที่พักของฉัน

"เหตุใดจึงดับไฟล่ะเจ้าคะ มีดแล้วนะเจ้าคะ"

เมื่อมียองจุดเทียน ห้องก็สว่างไสว พอเห็นใบหน้าที่บวมเป่งของฉัน มียองก็ทำหน้าที่ครู

"ตอนที่ข้าได้ยืมข่าว ข้าก็หวังว่าจะไม่ใช่พี่สาว"

"เจ้าก็เลยมาดูแลฉันอย่างนั้นรี"

มียองส่ายหัวพลางถอนหายใจ

"มันคือเรื่องปกติของนางในอย่างพวกเราเจ้าคะ ถ้าเจ้านายอารมณไม่ดี นางในก็จะถึงคราวเคราะห์ แต่พี่สาวอยู่ในทเวซอนคันที่แทบจะไม่มีโอกาสเผชิญหน้ากับพระสนมอินบินได้เลย ข้าจึงไม่คิดว่าเป็นพี่สาวที่ถูกลงโทษเจ้าคะ"

"แล้วองค์ชายอิมแฮล่ะ"

"ทรงกันแสงและเข้าบรรทมแล้วเจ้าคะ"

"ร้องไห้รี"

"จริงสิ พี่สาวรู้เรื่องนั้นหรือไม่เจ้าคะ"

"เรื่องอะไรรี"

"พระมเหสีทรงพระครรภ์เจ้าคะ"

คำพูดของมียองทำให้นันทกใจจนตาโต เพราะฉันรู้อยู่แล้วว่าพระมเหสีคิมนั้นจะให้กำเนิดลูกถึงสองคน

"พระมเหสีนะรี เมื่อตอนกลางวันข้าไม่ได้ยินใครพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย"

"เย็นวันนี้พระมเหสีประทับอยู่กับฝ่าบาทที่พระตำหนัก แล้วพระมเหสีก็ทรงพระกาสะขึ้นมาเจ้าคะ ฝ่าบาททรงเป็นห่วงเป็นใยจึงเรียกหมอลงมาตรวจชีพจร จึงได้ทราบในตอนนั้นเจ้าคะ"

"อย่างนั้นรี องค์ชายอิมแฮทรงกันแสงเพราะเรื่องนี้หรือ"

"จริงๆ ก็ไม่รู้หรือเจ้าคะว่าทรงกันแสงด้วยเรื่องใด มีข่าวแพร่สะพัดว่าตอนฝ่าบาทมีพระมเหสีใหม่ ฝ่าบาทจะไล่องค์ชายรัชทายาทพ้นจากตำแหน่งและจัดงานเลี้ยงฉลอง และพอได้ยินข่าวพระมเหสีทรงพระครรภ์ องค์ชายอิมแฮก็ทรงพระสรวลและเสวยน้ำจัณฑ์ แล้วสุดท้ายก็ทรงกันแสงออกมาเจ้าคะ"

ฉันไม่รู้ความในใจทั้งหมดขององค์ชายอิมแฮ แต่ก็พอจะเข้าใจอยู่บ้าง หากพระสนมกบิณยังมีชีวิตอยู่ องค์ชายอิมแฮอาจจะได้เป็นองค์ชายรัชทายาทก็ได้ และหากองค์ชายอิมแฮได้เป็นองค์ชายรัชทายาทพระสนมกบิณก็อาจจะได้ขึ้นเป็นพระมเหสี แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ถ้าองค์ชายอิมแฮรู้เรื่องที่พระมเหสีทรงพระครรภ์ ฮนเองก็คงจะรู้เรื่องเหมือนกัน

หลังจากกลับมาที่วังพร้อมกันฮนในตอนที่ต้องอาภิตยไใกล้จะตกดินฉันได้แต่พักนอนอยู่ที่พักของตนเอง จึงไม่รู้เลยว่าข้างนอกเกิดอะไรขึ้นบ้าง มารู้ข่าวจากมียองก็ช้าไปเสียแล้ว ข่าวพระมเหสีทรงพระครรภ์คงสะพัดไปถึง

ตำหนักขององค์ชายรัชทายาทแล้วแน่นอน

ฉันรู้ว่าพระมเหสีจะคลอดองค์หญิงออกมา แต่หลายคนที่สนับสนุนพระมเหสีหวังให้นางคลอดองค์ชายเพราะคิดว่าเป็นโอกาสที่จะเปลี่ยนตัวองค์ชายรัชทายาท ทว่าคนที่สนับสนุนนั้นไม่หวังให้เป็นอย่างนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าทรงพระครรภ์ของพระมเหสีแพร่สะพัดไปทั่วทั้งวัง แต่ตำหนักของพระสนมอินบินกลับเงียบสงบ พระสนมอินบินต้องรู้ว่าข้าทรงพระครรภ์ของพระมเหสีแล้วแน่นอน แต่กลับไม่มีเสียงอะอะใดๆ เลย ได้ยินจากผู้ช่วยนางในว่าพระสนมอินบินไปแสดงความยินดีกับพระมเหสีตั้งแต่เช้าตรู่ จากนั้นก็บ่นว่าปวดหัว จึงรับยาแล้วนอนพัก

เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานทำให้ฉันตั้งใจจะอยู่เงียบๆ ที่ทเวซอนคั้น ทว่าคนจากตำหนักพระมเหสีมาหาฉันและบอกว่าพระมเหสีเรียกฉันไปเข้าเฝ้า "มาแล้วรี"

พระมเหสียิ้มทักทายเมื่อฉันทำความเคารพและนั่งลง

"พระมเหสี ยินดีด้วยนะเพคะที่ทรงพระครรภ์"

"ข้าฟังคำนี้จนเบื่อแล้ว"

พระมเหสีพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงที่เหมือนพูดกับเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน ต่างจากฉันที่ยังคงประหม่าอยู่

"เจ้ากินอะไรมาแล้วยัง ปากที่เจ็บเป็นอย่างไรร่าง"

พอสิ้นคำถาม นางในก็ยกสำรับของว่างมาจากด้านนอกราวกับรออยู่แล้ว ของว่างของพระมเหสีนั้นต่างจากของพระสนมอินบิน ของว่างสีสังดงามถูกวางอยู่ตรงหน้าฉัน หลายอย่างเป็นขนมที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ฉันจึงจ้องตาไม่กะพริบ พอเห็นภาพนั้นพระมเหสีก็หัวเราะคิกคัก

"กินสิ เจ้าไม่ชอบขนมพวกนี้หรือกริ"

พระมเหสียื่นมือไปหยิบขนมหนึ่งชิ้นแล้วชวนฉันกิน ทันใดนั้นเอง

บยอนซังกุงที่นั่งเจียบอยู่ข้างๆ ก็ค้ำนขึ้นมา

"พระมเหสีเพคะ ห้ามใช้มือหยิบขนมแบบนั้นนะเพคะ"

"ข้ารู้แล้วนา"

พระมเหสีตอบอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะใส่ขนมชิ้นนั้นเข้าปากแล้วเคี้ยว ตู๋ยๆ ทำทางแบบนั้นทำให้ฉันถึงกับงุนงง บยอนซังกุงเองก็ได้แต่มอง โดยไม่เอ่ยคำอะไรขึ้นมามีอีก ฉันจึงลำบากใจว่าควรจะช่วยมองกินด้วยหรือ ควรนั่งเฉยๆ

"เหตุใดจึงไม่กินเล่า" พระมเหสีกลืนขนมลงคอแล้วเอ่ยถามขึ้น

"หม่อมฉันจะกินเดี๋ยวนี้เพคะ"

เมื่อสักครู่พระมเหสีหยิบขนมด้วยมือ ฉันจึงหยิบขนมกินด้วยมือ เหมือนกัน พอเห็นฉันเอาขนมใส่ปาก พระมเหสีก็หัวเราะเสียงดังจน บยอนซังกุงต้องปรามอีกครั้ง

"หัวเราะเสียงดังไปนะเพคะ"

"เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก ฝ่าบาทตรัสว่าหากแม่หัวเราะ ลูกในห้อง ก็จะไม่หัวเราะตามไปด้วย ยิ่งข้าหัวเราะ ลูกก็ยิ่งอารมณ์ดีมีไชรี"

ทั้งที่อยู่ห่างกันมาก แต่ดูเหมือนความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคู่นี้ จะดีไม่น้อย

"จริงสิ เมื่อวานเจ้าได้พบองค์ชายจองวอนหรือไม่"

"แค่กๆกๆ"

"ตายจริง! ทิดคอกเลยรี"

"แค่ก!"

ฉันยังคงโอ้ไม่หยุด บยอนซังกุงจึงรีบลุกขึ้นไปหยิบชูจองควา* มาและ ยื่นให้ฉัน พอดื่มจนหมดดอกการของฉันก็ดีขึ้น

"เจ้านี่จริงๆ เลยนะ เจ้าไม่เคยได้ยินหรือว่ามีคนตายเพราะกินขนม

* น้ำดื่มอบเชยกับซิงใส่ลูกพลับแห้งและเมล็ดสน

ติดคอ" พระมเหสีพูดกระซิบกระซาบ

ฉันรู้สึกว่าร่ายกายแบบนี้เหมือนกับเวลาที่ฉันพูดคุยกับมียองไม่มีผิด
"รีบเล่ามาสิ เมื่อวานเจ้าได้เจอองค์ชายจองวอนหรือไม่"

"พระมเหสี!"

ฉันเผลอเรียกเสียงดังออกไปเพราะไม่พอใจกับการซุกใช้ที่สนุกสนาน
ของพระมเหสี ก่อนจะรู้สึกผิดขึ้นมาเพราะพระมเหสีอาจสั่งลงโทษฉันก็ได้
ที่ว่าพระมเหสีกลับหัวเราะคิกคัก บยอนซังกุงเองก็พลอยหัวเราะ
ตามไปด้วย

"คุณคิดู ทำเป็นเรียบร้อยอยู่ตั้งนาน สุดท้ายก็เผยนิสัยที่แท้จริงออกมา
จนได้"

ฉันไม่อยากถูกปั่นประสาทอีกต่อไปแล้ว

"พระมเหสีเพคะ ขออภัยนะเพคะ แต่หม่อมฉันก็บงศ์ชายจองวอน
ไม่ได้มีความสัมพันธ์อย่างนั้นเลยเพคะ"

"ความสัมพันธ์อย่างนั้นของเจ้าคืออะไร" พระมเหสีทำตาโตและ
จ้องมองดูฉันด้วยสายตาเหมือนเด็กอยากรู้อยากเห็น

"ความสัมพันธ์อย่างนั้นก็คือ..."

"ความสัมพันธ์ที่ทั้งคู่มีใจให้กันเช่นนั้นรี"

"ไม่ใช่นะเพคะ ไม่ได้มีความสัมพันธ์เช่นนั้นเลยเพคะ"

"แล้วเหตุใดพระสนมอินบินจึงได้เอ็นชากับเจ้าเช่นนั้นล่ะ"

ฉันข่มความรู้สึกเอาไว้ต่อหน้าพระมเหสี เพราะสิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้
ขณะใช้ชีวิตอยู่ในวังนั้นคือต้องระมัดระวังเรื่องการสื่อสารทางสายตากับ
เจ้านาย

"พระสนมอินบินทำเช่นนั้นกับนางในทุกคนเพคะ"

"ถ้าเช่นนั้น เหตุใดเจ้าจึงปฏิเสธตำแหน่งสนมขององค์ชายจองวอนล่ะ"

"พระมเหสีทรงทราบเรื่องนี้มาจากไหนเพคะ"

"ข้าคงฟังมาจากกำแพงวังกระมัง"

พระมเหสีพูดลอยหน้าลอยตา ฉันทึ่งได้แต่ถอนหายใจเบาๆ

"หม่อมฉันขอกราบทูลตามตรงนะเพคะ องค์ชายจงวอนกับหม่อมฉัน ไม่ได้มีความสัมพันธ์ใดๆ ต่อกันเลยเพคะ"

"เป็นเพราะเจ้าปฏิเสธรองค์ชายจงวอน พระสนมอินบินจึงทำเช่นนั้น กับเจ้าใช่หรือไม่"

"คือว่า หม่อมฉัน..."

"เจ้าไม่เสียตายเลยรี จริงสิ ข้าเองก็เข้าใจเจ้าอยู่หรอกนะ เจ้าอยู่ในฐานะของนางใน เออเนี่ย บยอนซังกุง" พระมเหสีหันไปมองบยอนซังกุง

"เจ้าไม่ตกใจเลยรี องค์ชายจงวอนผู้เป็นถึง 'เชื้อพระวงศ์' ของวังแห่งนี้ไปร้องขอให้นางในคิมเป็นสตรีของตนเอง หากนางในที่มีใจให้องค์ชายจงวอนรู้เข้าคงร้องไห้กันเป็นแถวแน่"

"ไม่ใช่อย่างนั้นจริงๆ นะเพคะ พระมเหสี"

"ไม่ใช่จริงรี"

ทันทีที่ฉันปฏิเสธอย่างหนักแน่น สีหน้าของพระมเหสีก็เปลี่ยนแปลงเป็นเย็นชาทันที

"แม้ข้าจะรู้จักองค์ชายจงวอนไม่มากนัก แต่ข้าคิดว่าองค์ชายคงไม่เอ่ยขอแบบนั้นกับเจ้าโดยไม่คิดอะไรหรอกนะ แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็เข้าใจเหตุผลส่วนตัวของเจ้าด้วย และคิดว่าเจ้าน่าชมเชยมากที่ปฏิเสธออกไป แต่ต่อหน้าข้าเจ้าไม่ต้องโกหกก็ได้"

"พระมเหสี พระมเหสีได้ทรงทราบอะไรมาบ้างเพคะ"

"เจ้าเป็นนางในสังกัดราชสำนักฝ่ายในไม่ใช่รี ข้าเป็นคนดูแลราชสำนักฝ่ายในแท้ๆ แต่พอเกิดเรื่องพวกนี้ขึ้นข้ากลับไม่รู้และทำอะไรไม่ได้เลย แล้วยังมีสิ่งที่น่าสนใจยิ่งไปกว่านี้อีกนะ"

"สนุกหรือเพคะ"

"ใช่"

สีหน้าของฉันเริ่มบึ้งตึงเพราะรู้ว่านี่เป็นเพียงเพราะการเล่นสนุกของพระมเหสีซึ่งกำลังเบื่อหน่ายเท่านั้น

"หัวใจที่มีให้กับใครบางคนนั้น เจ้าคิดว่าจะทำทุกอย่างตามหัวใจปรารถนาได้รึ แม้แต่ข้าเองยังทำไม่ได้เลย เรื่องแบบนั้นเป็นเรื่องที่ไม่อาจเปิดเผยออกมาได้ แม้กระทั่งตายก็เปิดเผยไม่ได้ จากที่ข้าได้ยินมา มีนางในมากมายหมยปององค์ชายจงวอน แม้พวกนางจะไม่สมหวัง แต่พวกนางก็พูดออกมาอย่างภูมิใจว่าพวกนางมีองค์ชายอยู่ในใจ แต่สำหรับข้า หากข้าพูดออกไปว่าในใจของข้ามีใคร...ฟ้าดินคงถล่มทลาย"

พอได้ฟังฉันก็เริ่มจับความรู้สึกของพระมเหสีได้ คนที่ต้องอยู่ในใจพระมเหสีคือฝ่าบาทเท่านั้น ไม่เช่นนั้นฟ้าดินคงถล่มทลายเป็นแน่ ระหว่างนั้นฉันลอบสังเกตสายตาของบยอนชังกุง นางดูกังวลกับคำพูดของพระมเหสีมาก

"บยอนชังกุงเป็นคนที่เลี้ยงดูข้ามาตั้งแต่เด็ก แม้กระทั่งตอนเกิดสงครามก็คอยอยู่เคียงข้างข้า ดังนั้นฝ่าบาทจึงยอมรับและมอบตำแหน่งชังกุงให้เป็นพิเศษ"

"แต่หม่อมฉันเป็นเพียงแค่นางในของตำหนักพระสนมอินบินนะเพคะ"

เรื่องที่ฉันมาเข้าเฝ้าและพูดคุยกับพระมเหสีอาจจะลอบไปเข้าหูพระสนมอินบินเมื่อไหร่ก็ได้

"บางที่ข้าอาจจะพูดโพล่งเรื่องของเจ้ากับองค์ชายจงวอนต่อหน้าฝ่าบาทก็ได้นะ"

"อะไรนะเพคะ!"

"โหะๆ" พระมเหสีหัวเราะชอบใจ

ตอนนี้ฉันรู้สึกเหมือนตนเองเป็นของเล่นของนาง

ฉันพาร่างกายอ่อนล้าออกมาจากตำหนักพระมเหสี การพุดคุยกับพระมเหสีทำให้ฉันรู้สึกหมดเรี่ยวหมดแรง แม้จะอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่กลับไม่สามารถพุดจาแบบสบายๆ แบบปกติได้ พุดได้คำเดียวคือพระมเหสีสนุกอยู่ฝ่ายเดียว แต่พอนึกถึงคำพุดของพระมเหสีแล้วฉันก็พอจะจับใจความได้ว่านางมีคนอยู่ในใจก่อนจะเข้ามาในวังนี้

นางเป็นหญิงสาวแรกแย้มอายุสิบเก้าปีที่เพิ่งแค่เห็นชายหนุ่มรูปงามก็ใจสั่นได้แล้ว การที่นางอยากจะสานความสัมพันธ์ให้ฉันกับองค์ชายจงวอนก็คงเป็นเพราะต้องการช่วยให้ฉันได้ทำในสิ่งที่ตัวนางเองทำไม่ได้

ระหว่างที่กำลังเข้าใจถึงความปรารถนาดีของพระมเหสีนั้น ฉันก็เห็นชนกำลังเดินรีบเร่งไปทางสวนหลังวัง แม้จะอยากส่งเสียงทักทายด้วยความดีใจ แต่ฉันก็ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ ทว่าโชคดีที่ชั้นที่ชเวมากับชนด้วยความดีใจ

ฉันรีบเดินไปทางสวนหลังวังที่มีชั้นที่ชเวกำลังยืนดูตลาดเลาอยู่ซึ่งยืนยันได้ว่าชนอยู่ข้างในนั้นอย่างแน่นอน

"ชั้นที่ชเวเจ้าคะ"

ฉันเข้าไปใกล้แล้วทักทายอย่างยินดี แต่ชั้นที่ชเวกลับทำหน้าเครียด

"เอ่อ ฮังอานิม"

"องค์ชายรัชทายาทอยู่ตรงนั้นใช่ไหมเจ้าคะ"

"ใช่แล้ว"

"ขอข้าเข้าไปพบพระองค์หน่อยได้ไหมเจ้าคะ"

ชั้นที่ชเวรู้ความสัมพันธ์ของฉันกับชนเป็นอย่างดี ฉันคิดว่าเขาจะรับฟังคำขอร้องของฉันอย่างไม่มีข้อแม้ใดๆ แต่เขากลับมีท่าทางลังเลหรือตอหนี่ฮันอยากอยู่คนเดียว พอได้ข่าวการทรงพระครรภ์ของพระมเหสีคงไม่สบายใจจึงมาที่นี่ ถ้าอย่างนั้นฉันก็ยิ่งอยากพบเข้าไปใหญ่ อยากปลอบใจและอยากเล่าเรื่องที่พระมเหสีพุดจาล้อเล่นกับฉันด้วย แต่แน่นอนว่าคงไม่สามารถเล่าเรื่องขององค์ชายจงวอนได้

"ตอนนี้คงยากสักหน่อย"

"ไม่ต้องเป็นห่วงเจ้าค่ะ องค์ชายรัชทายาทเคยตรัสว่าอยากพบข้า
องค์ชายรัชทายาทคงไม่กริ้วขั้นที่ชเวหอกเจ้าค่ะ"

ไม่รู้ว่าคุณเอาความมั่นใจนั้นมาจากไหน ฉันเดินเข้าไปในสวนก่อนที่
ขั้นที่ชเวจะอนุญาตเสียอีก ฉันรีบสาวเท้าเข้าไปเพราะอยากพบสนเร็วๆ

แล้วฉันก็ได้พบว่าเขายืนอยู่ท่ามกลางป่าไผ่เหมือนครั้งก่อน เพียงแต่ว่า
ครั้งนี้เขาไม่ได้อยู่คนเดียว เขากำลังยืนอยู่กับชายผู้หนึ่งที่สวมชุดขุนนาง
สีแดง ทั้งคู่กำลังคุยกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ฉันจึงรู้ถึงเหตุผลที่ขั้นที่ชเว
ห้ามไม่ให้ฉันเข้ามา

ความจริงฉันไม่ได้สงสัยมากนักหรอกว่าชายที่อยู่กับสนนั้นเป็นใคร
เพียงแค่สงสัยว่าเรื่องที่เขาต้องเข้ามาคุยถึงที่นี่โดยมีขั้นที่ชเวดูแล
ให้ นั่นคือเรื่องอะไรซึ่งโชคดียิ่งที่ตำแหน่งที่ฉันยืนอยู่พอจะได้ยินบทสนทนา
ของพวกเขาบ้าง

"เป็นเรื่องจริงรี" นี่เป็นเสียงของสน

"พะยะค่ะ กระหม่อมไปฮอเว-รยองเพื่อดูให้แน่ชัดตามที่องค์ชายรัชทายาท
บอกแล้วพะยะค่ะ เป็นคนเดียวกันแน่ๆ และบยอนชังกุงก็คือคนเดียวกัน
พะยะค่ะ"

"เด็กคนนั้นจริงๆ ลินะ"

สีหน้าของสนมืดมนลง แล้วตอนนั้นเองชายที่คุยอยู่กับสนก็หันมาเจอฉัน
ก่อนจะตวาดเสียงดัง

"นั่นใครนะ!"

พอสนหันมามองตาม ฉันจึงยิ้มให้

"ขารู้จักนาง เจ้าไปก่อนเถอะ"

แม้สนจะพูดอย่างนั้น แต่ชายผู้นั้นก็ยังจ้องมองฉันด้วยสีหน้าสงสัย
ก่อนจะเดินออกจากสวนไปจนลับตา แล้วสนก็เดินมาหาฉัน

"คยองมิน"

"ฮุน"

"เจ้ามาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง" ฮุนยิ้มแล้วเอ่ยถามฉัน

"ข้าเห็นเจ้าระหว่างทางกลับจากตำหนักพระมเหสีนะ"

"ตำหนักพระมเหสีรี"

ฮุนถามซ้ำอย่างฉงนใจ ฉันจึงรีบอธิบายต่อ

"เมื่อวานพระมเหสีช่วยข้าเอาไว้จากพระสนมอินบินนี่นา จริงสิ พระมเหสีเรียกหมอหญิงมาดูแลข้าด้วยนะ ใจดีจิงๆ"

"พระมเหสีนะรี"

"ใช่ พระนางชอบเข้าหาข้าบ่อยๆ ด้วยนะ อาจเพราะอายุไล่เลี่ยกัน กระมัง ดีจังเลยนะ ว่าไหม"

ใบหน้าของฮุนดูเคร่งเครียดทันที จากนั้นเขาก็จับมือฉันพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงจริงจิง

"คยองมิน ข้าไม่อยากให้เจ้าไปอยู่ใกล้พระมเหสีเลย"

เขาทำท่าจะหันหลังให้ แต่ฉันคว้ามือของเขาเอาไว้ได้ทัน

"เพราะเหตุใดหรือ เมื่อครู่ข้าได้ยินชายผู้นั้นพูดชื่อบยอนซังกุงด้วยบอกข้ามาเถิด"

ฮุนยิ้มให้แทนคำตอบ ฉันไม่แน่ใจว่ารอยยิ้มนั้นกำลังบอกให้ฉันอย่าไปใส่ใจซะหรือไม่ แต่ฉันไม่คิดจะปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปง่ายๆ ภาพการสนทนาของฮุนกับชายผู้นั้นมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นเรื่องที่เครียดมาก แถมยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบยอนซังกุงแห่งตำหนักพระมเหสีอีกด้วย ซึ่งฉันรู้ว่าในวันข้างหน้าพระมเหสีจะมีเรื่องขัดแย้งกับฮุน ดังนั้นฉันจึงไม่อยากปล่อยผ่านไป

"ฮุน"

ฉันพยายามอ้อนวอน แต่สายตาของฮุนกำลังมองมาที่มือของฉัน

ที่กำลังจับมือของเขาเอาไว้ ฉันจึงรีบปล่อยมือออก

"คยองมิน" เขาเรียกชื่อราวกับตักเตือนก่อนจะจ้องมาที่ดวงตาของฉัน
"ที่ข้าบอกเจ้าว่าอย่าอยู่ใกล้พระมเหสีนั้น ข้ามีเหตุผล"

"เหตุผลอะไรหรือ"

"พระมเหสี..." เขาหยุดพูดไปครู่หนึ่ง "...ทรงพระครรภ์อยู่ เจ้าก็รู้เรื่องนี้
ใช่หรือไม่"

ฉันพยักหน้า

"การที่เจ้าไปอยู่ใกล้พระมเหสี ข้ากังวลว่าหากเกิดปัญหาใดๆ ขึ้นมา
เจ้าอาจจะต้องรับผิดชอบปัญหานั้นตามไปด้วย"

ปัญหาเธอ

ฉันไม่สบายใจเลย ฉันนึกถึงวรรณกรรมเรื่องหนึ่งที่คาดกันว่าน่าจะ
ถูกเขียนขึ้นโดยนางในจากตำหนักพระมเหสี เนื้อหาจึงถูกเขียนจากทาง
ฝั่งของพระมเหสีเพียงด้านเดียว จึงเขียนแต่สิ่งไม่ดีเกี่ยวกับชนหลายคน
คิดว่าเรื่องนี้เป็นเพียงแค่นิยาย แต่ในนั้นมีเรื่องราวช่วงที่พระมเหสีตั้งครรภ์
ซึ่งชนกับพ่อตาของเขากังวลว่าพระมเหสีจะให้กำเนิดองค์ชาย ดังนั้นจึง
ลอบทำร้ายพระมเหสีเพื่อให้แท้ง

ฮนคองไม่ทำแบบนี้จริงๆ ใช่ไหม

ฉันได้แต่ว่าว่าน้อยใจในใจอยากจะพูดทุกสิ่งทุกอย่างที่รู้ออกไปให้หมด
เพราะอยากรู้ถึงสิ่งที่เขากำลังคิดอยู่ พ่อเคยบอกว่าแม่เราจะเดินทางมาถึงอดีต
และเห็นเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้น แต่เราก็ไม่อาจล่วงรู้ถึงความคิดและจิตใจ
ของผู้คนที่อยู่ในเรื่องราวเหล่านั้นได้

ฮนคองจะอ่านความไม่สบายใจที่แฝงอยู่ในดวงตาของฉันออก ฉันจึง
พยายามฝืนยิ้ม แต่ก็ไม่สามารถกลบเกลื่อนความไม่สบายใจนั้นได้ ฮนคอง
ถอนหายใจก่อนจะดึงฉันเข้าไปกอด ความไม่สบายใจของฉันจึงแปรเปลี่ยน
เป็นความตื่นเต้นตกใจ

"หากใครเห็นเข้าจะทำอย่างไร"

"ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก หากมีใครมา ชั้นที่เซเวตต้องส่งสัญญาณแล้ว"

ฉันวางใจได้เปละะหนึ่งจึงนั่งอยู่ในอ้อมกอดของเขาอย่างเต็มใจ

"ข้าไม่อยากจะเจ้าไม่สบายใจและเป็นกังวล"

การถอนหายใจยาวของเขาเสียดแทงลึกเข้าไปในหัวใจของฉัน ลำพังแค่เขาดูแลตนเองยังเกินกำลังของเขาเลย แล้วนี่ฉันจะต้องกลายเป็นภาระของเขาอีกคนอย่างนั้นหรือ ฉันไม่อยากจะเป็นภาระของเขา ในทางตรงกันข้ามฉันอยากเป็นคนคอยช่วยเหลือเขามากกว่า แต่ฉันไม่สามารถใช้ความรู้ที่ฉันมีได้เลย ทั้งที่ฉันรู้เรื่องที่เขาจะต้องเผชิญในอนาคต แต่ฉันกลับพูดออกไปไม่ได้แม้สักคำเดียว

"ข้าคงต้องกลับแล้ว"

ทันทีที่ผละออกจากอ้อมกอดนั้น หัวใจของฉันก็เบาหวิว

"จะกลับไปตำหนักองค์ชายรัชทายาทหรือ"

ฮนพยักหน้า "ข้ามีกิจที่ต้องทำ"

ระหว่างเราจะต้องมีใครคนใดคนหนึ่งออกจากสวนนี้ไปก่อน ฮนยังยืนนิ่งราวกับต้องการจะให้ฉันออกไปก่อน แต่ฉันไม่อยากจะจากเขาทั้งอย่างนี้เลย

อยากอยู่ด้วยกันนานอีกสักนิด

หากจากกันตอนนี้ก็รู้ว่าเมื่อไหร่เราจะได้เจอกันอีก ทั้งที่เราอยู่ในรั้วเดียวกัน แต่กลับรู้สึกห่างไกลกันเหลือเกิน

แล้วฮนก็เอ่ยเรียกชื่อของฉันราวกับรู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่

"คยองมิน"

"หืม"

"อากาศเย็นขึ้นเรื่อยๆ หิมะแรกคงใกล้จะตกแล้ว"

เขาเงยหน้ามองท้องฟ้า แล้วหันมาพูดกับฉันอีกครั้ง

"คำคืนที่หิมะแรกตก ข้าจะมารอเจ้าที่นี่"

คำสัญญานี้ทำให้หัวใจฉันเต้นรัว มันเป็นคำสัญญาที่ไม่รู้ระยะเวลา ดินฟ้าอากาศในสมัยโซซอนมีความแปรปรวน ดังนั้นฤดูหนาวปีนี้อาจจะไม่มีหิมะตกลงมาเลยก็ได้ การรอคอยหิมะแรกที่ไม่รู้จะตกลงมาเมื่อไหร่ นั้น ทำให้ฉันรู้สึกหม่นหมอง เพราะกลัวจะไม่ได้พบเขาอีก

"แล้วถ้าหิมะไม่ตกลงละ"

ฮนหัวเราะให้กับคำพูดของฉัน

"หยุดหัวเราะเดี๋ยวนี้เลย"

แต่เขายังคงไม่หยุดหัวเราะฉันจึงเอามือจับไหล่ของเขา จากนั้นก็ เขย่งเท้าขึ้นแล้วจับแก้มของเขาเบาๆ เสียงหัวเราะของเขาจึงเงียบลง ในทันที

"เจ้าทำอะไรนะ" ฮนถามฉันด้วยน้ำเสียงงงงวยเล็กน้อย

"แทนคำมั่น"

"คำมั่นอย่างนั้นรี"

"คำมั่นที่ว่าคำคืนที่หิมะแรกตก ข้าจะมาพบเจ้าที่นี่"

ฮนที่ฟังคำอธิบายของฉันจบมีสีหน้าลำบากใจอยู่สักพักก่อนจะเอ่ยว่า "ข้าเพิ่งรู้นะเนี่ยว่าสตรีของข้าไม่ใช่ไซซี แต่เป็นต้าจี"

ฉันงุนงงกับคำพูดของเขามาก แต่ไม่ทันที่จะได้เอ่ยถาม เขาก็เดิน ออกไปจากสวนแล้ว

"ไซซีหรือเจ้าคะ ก็คือหญิงงามแห่งประวัติศาสตร์โบราณอย่างไรเล่า เจ้าคะ"

เย็นวันนั้นฉันถามมียองเกี่ยวกับไซซีและต้าจี มียองจึงช่วยอธิบายว่า ไซซีคือหญิงงามหนึ่งในสี่ของจีน

"จู่ๆ เหตุใดจึงพูดถึงไซซีล่ะเจ้าคะ"

"แล้วเจ้ารู้เรื่องไซซีได้อย่างไรกัน"

"โธ่ พี่สาว ท่านไม่รู้จักรักคำพูดที่ว่าหญิงงามต้องคอยระวังหญิงงาม
รีเจ้าคะ"

"หญิงงามต้องระวังหญิงงามหรือ หมายความว่าอะไร"

"หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ หญิงงามในแผ่นดินนี้ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่
หรือตายล้วนแต่เป็นศัตรูของเราทั้งหมดเลยเจ้าคะ"

มียองกำหมัดแน่น อุณจีที่กำลังเย็บผ้าอยู่เงิบๆ จึงเงยหน้าขึ้นมอง
แล้วหัวเราะออกมา มียองปรายตามองอุณจีแล้วเอ่ยถามขึ้น

"ทำไม ข้าพุดอะไรผิดรี"

"เปล่าเจ้าคะ ไม่ผิดเจ้าคะ"

อุณจีปฏิเสธแต่ยังคงยิ้มอยู่ มียองเองก็ไม่มีท่าทียอมแพ้ สุดท้าย
ฉันจึงรีบเปลี่ยนเรื่องพูดเพราะกลัวทั้งสองจะทะเลาะกัน

"แล้วตำจีล่ะ"

"ตำจีหรือเจ้าคะ" มียองละสายตาจากอุณจีแล้วหันกลับมาขย้อถามฉัน

"ใช่ ตำจี"

"ไม่รู้รีเจ้าคะ ข้าก็ไม่ค่อยรู้เท่าไร เหมือนจะเคยได้ยินจากที่ไหน
สักแห่ง..."

ตอนนั้นเองอุณจีจึงเอ่ยแทรกขึ้นมา "ตำจีเป็นหญิงแพศยาเจ้าคะ"

"แพศยาหรือ" มียองชิงถามอุณจีก่อนที่ฉันจะถามเสียอีก

"หรือจะเรียกว่านางแพศยาก็ได้เจ้าคะ พวกชาวบ้านอาจจะไม่รู้
ว่าตำจี เป็นใคร แต่มักจะใช้คำพวกนี้สื่อถึงนางเจ้าคะ บางทีมียองฮังอานิม
เติบโตอยู่แต่ในวัง อาจจะไม่ได้เรียนคำพูดนี้ก็ได้อีกเจ้าคะ"

"แล้วตกลงหมายถึงอะไรรี" มียองรีบถามตัดบทอุณจีด้วยความสงสัย

อุณจีกระแอมขึ้นมาเพื่อควบคุมเสียง แล้วตอบออกมาอย่างสุภาพ

"หมายถึงสตรีที่คอยล่อลวงพวกบุรุษเจ้าคะ"

"ล่อลวงบุรุษรี เช่นนั้นก็ความหมายไม่ดีนะสิ"

"ความหมายไม่ดีเจ้าคะ"

"ล่อลวงพวกบุรุษอย่างไร บอกรหัสขำหน่อยสิ"

"ทำไมเจ้าคะ จะเรียนรู้วิธีพวกนั้นไปใช้ที่ไหนเจ้าคะ"

"คือว่า..." มีองลากเสียงยาว

ฉันกับอุณจีสบตากันแล้วหัวเราะคิกคักออกมา

"แค่เรียนรู้วิธีพวกนั้นเพียงเล็กน้อย คิดว่าข้าจะสมปรารถนาได้รี"

อุณจีหยุดหัวเราะแล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "วิธีล่อลวงบุรุษมีมากมายเลยเจ้าคะ แต่บุรุษก็เหมือนกับสตรีเจ้าคะ พวกเขาจะติดกับก็เฉพาะกับสตรีที่ตนมีใจให้เท่านั้น แม้สตรีที่ตนไม่มีใจมาล่อลวง บุรุษก็จะติดบ่วงสตรีผู้นั้นแค่เพียงชั่วครู่ช่วยยาม สุตท้ายสตรีผู้นั้นก็จะเป็นได้แค่เพียงซู้รักเท่านั้นเจ้าคะ"

"อุณจี เจ้าคิดว่าข้าไม่มีทางได้หัวใจขององค์ชายรัชทายาทไชหรือไม่ว่า"

"แทนที่จะมานั่งคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่ เหตุใดท่านไม่ลองทำในสิ่งที่ย่างกว่านั้นก่อนละเจ้าคะ"

"สิ่งที่ย่างกว่านั้นคืออะไร"

"ก็เริ่มจากการมัดใจองค์ชายอิมแฮอย่างไรเล่าเจ้าคะ ข้าได้ยินมาว่าองค์ชายอิมแฮเคยรับผู้ช่วยนางในส่วนพระองค์ในตำแหน่งเป็นสนมมิใช่หรือเจ้าคะ"

"ว่าอย่างไรนะอุณจี!"

มีองวิ่งตรงมาจู่ก็อุณจี ฉันมองการหยอกล้อกันของพวกนางแล้วก็ได้แต่หัวเราะ ทว่าลู่ๆ ก็นึกถึงคำพูดของฮนเมื่อกลางวันขึ้นมาก็ครั้ง

หญิงงามไชซึกับหญิงแพศยาต่าจี ที่ฮนพูดนั้นฉันคือไชซึหรือต่าจีกันแน่ หากฉันเป็นไชซึก็จะเป็นเรื่องดี แต่ถ้าเป็นต่าจีละก็... เขาหาว่าฉันไปล่อลวงเขาอย่างนั้นหรือ ฉันเนี่ยนะ เมื่อไหร่กัน

แล้วตอนนี่เองสายลมเย็นๆ ก็พัดมากระทบประตูห้องที่ถูกปิดเอาไว้ สายตาของฉันทึ่งจับจ้องไปที่ประตูบานนั้น พอจ้องสักพักก็พึมพำออกมา โดยไม่รู้ตัว

"ถ้าหิมะตกเร็วๆ ก็ดีสินะ"

หลังจากที่พระมเหสีทรงพระครรภ์ ผู้ดูแลราชสำนักฝ่ายในก็ถูกเปลี่ยนมือ จากแม่มดอินบินมาเป็นพระมเหสีโดยสมบูรณ์ จึงมีการซุบซิบในหมู่คนในวังว่าพระมเหสีวัยเยาว์สามารถสยบพระสนมอินบินที่แก่กรวยอายุได้

ฉันรู้สึกว่พระมเหสีเองก็ไม่ธรรมดา นางกำลังพุ่มพักอำนาจของตนเอง อย่างเงี้ยบๆ ราวกับเสือจำศีล และการที่นางช่วยฉันจากการถูกพระสนมอินบินลงโทษนั้นอาจเป็นเพราะต้องการใช้ฉันเป็นเครื่องมือในการปราบพระสนมอินบินก็ได้

หลังจากวันนั้นข้อมูลเกี่ยวกับเหล่าซังกูงที่ดูแลพระมเหสีก็แพร่สะพัดไปทั่วทั้งวัง

คนแรกคือบยอนซังกูง นางคอยดูแลพระมเหสีมาตั้งแต่เด็ก ด้วยคุณงามความดีนั้นพระเจ้าซอนโจจึงมีคำสั่งพิเศษแต่งตั้งให้เป็นซังกูงประจำตัวของพระมเหสี ตอนที่ฉันเข้าเฝ้าพระมเหสี นางนั่งนิ่งราวกับกำแพง พุดจาแบบถามคำตอบคำ ได้ยินมาว่านางใจดีและเข้ากันได้ดีกับเหล่านางในโดยไม่สนเรื่องสถานะ ดังนั้นเหล่านางในที่ตั้งใจจะมาส่องตำหนักพระมเหสีจึงมักนำข่าวลือของทั่วทั้งวังมาเล่าให้นางฟัง บางทีคนที่นำเรื่ององค์ชายจองวอนกับฉันไปทูลพระมเหสีก็คือนางนี้แหละ

คนที่สองคือมุนซังกูง เหล่านางในภายในวังคิดว่านางเป็นคนทะเลเยอ ทะยาน ข่าวลือแว่วว่านางเคยเป็นซังกูงส่วนพระองค์ของพระราชองค์ก่อน และใฝ่ฝันอยากเป็นซังกูงปกครองซึ่งเป็นตำแหน่งซังกูงสูงสุดของวัง แต่ขณะที่พระมเหสีองค์ใหม่ก้าวเข้ามาในวัง พระเจ้าซอนโจก็ส่งมุนซังกูง

ผู้มีความสามารถโดดเด่นให้มาดูแลพระมเหสีเพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับชีวิตภายในวังได้ สุดท้ายแล้วความโดดเด่นมากจนเกินไปก็ทำให้ถูก 'ตั้ง' จากตำแหน่งซึ่งถูกปกครองที่ล่ออยู่ปลายจมูกมาอยู่ที่ตำหนักพระมเหสีแทน แต่นางมีนิสัยร้ายกาจก็คือนางมักดูหมิ่นดูแคลนผู้ที่ต่ำต้อยกว่าตนเอง

"โไรมารยาท เจ้าคิดว่าที่นั่นคือที่ใดกัน ถึงได้บังอาจเดินเฟ้นพานเช่นนี้!"

วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งในช่วงต้นฤดูหนาว อากาศเย็นจัด ท้องฟ้าถูกปกคลุมไปด้วยเมฆ ฉันทำงานที่ทเวชอนคังเสร็จจึงมาเจอกับมียองที่ไม่มียานเพราะองค์ชายอิมแฮออกไปล่าสัตว์หลายวัน ขณะที่เรากำลังมุ่งหน้าไปยังที่พักของฉันก็เห็นภาพที่มุมซึ่งกุงกำลังหวาดและตบหน้านางในผู้หญิงอยู่ตรงหน้าประตูทางเข้าตำหนักพระมเหสี โดยมีนางในคนอื่นกำลังมุงดูอยู่

"หน้อย! ทำเป็นลอยหน้าลอยตา คนโลกอย่างเจ้าอย่ามาปรากฏตัวในพระตำหนักของพระมเหสีอีก!"

ฉันรู้ว่ามุมซึ่งกุงมีนิสัยเช่นนี้อยู่แล้ว แต่นางในสาวรุ่นๆ ที่ทำตาแข็งและไม่เมื่อน้ำตาแม้เพียงสักหยดทั้งที่โดนฝ่ามือของมุมซึ่งกุงไปนั้นก็ยอดเยี่ยมจริงๆ

"คนนั้นคือใครรี" ฉันกระซิบถามมียองอย่างสงสัยใคร่รู้

"นางในของตำหนักองค์ชายรัชทายาทเจ้าค่ะ"

"ตำหนักองค์ชายรัชทายาทรี"

นางในตำหนักองค์ชายรัชทายาทกำลังถูกซึ่งกุงตำหนักพระมเหสีทำร้าย ดูท่าทางแล้วอำนาจของพระมเหสีคงจะมากขึ้นอย่างแน่นอน

"นางคือแกซีเจ้าค่ะ พี่สาวไม่เคยได้ยินเรื่องของนางบ้างเลยรีเจ้าค่ะ" มียองเอ่ยถามอย่างตลกใจ

"แกซีรี"

"เจ้าค่ะ ปกติแล้วนางในของตำหนักองค์ชายรัชทายาทนั้นสามารถ

กลายเป็นสตรีขององค์ชายรัชทายาทได้ทุกเมื่อ แต่หลังจากสงครามอิมจินสิ้นสุดลง พวกขุนนางระดับสูงก็กราบทูลฝ่าบาทให้ทรงสละราชบัลลังก์ให้แก่องค์ชายรัชทายาท ตอนนั้นฝ่าบาททริ้วมาก จึงทรงรับสั่งให้แก่ซีซึ่งเป็นนางในขององค์ชายรัชทายาทมาเป็นนางในถวายตัวของฝ่าบาทเจ้าค่ะ"

"นางในถวายตัวรี"

"เจ้าค่ะ! ซึ่งปกตินางในถวายตัวจะได้เป็นชังกุงพิเศษเจ้าค่ะ"

พระเจ้าซอนโจโกรธมากที่พวกขุนนางลงมติให้พระองค์สละราชบัลลังก์ พระองค์จึงตั้งใจและต้องนางในจากตำหนักของฮนเพื่อหมั้นเกียรตินฮน ซึ่งแม้พระองค์จะมีศักดิ์เป็นพ่อ นี่ก็เป็นการทำลายศักดิ์ศรีของฮนมาก ในทางกลับกันหากฮนยื่นมือไปแตะต้องนางในของตำหนักอื่นบ้าง เขาก็จะถูกตราหน้าว่าเป็นคนไร้ยางอาย

"แต่หลังจากที่เป็นนางในถวายตัวให้แก่ฝ่าบาท นางกลับไม่ได้ขึ้นเป็นชังกุงพิเศษ องค์ชายรัชทายาทจึงอนุญาตให้นางอยู่ที่ตำหนักของพระองค์ต่อไปได้ เรื่องนี้โด่งดังมากเลยนะเจ้าค่ะ พี่สาวไม่รู้จริง ๆ หรือเจ้าค่ะ"

ฉันรู้สิ ฉันรู้ว่านางเป็นใคร

คิมแกซี หลังจากที่ยานเสวยราชสมบัติ นางก็จะได้ขึ้นเป็นชังกุง

"มองอะไรกัน"

มุนชังกุงตวาดไล่นางในที่มามุงดูจนแตกกระเจิงก่อนจะเดินจากไป พอเห็นว่ามุนชังกุงลับตาไปแล้ว แกซียก็ค่อยๆ ประคองตนเองขึ้นมาอย่างทุลักทุเล

"พี่สาว ไปกันเถิดเจ้าค่ะ อนุสิริอยู่นะเจ้าค่ะ"

แต่วินาทีที่ฉันเห็นเลือดที่มุมปากของแกซี ฉันก็นึกถึงวันที่ตนเองถูกพระสนมอินบินลงโทษด้วยการตบ จึงรู้สึกเห็นอกเห็นใจขึ้นมา และยิ่งไปกว่านั้นแกซีคือนางในของตำหนักฮนด้วย

"เจ้าไปก่อนเถอะ เตียวข้าตามไป"

"เพราะเหตุใดล่ะเจ้าคะ"

"เจ้ารีบไปก่อนเถอะ อุณจীরอยู่นะ"

"เอ่อ...เจ้าคะ รีบตามมานะเจ้าคะ"

พอมีขบวนเดินไปแล้ว ฉันก็เดินเข้าไปหาแกซี แล้วยื่นผ้าผืนเล็กให้

"เลือดออกตรงนี้"

ฉันชี้นิ้วไปที่ริมฝีปากของตนเองเพื่อบอกให้รู้ว่าริมฝีปากของนางมีเลือดออกอยู่ตรงไหน ทว่านางกลับมองฉันด้วยสายตาที่เหมือกับมองศัตรู ฉันจึงทำท่าจะเช็ดเลือดที่ริมฝีปากให้นาง แต่ทันใดนั้นเองนางก็ขยับตัวหลบ ก่อนจะกระซอกผ้าในมือฉัน แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"ไม่ต้อง"

ทว่าหลังจากนั้นน้ำเสียงของนางก็อ่อนลงราวกับตั้งสติได้ว่าตนเองกำลังไร้มารยาทกับคนที่แสดงน้ำใจให้

"ข้าทำเองได้"

ดูท่าทางนางคงจะเป็นคนที่หยิ่งในศักดิ์ศรีมาก ทั้งๆ ที่ถูกมุนซังกุงโมโหใส่และตบหน้าแรงขนาดนั้น แต่กลับไม่ส่งเสียงร้องเลยแม้แต่แอะเดียว

นางเริ่มเดินกะเผลกออกไป ฉันจึงได้แต่กังวลว่านางจะเดินไปถึงที่หมายได้อย่างปลอดภัยหรือเปล่า ขณะที่คิดว่าจะเข้าไปประคองตี๋เหม นางก็หยุดเดินแล้วหันมามองหน้าฉัน

"เจ้าคือนางในคนที่อยู่กับองค์ชายรัชทายาทที่สวนหลังวังในคืนวันปีใหม่ใช่หรือไม่"

ฉันจ้องมองนางด้วยใบหน้าที่ตกตะลึง วันนั้นฉันเจอกับฮนโดยมีชั้นที่ขเวตุดันทางให้ และบริเวณนั้นก็ไม่มีใครเลยสักคน ดังนั้นฉันจึงตกใจกับคำพูดเหนือความคาดหมายของนางอย่างมาก

แต่แกซีก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ นางก้มหัวให้ฉันก่อนจะหันหลังกลับ

แล้วเริ่มเดินกะเผลกอีกครั้ง ฉันได้แต่มองตามและจมอยู่ในความคิดของตนเอง

แกซีคือคนที่พระเจ้าซอนโจรับสั่งให้เป็นนางในถวายตัวแต่สุดท้ายก็กลับทิ้งขว้างนาง จนนางต้องกลายเป็นคนตกอับอยู่ในตำหนักองค์ชายรัชทายาท ถ้าฮอนไม่อนุญาตให้นางอยู่ที่ตำหนัก ตอนนี้นางจะไปทำอะไรอยู่ที่ไหนกัน

ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่านางในที่ไม่มีที่ไปนั้นจะไปอยู่ที่ไหนกัน แต่หลังจากที่ฮอนขึ้นเป็นพระราชอาแล้ว แกซีผู้นี้จะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงมากในบรรดาซังกุงทั้งหมด ดูจากสายตาของแกซีที่มองมนซังกุงเมื่อครู่นี้ ฉันมั่นใจว่านางคงจะไม่ลืมเรื่องราวในวันนี้ และมนซังกุงผู้นั้นก็น่าจะถูกแก้แค้นอย่างแน่นอน

พอฉันมองออกไปอีกครั้งก็พบว่าแกซีเดินหายไปจากสายตาของฉันเสียแล้ว ฉันรู้สึกได้ถึงความหนาวเย็นที่โอบล้อมร่างกาย พอเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าก็พบว่าหิมะกำลังตกลงมา

"หิมะแรก!"

หัวใจของฉันเต้นเร็วโดยไม่รู้ตัว นาที่นั้นฉันนึกถึงสัญญาที่ฮอนให้ไว้ที่สวนหลังวัง หิมะแรกนี้ทำให้ฉันยิ้มกว้างและลืมความหนาวเหน็บไปจนหมดสิ้น

ฉันจึงรีบสาวเท้ากลับไปพักอย่างรวดเร็ว ตั้งใจจะรีบทำให้ฮอนจีกับมียองกลับไปก่อน แล้วค่อยไปที่สวนหลังวัง แต่ทันทีที่มาถึงที่พักรู้สึกว่าฮอนจีกำลังรอฉันด้วยสีหน้ากระสับกระส่าย

"ฮอนจี เจ้ามาทำอะไรตรงนี้"

ฮอนจีที่เห็นฉันรีบเดินมาทางฉันแล้วเอ่ยขึ้น "ฮังอานิมา มาแล้วรีเจ้าคะ"

"มีอะไรล่ะ"

"เมื่อครู่ได้ข่าวว่าองค์ชายอิมแฮเสด็จกลับเข้าวังแล้ว จึงรีบกลับไป

เจ้าคะ"

"เช่นนั้นรี แล้วเจ้าออกมาอยู่ข้างนอกทำไม ไม่หนาวรี"

"คือ...ฮังอานิม" อุนจีลากเสียง แล้วมองไปรอบๆ ก่อนจะพูดกับฉันอย่างระแວดระวัง "เกิดเรื่องขึ้นที่ตำหนักองค์ชายจองวอนเจ้าคะ"

ชื่อขององค์ชายจองวอนที่ได้ยินจากอุนจีทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจอยู่เสมอ เพราะไม่ว่ายังไงนางก็เป็นคนที่องค์ชายจองวอนส่งมา แม้ตอนนี้ อุนจีจะคิดว่าตัวเองคือคนของฉัน แต่หากชื่อขององค์ชายจองวอนยังหลุดมาจากปากของนางเช่นนี้ ก็แสดงว่านางยังคงทำงานกับองค์ชายจองวอน

"ถ้าเป็นเรื่องขององค์ชายจองวอน ข้าไม่อยากรู้"

ฉันตั้งใจจะเข้าไปในที่พัก ทันใดนั้นอุนจีจึงคุกเข่าลงกับพื้นแล้วอ้อวอน

"ฮังอานิม ขออ้อนวอนเจ้าคะ ครั้งนี้แค่ครั้งเดียวจริงๆ ช่วยไปดูองค์ชายจองวอนหน่อยเจ้าคะ ข้าขออ้อนวอนเจ้าคะ! ฮังอานิมเองก็รู้ไม่ใช่หรือเจ้าคะ หลังจากที่พระมเหสีทรงพระครรภ์ ความสัมพันธ์ของฝ่าบาทกับองค์ชายจองวอนก็ยิ่งห่างออกไป ถ้าหากฝ่าบาทรู้เรื่องนี้เข้า องค์ชายจองวอนอาจจะอยู่นอกสายตาของฝ่าบาทไปเลยก็ได้นะเจ้าคะ!"

อุนจีพูดขนาดนี้ แสดงว่าคงต้องเกิดเรื่องอะไรสักอย่างกับองค์ชายจองวอนจริงๆ ฉันจึงอดที่จะเป็นห่วงไม่ได้ แม้ฉันจะพยายามทำเป็นหนึ่งกับทุกเรื่องขององค์ชายจองวอน แต่ถึงยังไงเขาก็เป็นคนที่ช่วยเหลือฉันในเวลาที่เขาใกล้จะตาย สิ่งนั้นคือความจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นรี"

อุนจีน้ำตาไหลกับคำถามของฉัน ฉันไม่รู้ว่าน้ำตานั้นไหลรินออกมาเพราะความจงรักภักดีที่มีต่อองค์ชายจองวอนจริงๆ หรือไม่ หากเป็นความจงรักภักดีจริงๆ ฉันนึกสงสัยเหมือนกันว่าปัญหาขององค์ชายจองวอนที่ทำให้อุนจีถึงกับร้องไห้ นั่นคืออะไร

องค์ชายจงวอนที่ฉันรู้จักเป็นคนดีมากจนฉันไม่อาจหาเหตุผลใด มาปฏิเสธเขาได้เลย เขาเป็นคนที่แทบไม่มีข้อเสียอะไรให้ว่ากล่าวเลยด้วยซ้ำ ความจริงฉันก็รู้สึกผิดที่ปฏิเสธหัวใจของเขา หากไม่ได้รับความช่วยเหลือ จากเขาตั้งแต่เดินทางมาที่ไซซอน ฉันก็คงจะไม่มีโอกาสได้พบกับชนอีกครั้ง "แต่ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ"

ฉันรีบปากอุนี่ว่าจะช่วยก่อนจะมุ่งหน้าไปยังตำหนักขององค์ชาย จองวอนทันที

เมื่อถึงหน้าตำหนักขององค์ชายจงวอน ยูซังกุงก็ไล่นางใน ส่วนพระองค์ออกไปจนหมดแล้ว

"ข้าไม่รู้หรอกนะว่าเจ้ามาถึงที่นี่ได้อย่างไร"

ยูซังกุงผู้แล้งน้ำใจกับฉันอย่างเสมอดั้นเสมอปลายกำลังจ้องมองฉัน ด้วยสายตาไม่พอใจ แต่นางเพียงแค่อ้างมองฉันเท่านั้น นางไม่ได้ห้ามไม่ให้ฉันเข้าไปข้างใน

"ข้างนอกไม่มีใครอยู่เลยรี!"

ระหว่างนั้นเสียงตะโกนขององค์ชายจงวอนก็ดังออกมาจากข้างใน ตำหนัก ยูซังกุงและฉันถึงกับสะดุ้งตกใจกับเสียงทวาดที่ดังขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ปกติแล้วเขาเป็นคนนิ่งและเงียบมากถึงขนาดที่บางครั้งก็ไม่มีใครรู้ว่าเขา อยู่ที่วังนี้หรือเปล่า แต่ตอนนี้เขากำลังส่งเสียงทวาดดังมาจนถึงนอกตำหนัก

"ปกติองค์ชายไม่เสวยน้ำจันท์ เจ้าช่วยทำให้องค์ชายเลิกเสวยทีเถอะ"

ยูซังกุงยืนถนัดที่มีขวดสองขวดวางอยู่ด้านบนพร้อมพูดด้วยน้ำเสียง ว่ารุนใจ

ตอนนั้นเองฉันจึงรู้ว่าตอนนี้องค์ชายจงวอนกำลังดื่มเหล้าอยู่ น้ำเสียง ของเขาฟังดูเกรี้ยวกราดมาก หากพระเจ้าซอนโจที่กำลังอารมณ์ดีเรื่อง พระมเหสีตั้งครรรภ์มารู้เรื่องนี้เข้า พระองค์คงจะไม่พอใจอย่างแน่นอน

ระหว่างที่เดินขึ้นไปบนตึก ฉันเงยหน้ามองท้องฟ้าอยู่พักหนึ่ง หิมะโปรยปรายจนเริ่มปกคลุมหลังคากระเบื้องของวังแล้ว ท้องฟ้าถูกปกคลุมด้วยเมฆจนมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ หากคำคืนมาเยือน ฉันก็จะได้พบคนที่ฉันอยากพบมากที่สุดที่สวนหลังวัง

ภายในตึกมีเทียนถูกจุดไว้เพียงแค่สองเล่ม รอบตัวองค์ชายจวงวอนมีขวดเหล้าหลายขวดวางเกลื่อนอยู่

"เอามาให้ข้าอีก!"

ไม่รู้เป็นเพราะว่าชุดนางในที่ฉันกำลังใส่อยู่ หรือเป็นเพราะว่าเขาไม่ได้เงยหน้ามอง องค์ชายจวงวอนจึงคิดว่าฉันเป็นนางในส่วนตัวของเขา

ฉันยกถาดเข้าไปเสียบๆ นอกจากน้ำเสียงกราดกรี้วที่ได้ยินก่อนหน้านี้แล้ว เขาดูไม่เหมือนคนเมาเลยสักนิด ฉันหยุดยืนข้างเขา ก่อนจะวางถาดลงและค่อยๆ นั่งลงอย่างระมัดระวัง

เขากำลังยกมือบีบขมับของตนเองราวกับกำลังปวดหัวอยู่ ส่วนอีกมือกำลังหยิบขวดเหล้าขึ้นมาจากถาดแล้วรินเหล้าใส่ถ้วยเปล่า

"เจ้าออกไปได้แล้ว"

ทั้งที่เป็นคำสั่งของเขา แต่ฉันก็ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ตลอดเวลาที่ฉันอยู่ที่วังนี้ ฉันไม่เคยเห็นหรือได้ยินว่าเขาดื่มเหล้าเลย ฉันจึงไม่รู้ว่าควรเริ่มพูดอะไรดี

"เหตุใดยังไม่ไปอีก..."

องค์ชายหันมามองพร้อมกับจะเอ่ยไล่ไปอีกครั้ง แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นว่าฉันนั้น

ทันใดนั้นเขาก็กระเบิดเสียงหัวเราะจนดังไปทั่วตึก ฉันถึงกับสับสนกับการกระทำที่ลึมยศถาบรดาศักดิ์เช่นนี้ของเขา

"องค์ชายจวงวอนเพคะ เหตุใดจึงเสวน้ำจันทน์มากมายขนาดนี้ละเพคะ"

เขาหยุดหัวเราะและจ้องฉันเขม็ง

"เวลานี้เจ้าควรจะอยู่กับองค์ชายรัชทายาทที่สวนหลังวังมิใช่รี แล้วมาที่นี่ทำไม"

ฉันตกใจที่เขารู้เรื่องที่ฉันนัดกับฮน

"องค์ชายทราบได้อย่างไรเพคะ"

เขามองใบหน้าที่เต็มไปด้วยความตกใจของฉัน ก่อนจะหยิบถ้วยเหล้าขึ้นกระดกรวดเดียวหมด

"ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าน้ำจัณฑ์มันจะดีขนาดนี้ พอเมาแล้วได้พบเจ้า..."

เสียงพูดขององค์ชายจวงวอนเบามากจนคล้ายกับเสียงพึมพำกับตนเอง ฉันเก็บความสงสัยเรื่องเขารู้สัญญาณระหว่างฉันกับฮนเอาไว้ก่อน เพราะสิ่งแรกที่ต้องทำก็คือทำให้เขาหยุดดื่ม

"องค์ชายยังไม่เมาเพคะ แต่องค์ชายควรหยุดดื่มก่อนที่จะเมาจริงๆ เพราะน้ำจัณฑ์มันไม่ดี"

"ไม่ใช่ ข้าเมาแล้ว" เขายังตื้อดิ่งและพูดต่อไป "หากข้าไม่ได้เมา เจ้าคงจะไปอยู่เคียงข้างท่านพี่ ไม่ใช่เคียงข้างข้าเหมือนเช่นตอนนี้"

เมื่อเขาตอบมาแบบนี้ ฉันจึงถามสิ่งที่สงสัยออกไป

"องค์ชายทราบเรื่องที่สวนหลังวังได้อย่างไรเพคะ"

องค์ชายจวงวอนจ้องมาที่ดวงตาของฉัน ดวงตาของเขาไม่เหมือนคนเมาเลยสักนิด

"เมื่อครูนี้อาศัยอยู่กับท่านพี่ แต่พอหิมะแรกเริ่มตก ท่านพี่ก็บอกว่าจะต้องไปสวนหลังวัง ข้าจึงบอกว่าหากมีดีแล้วอากาศจะยิ่งหนาว แต่ท่านพี่ก็ยิ้มรับแล้วบอกว่าต้องไปพบใครบางคน ข้าจึงแน่ใจว่าใครบางคนของท่านพี่ก็คือเจ้า"

คำบอกเล่าขององค์ชายจวงวอนทำให้ฉันคิดว่าตนเองต้องไปหาฮน

ได้แล้วจึงลุกขึ้นจากที่นั่ง แต่ตอนนั้นเองคำพูดขององค์ชายจวงวอนก็รั้งตัวฉันเอาไว้

"เหตุใดจึงเป็นท่านพี่ เพราะท่านพี่เป็นองค์ชายรัชทายาทหรือ"

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นเพคะ"

ฉันตอบคำถามได้อย่างง่ายดาย มันคือความจริง ฉันไม่ได้ชอบฮอน เพราะฮอนคือองค์ชายรัชทายาท มันอาจจะยากสักหน่อยที่จะบอกเหตุผลว่าทำไมถึงชอบเขา แต่ตอนนี้ฉันชอบเขา และการได้อยู่กับเขาทำให้ฉันมีความสุข

องค์ชายจวงวอนฟังคำตอบของฉันแล้วหัวเราะขึ้นมา แต่เสียงหัวเราะนั้นฟังดูเหมือนเขากำลังหัวเราะเยาะตนเอง ฉันจึงได้แต่เจ็บปวดใจ

เขาเปิดเผยความในใจแก่ฉันตั้งแต่ก่อนที่ฉันจะรู้ว่าตนเองมีใจให้ฮอนเสียอีก ฉันเคยคิดว่าถ้าในยุคนี้อาจไม่มีฮอนอยู่ บางทีฉันอาจจะมีใจให้องค์ชายจวงวอนที่คอยช่วยเหลือฉันมาตลอดก็ได้ แต่เรื่องนี้เป็นเพียงแค่เรื่องสมมติเท่านั้น

"หม่อมฉันจะให้ยุซึงกุงเข้ามาดูแลนะเพคะ"

ฉันพยายามสะกดความรู้สึกผิดและตั้งใจจะลุกขึ้น ทว่าเขาจับข้อมือข้างหนึ่งของฉันเอาไว้ แล้วบังคับให้ฉันนั่งลงอีกครั้ง

"อย่าไปเลย"

เขาพูดออกมาอย่างหนักแน่น ฉันออกแรงเพื่อให้ข้อมือหลุดจากการจับกุมของเขา แต่ยิ่งทำแบบนี้เขาก็ยิ่งออกแรงบีบมากขึ้น ท่าทางแบบนี้ของเขาฉันเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก ฉันจึงเกิดความหวาดกลัว

"ปล่อยหม่อมฉันไปเถอะเพคะ"

"อย่าไปเลยนะ"

คำพูดครั้งที่สองของเขาไม่หนักแน่นเท่าก่อนหน้า

"หม่อมฉันต้องไปแล้วเพคะ"

"ข้าไม่อยากให้เจ้าไป เจ้าก็รู้ว่าในดวงตาของข้า ในหัวใจของข้า มีแต่เจ้า และข้าก็รู้ว่าเจ้ามีใจให้ท่านพี่ ทั้งที่ข้ารู้อย่างนั้น... แต่ข้าก็ไม่สามารถปล่อยเจ้าไปได้"

ฉันรับรู้ได้ถึงหัวใจของเขา ความรักของเขา แต่...ฉันไม่สามารถตอบรับมันได้จริงๆ

"ปล่อยหม่อมฉันไปเถอะเพคะ หม่อมฉันขอร้อง..."

ฉันมองตาเขาพลาบปล่าวแต่เขายังดื้อรั้น

"แต่วันนี้ไม่ได้หรือ หากวันนี้ผ่านไป ข้าจะไม่ทำให้เจ้าลำบากใจ เช่นนี้อีก เจ้าอย่าไปเลยนะ อย่าไปเลยนะ คยองมิน"

สวบ สวบ สวบ...

เสียงแมวหรือว่าเสียงคนกัน

เมื่อได้ยินเสียงเหมือนสิ่งมีชีวิตบางอย่างย่ำหิมะผ่านมาใกล้ๆ ฉันจึงลืมตาตื่น โลกกำลังถูกโอบล้อมด้วยความมืดมิด สิ่งแรกที่รู้สึกได้คือกลิ่นเหล็กที่แสนร้อนจนขึ้นจมูก พอเวลาผ่านไปสักพัก สายตาของฉันก็เริ่มคุ้นชินกับความมืด

มือขององค์ชายจงวอนยังคงจับมือฉันเอาไว้ นอกจากนิ้วโป้งแล้ว นิ้วอื่นๆ ของฉันถูกมือขององค์ชายจงวอนกุมเอาไว้ทั้งหมด เขากำลังนอนหลับราวกับเด็กน้อยโดยระหว่างเรามีโต๊ะสำหรับคั่นกลาง ฉันมองใบหน้าของเขาผ่านแสงจันทร์ที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่าง ฉันเพิ่งเคยเห็นใบหน้ายามหลับไหลของเขาเป็นครั้งแรก มันเหมือนกับภาพของจงตอนหลับที่ฉันเห็นอยู่บ่อยๆ ฉันคิดว่าหากจงโตเป็นผู้ใหญ่ ใบหน้าของจงต้องเหมือนกับใบหน้าขององค์ชายจงวอนในตอนนี้อย่างแน่นอน

ฉันค่อยๆ ปลดมือของเขาออกอย่างระมัดระวัง แล้วออกจากตำแหน่งโดยให้เกิดเสียงน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลานหน้าตำหนักถูกหิมะปกคลุมจนทั่ว

ฉันมาถึงที่นั่นตอนหิมะเริ่มตก เวลาผ่านไปหลายชั่วโมงแล้วจริงๆ

ฉันนึกถึงตอนที่ไปรอฉันที่สวนหลังวัง ดึกปานนี้เขายังรอฉันอยู่หรือเปล่า แต่เวลาผ่านไปนานมากแล้ว หิมะก็ยังคงตกไม่หยุด ตกจนชาวโพลนไปทั่ว ท่ามกลางสถานการณ์แบบนี้ฉันไม่รู้เลยว่าเขายังรอฉันอยู่ที่สวนหลังวังไหม แต่อย่างน้อยเขาก็ยังมีชั้นที่ชิวเวอยู่ข้างๆ หากเขาดูแลชั้นที่ชิวเวคงพาเขากลับตำหนักองค์ชายรัชทายาทเอง

แม้ในหัวจะคิดได้อย่างนั้น แต่เท้าของฉันทกลับมุ่งหน้าไปยังสวนหลังวัง ฉันต้องไปยืนยันด้วยสองตาของตนเองว่าเขายังคงรอฉันอยู่หรือว่ากลับไปแล้ว

หากเขากลับไปแล้วฉันจะอย่างไรต่อไปดี ต้องไปหาเขาที่ตำหนักองค์ชายรัชทายาทหรือเปล่า หรือต้องไปแอบดูตรงกำแพงเหมือนกบมีयोगเพื่อให้รู้แน่ชัดว่าไฟของตำหนักองค์ชายรัชทายาทยังจุดอยู่หรือดับไปแล้ว

คำตอบของความสงสัยทั้งหมดนี้จะได้รับก็ต่อเมื่อฉันไปถึงสถานที่นัดหมายของเราสองคน ไอ้สี่ขา ยังคงออกมาจากปากของฉันทุกครั้งที่น่าหยาใจ ลมเย็นพัดมาปะทะหน้าจนแทบไปหมด แต่ทั้งที่เป็นอย่างนั้นฉันก็ยังเดินย่ำหิมะมุ่งหน้าไปยังสวนหลังวัง ยิ่งวิ่งเร็วเท่าไรเท้าและมือก็ยิ่งเจ็บเพราะความหนาวเหน็บของหิมะ แม้แต่ผิวหนังที่อยู่ใต้เสื้อผ้ามากมายก็ยังรู้สึกหนาวไม่ต่างกัน จนในที่สุดฉันก็ถึงสวนหลังวังเสียที่

"แอกๆ..."

ฉันยืนหายใจอย่างยากลำบากใต้สายลมหนาวเย็น รู้สึกหมดกำลังใจเป็นครั้งแรก ฉันมองไม่เห็นชั้นที่ชิวเวที่จะต้องยืนอยู่ตรงปากทางเข้าสวนหลังวัง ฉันแทบไม่รู้สึกรู้สึถึงสัญญาณว่ามีคนอยู่เลย ตอนนี้นี่นี่เหมือนสวนร้าง อากาศก็หนาวเหน็บ

ฉันเร่งเท้าเดินเข้าไปข้างในสวนอย่างรวดเร็ว บนทางเดินถูกปกคลุม

ไปด้วยหิมะสะอาดไร้รอยเท้าของคน นั่นเป็นเครื่องยืนยันว่าฮนไม่ได้อยู่ที่นี้
ฮนไม่อยู่

แต่ละก้าวของฉันไร้เรี่ยวแรงและหมดหวัง บนทางเดินที่ถูกหิมะปกคลุมนั้นมีเพียงแค่รอยเท้าของฉัน ฉันได้แต่ตำหนิตนเอง ทั้งๆ ที่มีนัดกับฮน แต่ฉันดันเผลอหลับที่ตำหนักขององค์ชายจงวอน และยังนึกตำหนิไปถึงนางในของตำหนักองค์ชายจงวอนที่จุดไฟให้ความอบอุ่นเป็นอย่างดีจนฉันหลับเพลินไปเลย

ฉันหยุดยืนอยู่ตรงทางเข้าป่าไผ่ที่ฮนมักยืนครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่เสมอ ถ้าวันนี้หิมะหยุดตก อีกไม่กี่วันก็จะกลับมาตกอีก แต่หัวใจของฉันปรารถนาถึงวันที่หิมะแรกตก ซึ่งมันกำลังจะผ่านพ้นไป

หลังจากที่น้ำตาของฉันเอ่อนองอยู่นาน ในที่สุดมันก็ไหลรินลงมาอาบแก้ม ฉันยกมือขึ้นปาดน้ำตาแล้วหันหลังกลับ

เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ...

ระหว่างนั้นเสียงบางอย่างก็ดังแว่วเข้ามา ฉันหยุดเดินแล้วตั้งใจเงี่ยหูฟัง ต้นเสียงมาจากด้านในสุดของสวนแน่ๆ ฉันอยู่ที่วังนี้นานแล้วแต่ยังไม่เคยไปถึงตรงนั้นเลย มียองเคยเล่าให้ฟังว่าตรงนั้นมีหอสูงขนาดเล็กตั้งอยู่ ในช่วงฤดูใบไม้ผลินั้นจะมีดอกไม้บานสะพรั่ง ดังนั้นพวกสนมจึงมาเดินเล่นกัน แต่ในฤดูหนาวแบบนี้ก็จะเป็นเพียงที่รกร้างว่างเปล่า

ฉันเริ่มสวาท้ำเดินเข้าไปตามสัญชาตญาณ จนได้เห็นหอคอย และด้านหน้าหอคอยนั้นมีใครผู้หนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางหิมะโปรยปรายโดยด้านข้างมีกองไฟกำลังลุกโชน

คนผู้นั้นคือฮน

ฮนสวมอีกซอนคว้นกับชุดฮีก-รงโป* และสวมเสื้อตัวยาวแบบเสื้อไค้ตสำหรับฤดูหนาวที่ทำจากหนังและขนของมาร์เทินราคาสูง เสียงที่ฉันได้ยิน

* ชุดข้าราชการสีดำ

เมื่อครุ่นจะเป็นเสียงของกองไฟ

ฮนกำลังเอามือไพล่หลังมองหิมะที่ตกลงมาจากท้องฟ้า ไม่อยากเชื่อว่า เขายังคงรออยู่ที่นั่นที่ตึกต้นขนาดนี้ และพอคิดว่าเขาทำอย่างนี้เพราะฉัน ฉันก็ยังไม่อยากที่จะเชื่อเข้าไปใหญ่

เสียงปะทุของไฟดังขึ้นอีกครั้ง ฮนจึงละลายตาจากท้องฟ้าไปมองที่ กองไฟ แล้วเขาก็เห็นฉันยืนอยู่

ตอนที่วิ่งมาที่นี่ อากาศหนาวมากจนฉันรู้สึกขาไปหมด แต่ตอนนี้ ฉันรู้สึกหัวใจของฉันกำลังเต้นรัว ฮนมองฉันอยู่ชั่วครู่ก่อนจะยิ้มกว้าง

รอยยิ้มของเขาเหมือนปีนยิงให้สัญญาณตรงจุดสตาร์ต ทั้งหมดที่เห็น รอยยิ้มนั้นฉันก็เริ่มวิ่งเข้าไปหาโดยที่เขากำลังอ้าแขนรอ ไม่น่าเชื่อว่า ท่ามกลางอากาศที่หนาวเหน็บขนาดนี้ อ้อมกอดของเขากลับอบอุ่น เหลือเกิน ฉันอยากจะอยู่ในอ้อมกอดนี้ชั่วนิรันดร์

"เจ้าวิ่งมาเช่นนั้น หากล้มจะทำอย่างไรเล่า" ฮนเอ่ยออกมาอย่าง เป็นห่วงโดยที่แขนยังคงโอบกอดฉันแน่น

"ทำไมยังอยู่ตรงนี้ ยังไม่กลับไปตำหนัก"

"ก็เจ้ายังไม่มา" น้ำเสียงของเขาช่างหนักแน่นเหลือเกิน

"แล้วถ้าข้าไม่มาล่ะ"

ฮนหัวเราะร่วนราวกับฉันพูดในสิ่งที่เป็นไปได้

"ก็เจ้าให้คำมั่นแล้วมิใช่รี"

ฉันไม่เน่ใจว่าเขาจะรักษาสัญญาขนาดนี้ เขารอฉันอยู่ที่นี้ แต่ฉัน กลับไหลล่อลลไป แถมยังหลบซ้างๆ องค์ชายจองวอนคนที่ไม่อยากให้ฉัน มาที่นี้ด้วย

"เจ้าเชื่อมั่นว่าข้าจะมารี"

"แน่นอน ข้าเพียงคิดว่าเจ้าอาจจะมาช้านิดหน่อย"

เขากลับบอกว่าการที่ฉันมาเสียตึกต้นขนาดนี้คือ 'มาช้านิดหน่อย'

เขาไม่ถามถึงเหตุผล ไม่มีท่าทีโกรธเคือง เขาชอบฉันมากขนาดนี้
เชียวหรือ

"ฮน!" ความรู้สึกที่ตันตันในหัวใจทำให้ฉันเรียกเขาเสียงดัง "ข้ารักเจ้า"

ฉันเพิ่งเคยพูดคำนี้กับคนที่ไม่ใช่คนในครอบครัวเป็นครั้งแรก ถ้าไม่ใช่
ตอนนี้คงยากที่จะมีโอกาสพูดออกมาอีกครั้ง ฉันคิดมาเสมอว่าจะมีโอกาส
ได้พูดคำนี้กับใครสักคน แต่ไม่เคยจินตนาการมาก่อนเลยว่าจะได้พูดคำนี้
กับองค์ชายรัชทายาทดวงแสด

ฉันรักเขา ความรู้สึกนี้มันมากกว่าความชอบ ฉันแน่ใจว่ามันคือ
ความรัก

"รักรี"

"ใช่ รัก"

เขารับคำสารภาพรักของฉันด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

"มากหรือไม่"

"มากสิ"

สิ้นคำตอบของฉัน เขาก็ค่อยๆ ทาบริมฝีปากของเขาลงบนริมฝีปาก
ของฉันจนไอนุ่นค่อยๆ กลับคืนที่ริมฝีปากอันเย็นเฉียบของฉัน และสุดท้าย
ไอนุ่นนั้นก็แผ่ไปทั่วร่างจนฉันหลับตาพริ้ม

เมื่อเขาถอนริมฝีปากออก ฉันก็ลืมตาขึ้นมองเขา ใบหน้าของเขา
กำลังเปื้อนรอยยิ้มที่อบอุ่น

"คยองมิน ข้าก็รักเจ้า"

เราสองคนนั่งเคียงข้างกันที่บันไดทางขึ้นหอคอย หลังคาของหอคอย
ยื่นออกมาตรงที่เรานั่งจึงไม่โดนหิมะ เขาถอดเสื้อโค้ตขนนาร์เทินมาคลุมร่าง
ของฉัน กลิ่นกายของเขาที่โชยออกมาจากเสื้อโค้ตทำให้ฉันเคลิบเคลิ้ม
จนแทบสิ้นสติ

"ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้นักคนเดียวล่ะ ชั้นที่ชเวไปไหนหรือ"

"ชั้นที่ชเวไปแชนซึม* ยังไม่กลับมา"

"ไปโดยทิ้งเจ้าไว้ที่คนเดียววี"

ฮนมองไปทางกองไฟแล้วพูดขึ้นมาว่า "หากมีวันลอยจากที่นี่ทหารรักษาการณ์อาจจะมาที่นี่ก็ได้"

"แล้วจุดไฟทำไมล่ะ"

"องค์ชายรัชทายาทแห่งโชซอนก็รู้สึกหนาวเป็นเหมือนกันนะ"

ฉันหัวเราะให้กับคำตอบติดตลกของเขา

"รู้แล้วน่าจะองค์ชายรัชทายาทก็หนาวเป็น"

ฉันทำท่าจะหยิบเสื้อตัวยาวออกเพื่อคืนให้เขา แต่เขายกมือขึ้นห้าม แล้วขยับตัวเข้ามาอยู่ใต้เสื้อตัวเดียวกับฉัน ฉันจึงฟังหัวใจที่ไหลอันกว้างและกำยำของเขา

เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ...

เสียงกองไฟที่ลุกโชนทำให้รู้สึกดีอย่างประหลาด ฉันเลื่อนสายตาไปมองหิมะที่ทับถมอยู่บนพื้นรอบๆ พานึกไปถึงทุ่งดอกเมมิลสีขาวที่อับ गुจอง

"นี่ ฮน"

"มีอะไรวี"

"ดอกเมมิลจะบานเมื่อใดหรือ"

"ช่วงย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง" ฮนพูดต่อราวกับอ่านใจของฉันได้ "เจ้าอยากไปอับ गुจองหรือ"

"ใช่ เมื่อดอกเมมิลบาน"

ฮนตอบทันทีโดยไม่มีความลังเลใดๆ "ข้าให้คำมั่นว่าจะพาเจ้าไปดูดอกไม้บานอีกครั้ง"

* หน่วยงานที่ทำหน้าที่ดูแลชั้นในสมัยโชซอน

"จริงๆ นะ" ฉันทงเขยหน้าขึ้นจากไหล่ของเขาแล้วกะพริบตาปริบๆ
"จะพาไปจริงๆ ไซ้ไหม"

"แน่นอน"

ฉันทงเขยกว้างทันที

"ข้าจะพาเจ้าไปทุกปีเมื่อดอกเมฆิลบาน"

"ทุกปีแน่หรือ"

เขจรตรึมฝีปากลงที่แก้มข้างหนึ่งของฉันทง การกระทำไม่คาดฝัน
ของเขาทำให้ฉันทงตกใจจนรีบเบือนหน้าหนี

"เบือนหน้าหนีทำไมกัน"

"เจ้าจะทำอะไรนะ"

"ก็คราวก่อนเจ้าบอกเองมิใช่หรืว่านี่คือหลักฐานแทนคำมั่น และข้า
กำลังให้คำมั่นกับเจ้าอยู่"

วินาทีนั้นใบหน้าของฉันทงร้อนผ่าวขึ้นมาทันที ตอนนั้นฉันทงเป็นคน
บอกเองว่าการทำอย่างนี้คือความหมายของการให้คำมั่น มันเป็นเพียง
คำพูดแก้เขินเท่านั้น ไม่มีที่ไหนในโลกที่ใช้การหอมแก้มเป็นการให้
คำสัญญาหรือ

"ถ้าชั้นที่ซเวมาเห็นเข้าจะว่าอย่างไร"

ฉันทงได้แต่อ้ำโนนอ้างนี้ข้างๆ คุง ไป

"หากชั้นที่ซเวเห็นว่าข้ายังไม่กลับไปตำหนัก เขาต้องรู้ว่าข้าอยู่กับ
เจ้าที่นี่ และเขาก็จะดูลาดเลาให้อยู่ไกลๆ ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก"

พอพูดจบฮนก็ผลัดฉันทงเบาๆ จนฉันทงหงายหลังเพราะไม่ทันตั้งตัว
โชคดีที่เสื้อตัววชนมาร์เทินตัวนี้ช่วยปกป้องฉันทงจากพื้นที่เย็นเฉียบเอาไว้
แล้วฮนก็ค่อยๆ เอนตัวมาอยู่บนร่างกายของฉันทง ใบหน้าของเรอาอยู่ใกล้กันมาก
สายตาของเขาเริ่มไม่มองตั้งแต่หน้าผาก ตา จมูก เรื่อยไปจนถึงริมฝีปาก
แล้ววกกลับมามองที่ดวงตาของฉันทงอีกครั้ง

"นี่กว่าข้าไม่รู้หรือที่เจ้าอ้างเรื่องคำมั่น ข้าถึงได้พูดว่าเจ้าจะกลายเป็น
ต่าจี้ไปแล้ว"

ความเขินอายทำให้ฉันพยายามผลักหน้าอกของเขา แต่เขา
ไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่นิดเดียว ฉันจึงเบือนหน้าหลบตาคู่นั้นที่กำลัง
จ้องมา

"เฮอะ ตอนนั้นข้ารู้แล้วว่าต่าจี้คือหญิงไม่ดี ทำไมเจ้าต้องว่าข้าเป็น
หญิงไม่ดีด้วยล่ะ"

ฮนจับคางของฉันให้หันกลับมา แล้วกระซิบที่ข้างหู "หากเจ้าเป็นต่าจี้
ข้าก็จะเป็นใจให้อ่องอย่างไรเล่า"

ใจให้อ่องหรือ

ตอนนี้เสียงหายใจของเขาอยู่ใกล้ฉันมากกว่าครั้งไหนๆ จนหัวใจ
ของฉันถึงกับสั่นหวิวเกินกว่าจะคิดสงสัยว่าใจให้อ่องคือใคร

"ข้าอยากให้เป็นนางในแห่งตำหนักองค์ชายรัชทายาท ข้าจะ
อยู่ใกล้ๆ เจ้า ไม่ห่างไปไหนทั้งวันทั้งคืน"

นางในตำหนักองค์ชายรัชทายาทก็คือนางในของเขา คือสตรีของ
องค์ชายรัชทายาท หรือว่าเขากำลังหมายความว่า...

"ไม่ได้เด็ดขาด ถ้าไม่มีข้า พระสนมอินบินก็ต้องเสวยสำหรับเย็นชืด
ทุกวันนี้ละสิ"

ฮนขำกับคำพูดของฉันที่พูดเพื่อเจ้อเพราะความเขิน สุดท้ายเขาก็
ผลจากตัวฉันแล้วลุกขึ้น แต่เขายังไม่หยุดหัวเราะ

"เคยอมมิน ตอนนั้นข้าหัวเราะได้ก็ต่อเมื่ออยู่กับเจ้าเท่านั้น"

ฉันดีใจกับคำพูดนั้น และหวังว่าต่อไปเขาจะหัวเราะมากขึ้น

"เจ้าต้องรักษาคำมั่นนะ ปีหน้าต้องพาข้าไปอับกุลอง"

ฉันพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาจึงก้มลงจูบที่ริมฝีปากของฉันอีกครั้ง

เสียงร้องไห้ของนกฮูก

ก้าวเข้าสู่ปี 1603 ที่สดใส ฉันใช้ชีวิตอยู่ที่ไซซอนได้สี่ปีแล้ว

"ตายจริง!"

ทันทีที่เข้าไปในตำหนักของพระมเหสีและถวายความเคารพ พระมเหสี ก็อุทานออกมาพร้อมยกมือข้างหนึ่งขึ้นจับท้องตนเอง บยอนซึ่งกุงที่นั่ง อยู่ข้างๆ หันไปมองพระมเหสีอย่างตกใจ

"ลูกดิ้นนะ" ใบหน้าของพระมเหสีแดงระเรื่อ

"คยองมิน ดูเหมือนลูกของข้าจะดีใจที่เจ้ามานะ"

"ให้ตามหมอล่วงหรือไม่เพคะ"

บยอนซึ่งกุงถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง แต่พระมเหสีกลับส่ายหน้า

"ไม่ต้องทำถึงขั้นนั้นหรอก"

จากนั้นพระมเหสีก็กำมือเรียกฉันที่นั่งอยู่ห่างออกไป

"มาใกล้ๆ ข้าสิ เหตุใดต้องไปนั่งเสียไกลขนาดนั้นด้วย"

"เพคะพระมเหสี" ฉันขยับเข้าไปนั่งลงใกล้ๆ

"กว่าจะได้เห็นหน้าเจ้าเหตุใดถึงได้ลำบากยากเย็นถึงเพียงนี้ ช่วงนี้ พระสนมอินบินนอนป่วย ข้าวปลาอาหารก็ไม่ค่อยแตะะ ที่บอกว่าเจ้ายุงก็

คงจะเป็นเรื่องโกหกทั้งเพสินะ"

พอคำว่า 'โกหกทั้งเพ' หลุดออกมาจากปากของพระมเหสี บยอนซังกุงก็รีบพูดปราบทันที

"พระมเหสีเพคะ คำว่าโกหกทั้งเพพระมเหสีไม่ควรใช้นะเพคะ"

"ก็มีแค่เจ้ากับคยองมินที่กำลังฟังอยู่ ข้าไม่ใช่คำพูดพวกนี้ต่อหน้าฝ่าบาทหรอกน่า"

"แต่ว่า..."

พระมเหสีหันมามองฉันราวกับว่าไม่อยากฟังคำพูดของบยอนซังกุงอีกต่อไป

"ไหนแล้วว่ามาซิ ช่วงนี้งานที่ทเวซอนคั้นเป็นอย่างไรบ้าง"

"ไม่ค่อยมีอะไรพิเศษหรอกเพคะ"

ความจริงแล้วฉันตั้งใจหนีหน้าพระมเหสี และพระมเหสีเองก็ไม่สามารถส่งนางในมาตามตัวฉันที่ตำหนักพระสนมอินบินได้ ดังนั้นพระนางจึงส่งนางในมาหาถึงที่พักของฉันแทน แต่ทุกครั้งฉันก็สั่งอุณจีให้บอกไปว่าที่ทเวซอนคั้นมีงานยุ่งมาก

ที่ทำแบบนี้ไม่ใช่เพราะฮนบอกกับฉันเอาไว้ แต่เป็นเพราะฉันเองก็รู้สึกไม่สบายใจเวลาอยู่กับพระมเหสี พระนางอาจจะเป็นคนดีก็ได้ แต่ฉันรู้สึกไม่สบายใจกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระนางในอนาคต

"พระสนมอินบินสร้างป่วยรี"

"หม่อมฉันว่าพระสนมเริ่มชันษามากขึ้นมากกว่าเพคะ"

"เจ้าตั้งใจจะปกป้องพระสนมอินบินต่อหน้าข้ารี"

แม้จะพูดแบบนี้ แต่ใบหน้าของพระมเหสีกำลังยิ้ม ฉันไม่อยากเป็นของเล่นของนางอีกแล้ว

"อย่างไรเสียเจ้านายของหม่อมฉันก็คือพระสนมอินบินเพคะ"

"อย่างนั้นรี"

"แต่ว่าพระมเหสีเพคะ หม่อมฉันเป็นนางในของทเวซอนคันแห่ง
ตำหนักพระสนมอินบิน การเข้านอกออกในพระตำหนักพระมเหสีเช่นนี้
บ่อยๆ คงเป็นเรื่องไม่สมควรนะเพคะ คนอื่นอาจเข้าใจผิดได้ ถึงแม้ว่า
หม่อมฉันจะรู้สึกขอบพระทัยพระมเหสีที่เรียกหาและให้ความเมตตาแก่
หม่อมฉัน แต่ว่าต่อไป..."

"พระมเหสี ของว่างมาแล้วเพคะ"

ยังไม่ทันที่ฉันจะพูดจบเสียงก็ดังมาจากทางด้านนอก ทันทีที่พระมเหสี
อนุญาต ของว่างมากมายก็ถูกยกมาวางตรงหน้าฉัน

"กินสิ เร็วเข้า"

"พระมเหสีไม่เสวยหรือเพคะ"

"หากข้ากินของว่างพวกนี้เข้าไปอีก ท้องไส้ข้าคงจะแ่ย ดังนั้นของว่าง
พวกนี้ยกให้เป็นของเจ้าทั้งหมด รีบกินเสียสิ"

"ไม่เป็นไรเพคะ"

"กินเดี๋ยวนี้"

พระมเหสียังคงเน้นเสียงสั่ง สุดท้ายฉันจึงหยิบแม่จ๊กกวาสชาติ
หวานขึ้นมาหนึ่งชิ้น ก่อนจะหันไปมองพระมเหสีอีกครั้งเพราะยังไม่ได้พูด
สิ่งที่สำคัญออกไปเลย

"พระมเหสีเพคะ ขอประทานอภัยที่หม่อมฉันเสียมารยาท แต่
หม่อมฉันเป็นนางในแห่งตำหนักพระสนมอินบิน..."

"เหตุใดเจ้าถึงลืมพูดคำว่าเวซอนคันไปเสียล่ะ เมื่อครู่เจ้ายังพูดว่า
เจ้าเป็น 'นางในของทเวซอนคัน' อยู่เลย หากตอนนี้ใครมาได้ยื่นเข้า เขา
จะเข้าใจผิดว่าเจ้าเป็นนางในส่วนพระองค์ของพระสนมอินบินนะ"

พระมเหสีหัวเราะคิกคัก ฉันถึงกับพูดอะไรไม่ออกกับคำล้อเล่นฝืดๆ
ของพระนาง

"ข้าเองก็รู้อี ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจอะไรได้ หลังจากที่ถูกข้าเกิด ข้าจะให้

เจ้าเป็นซังกุงพระพี่เลี้ยงของลูกข้า"

ได้ยินเช่นนั้นฉันก็ตกใจสุดขีด

"พระมเหสีเพคะ! หม่อมฉันเพิ่งอายุสี่สิบสองเองนะเพคะ อายุแค่นี้จะเป็นซังกุงพระพี่เลี้ยงขององค์หญิงที่จะเกิดมาได้อย่างไรกันเพคะ"

"องค์หญิงรี"

ฉันเพิ่งรู้ว่าทำพลาดไปเสียแล้ว ในโซซอนนี้มีฉันเพียงคนเดียวที่รู้ว่าเด็กในท้องของพระมเหสีคือเด็กผู้หญิง แต่ตอนนี้ฉันกลับพูดความจริงนั้นออกไปเสียแล้ว ฉันหันกลับไปทั้งสองข้างลง เพราะคิดว่าเมื่อฉันเปิดเผยความจริงของประวัติศาสตร์ที่ยังไม่เกิดขึ้น ร่างกายจะเกิดความเจ็บปวดแต่หน้าแปลก แม้เวลาจะผ่านไปหลายนาที แต่ฉันก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดตรงไหนเลยสักนิด

แล้วเสียงหัวเราะของพระมเหสีก็ทำให้ฉันลืมหืมตาขึ้นมา

"องค์หญิงรี เจ้าบอกว่าลูกในท้องข้าเป็นหญิงอย่างนั้นรี"

พระมเหสียังคงหัวเราะราวกับเป็นเรื่องน่าขบขันยิ่ง เสียงหัวเราะดังขึ้นเรื่อยๆ จนบยอนซังกุงต้องเอ่ยปราม

"พระมเหสีเพคะ หัวเราะดังเช่นนี้จะเป็นอันตรายต่อพระครรภ์นะเพคะ"

"ข้ารู้แล้ว แต่เจ้าไม่ตกลงเลยรี คยองมินช่างตกลงจริงๆ ทุกคนต่างก็พากันประจบข้า บอกข้าว่าจะคลอดลูกชาย แต่คยองมินกลับบอกว่าข้าจะคลอดลูกสาว"

ดูเหมือนว่าพระมเหสีไม่เชื่อคำพูดของฉัน คนรอบตัวล้วนแต่บอกว่านางจะคลอดองค์ชายออกมา แต่ฉันกลับบอกว่าเป็นองค์หญิง นางคงคิดว่านี่เป็นเรื่องตลกสินะ

เพราะนางไม่เชื่อ ฉันก็เลยไม่เจ็บปวดไข้ไหม หรือเป็นเพราะว่าคำพูดที่ฉันพูดออกไปจะไม่ส่งผลใดๆ ต่อประวัติศาสตร์ ในยุคโซซอนนี้ไม่สามารถตรวจเพศของเด็กตั้งแต่อยู่ในครรภ์ได้ จะรู้ว่าเด็กเป็นชาย

ของหัวใจ

"อีกอย่างนะคยองมิน เราสองคนก็อายุไล่เลี่ยกันเลย เจ้ามาพูดว่าอายุยี่สิบสองจะเป็นซังกุงพระพี่เลี้ยงได้อย่างไร หญิงชาวบ้านทั่วไปที่อายุยี่สิบสองมีลูกกันสองสามคนแล้วนะ"

"คือว่า..."

"ซ่ายังพูดไม่จบ อีกอย่างเจ้าก็เคยเป็นซังกุงพระพี่เลี้ยงให้โอรสองค์โตขององค์ชายจงวอนมาก่อนไม่ใช่รี ซ้ำตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าจะลูกของซ้าจะเป็นชายหรือหญิง ซ้าจะให้เจ้าเป็นซังกุงพระพี่เลี้ยง แล้วเจ้าก็จะได้หลุดพ้นจากทเวซอนคั่นของตำหนักพระสนมอินบิน เจ้าว่าแบบนี้ดีหรือไม่"

"หม่อมฉันเคยเป็นซังกุงพระพี่เลี้ยงให้โอรสองค์โตขององค์ชายจงวอนก็จริงเพคะ แต่โอรสองค์โตเติบโตจนหย่านมแล้วเพคะ แต่สำหรับทารกนั้นหม่อมฉันคงไม่สามารถเลี้ยงได้หรือเพคะ"

"ดี ถ้าเช่นนั้นหลังหย่านมซ้าจะให้เจ้าดูแลลูกซ้า"

"พระมเหสี!"

"ซ้าได้ฟังเรื่องของเจ้าจากองค์ชายจงบยอง หากลูกของซ้าเป็นเด็กผู้หญิงอย่างที่เจ้าพูด ซ้าคงไม่สามารถหาซังกุงพระพี่เลี้ยงที่ตีเยียมไปกว่าเจ้าได้"

"องค์ชายจงนะหรือเพคะ"

"บางครั้งองค์ชายจงวอนก็พาองค์ชายจงมาที่ตำหนักของซ้า เจ้าไม่รู้รึ
ฉันไม่ได้เจอจงมาเกินกว่าหนึ่งปีแล้ว นี่จึงยังจำฉันได้อยู่อีกหรือ"

"ทุกครั้งที่อยู่องค์ชายจงพูดถึงเจ้า ใบหน้าขององค์ชายจงจะเต็มไปด้วยความสดใสเสมอ" พระมเหสีหัวเราะขึ้นมาเบาๆ

"หม่อมฉันคิดว่าองค์ชายจงลืมหม่อมฉันไปแล้วเสียอีกเพคะ"

"ไม่ลืมหรอก องค์ชายจงนะพูดจาเสียงดังหนักหนาจริงๆ เสียงแจ๋ยแจ๋ยราวกับนกกระลอก แต่ส่วนใหญ่ก็พูดเรื่องของเจ้าทั้งนั้น คงจะคิดถึง

เจ้ามากกระมัง พระสนมอินบินไม่ต้องการให้เจ้าเจอกับองค์ชายจงวอนรวมไปถึงองค์ชายจงด้วย แต่เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก ถ้าเจ้ามาต่าหนักนี้ ข้าจะให้เจ้าพบกับองค์ชายจงอีกครั้ง เจ้าเองก็คิดถึงองค์ชายจงมากเหมือนกันมิใช่รึ"

"เพคะ คิดถึงมากเพคะ"

คิดถึง ฉันคิดถึงจงมากจริงๆ พวกเด็กๆ มักจะโตเร็ว ตอนนั้นจะตัวโตขึ้นมากเท่าไรแล้วนะ

ตอนนั้นยังเป็นเด็กที่เชื่อฟังและตามติดฉันมากกว่าใครๆ ฉันเป็นลูกคนเดียว จึงมักอิจฉาพวกเด็กๆ ที่มีพี่น้องเสมอ ซึ่งจงก็เหมือนเป็นน้องของฉัน

"องค์ชายจงรอคอยให้ข้าคลอต่านอาชายให้เขาเร็วๆ ข้าจึงบอกไปว่า บางทีอาจจะเป็นท่านอาหญิงก็ได้ แล้วเขาก็หัวเราะชอบอกชอบใจ"

โชคดีจริงๆ ที่จึงสุขสบายและหัวเราะได้

"ข้าไม่อยากพูดจาซ้ำซาก เจ้ามาเป็นชังกุงพระพี่เลี้ยงให้ลูกข้าเถิดนะ"

"พระมเหสีเพคะ ขอเวลาให้หม่อมฉันคิดหน่อยนะเพคะ"

"ขอเวลาคิดอย่างนั้นรึ... ดีเลย หลังจากที่ลูกของข้าคลอตในฤดูไปไม่ผลิปีนี้ ข้าจะให้เวลาเจ้าคิดหนึ่งปี จนถึงปานนั้นลูกข้าก็หย่านมแล้ว เวลาเท่านี้คงเพียงพอสำหรับการตัดสินใจนะ หรือเจ้าไม่อยากเลิกใช้ชีวิตที่เวชอนคันแห่งตำหนักพระสนมอินบิน"

"แต่ว่า..."

พระมเหสียิ้ม

"หากเจ้าเป็นชังกุงพระพี่เลี้ยงให้ข้านานหลายปี ข้าจะให้เจ้าออกจากวังได้ ถึงตอนนั้นข้าจะทูลฝ่าบาทให้เจ้าออกเรือนได้ และหากตอนนั้นหัวใจขององค์ชายจงวอนยังไม่แปรเปลี่ยน เจ้าก็จะไปเป็นสนมขององค์ชายได้"

"พระมเหสีเพคะ หม่อมฉันทูลพระมเหสีไปแล้วนะเพคะว่าพระมเหสี
เข้าพระทัยผิด..."

"ซำรู้แล้วน่า"

ทันใดนั้นเองเสียงนางในที่ด้านนอกก็ดังเข้ามา

"พระมเหสีเพคะ องค์ชายรัชทายาทเสด็จเพคะ"

"องค์ชายรัชทายาทรี"

ใบหน้าของพระมเหสีพลันสดใสขึ้นทันใด จนฉันถึงกับแปลกใจ

ปกติแล้วฮนดูเหมือนจะไม่ค่อยยินดียินร้ายเรื่องการเมืองการมีตัวตนของ
พระมเหสีสักเท่าไร แถมยังเคยบอกให้ฉันอยู่ห่างจากพระมเหสีอีกด้วย
ดังนั้นการที่ฮนมาหาจนถึงที่นี่จึงเป็นเรื่องแปลกมาก

"ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันขอตัวก่อนนะเพคะ"

"ได้สิ แล้วมาหาข้าใหม่นะ"

ฉันลุกขึ้นถวายความเคารพแล้วออกมาจากห้อง ขณะที่ปิดประตู
และกำลังจะเดินออกจากตำหนักก็ได้พบกับฮนพอดี ฮนเองก็ดูเหมือนจะ
ตกใจเล็กน้อยที่เห็นฉัน แต่เขาซ่อนอาการนั้นไว้ด้วยการกระแอม

"เจ้าคือนางในแห่งตำหนักพระสนมอินบินใช่หรือไม่"

"เพคะ...องค์ชายรัชทายาท"

มันเป็นคำพูดที่ไม่มีทางได้ใช่เลยถ้าเราอยู่กันสองคน

"เจ้ามาทำอะไรที่ตำหนักพระมเหสี"

ฉันนึกถึงคำพูดที่ฮนเคยบอกว่าอย่ามาอยู่ใกล้พระมเหสี ระหว่างที่
ฉันกำลังนึกหาคำตอบ มุนซังกุงซึ่งเป็นซังกุงส่วนพระองค์ของตำหนัก
พระมเหสีก็เอ่ยปากตอบแทน

"พระมเหสีเรียกนางในคิมมาพบเพคะ"

แล้วฮนก็พูดกับฉันต่อโดยไม่ปรายตามองมุนซังกุง

"การที่นางในแห่งตำหนักพระสนมอินบินเข้าออกตำหนักพระมเหสีนั้น

เป็นเรื่องที่น่าสงสัย แม้จะถูกเรียกตัวมากก็ตาม ตั้งแต่ขึ้นไปเจ้าห้ามมาที่นี้อีก"

"เพคะองค์ชายรัชทายาท"

การที่ฮันถึงกับเอ่ยปากห้ามไม่ให้ฉันมาที่ตำหนักพระมเหสีต่อหน้าพวกนางในส่วนพระองค์ของตำหนักพระมเหสีแสดงว่าเขาต้องโกรธมากแน่ๆ ฉันจึงรีบทำความเคารพเขาเพื่อจะออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด แต่ระหว่างที่กำลังเดินผ่านเขาไปนั้น ฉันก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของเขาดังมาจากด้านหลัง

"องค์ชาย"

พวกนางในส่วนพระองค์ของตำหนักพระมเหสีถึงกับงุนงงที่ฮันหัวเราะออกมาโดยไม่มีสาเหตุ แต่ฉันรู้ว่าเขาขำที่ฉันใช้คำราชาศัพท์กับเขา

ฉันออกมาจากตำหนักพระมเหสีในตอนบ่าย พอมาถึงที่พัก อุนจีที่ทำงานเสร็จหมดแล้วก็เอ่ยปากถามฉัน

"ไปตำหนักพระมเหสีมาหรือเจ้าคะ ที่นั่นมีเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ"

"เหมือนจะไม่มี แต่ก็ก็มี"

"อะไรหรือเจ้าคะ"

ฉันถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเอ่ยปากตอบ "พระมเหสีรับสั่งจะให้ฉันเป็นซังกูพระพี่เลี้ยงของเชื้อพระวงศ์ที่กำลังจะประสูติมานะ"

ทว่าอุนจีที่ได้ฟังคำพูดของฉันกลับไม่มีสีหน้าตกใจเลยสักนิด

"โชคดีแล้วเจ้าคะ"

"โชคดีรี"

"ตอนแรกข้านี้คิดว่าถูกเรียกไปเพราะเรื่องนั้นเสียอีกเจ้าคะ"

"เรื่องนั้นคืออะไรรี"

"ข้านี้คิดว่าพระมเหสีจะเรียกไปไต่สวนเสียอีกเจ้าคะ หากมีเหตุผลที่ใครสักคนจะทำเรื่องแบบนั้น ถ้าไม่ใช่พระสนมอินบินก็คงจะเป็นองค์ชาย

รัชทายาทเจ้าคะ"

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นรี" ฉันไม่รู้จริงๆ ว่ามีเรื่องอะไร

"มีคนเอาซากหนูตายเขี้ยวไปที่ตำหนักพระมเหสีเจ้าคะ"

"ซากหนูตาย?!"

"เจ้าคะ มีแต่คนบอกว่าจะได้ทำให้พระมเหสีตกใจแล้วแต่งนะเจ้าคะ แต่พระมเหสีกลับบอกว่าไม่อยากให้เรื่องลูกหลานบานปลาย เลยสั่งให้เงียบๆ กันเจ้าคะ ทว่าก็ยังมึนงงในหลายคนรู้เรื่องนี้เจ้าคะ"

"แต่ข้าเองก็เพิ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก"

"ยังไม่หมดนะเจ้าคะ"

"ยังไม่หมดอีกรี"

"กลางดึกมีก้อนไฟลอยมาที่ตำหนักพระมเหสี หล่นใส่หลังคากระเบื้อง จนแตกด้วยนะเจ้าคะ ทุกคนต่างก็เก็บเงียบเอาไว้ตามคำสั่งของพระมเหสี แต่เรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นแค่ที่ตำหนักพระมเหสีเท่านั้น มันก็ต้องมีเหตุผลอะไรบางอย่างนะเจ้าคะ"

คงหวังให้พระมเหสีแทงสินะ

ฉันไม่ตกใจสักเท่าไรกับเรื่องพวกนี้ เพราะเคยอ่านผ่านตามาบ้าง จากบันทึกประวัติศาสตร์ แต่การที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ทำให้ฉันรู้ว่าอันไม่มีทางทำแบบนั้นแน่

"วันนี้ตอนเที่ยงที่เข้าไปตำหนักพระมเหสี ข้าได้พบบองศ์ชายรัชทายาท ที่นั่น ความสัมพันธ์ขององศ์ชายรัชทายาทกับพระมเหสีเป็นอย่างไรรี เจ้ารู้อะไรบ้างไหม"

"ข้าได้ยินมาว่าไม่ค่อยได้ไปมาหาสู่กันสักเท่าไรเจ้าคะ นี้คงจะไปเยี่ยมเยียนได้ถามอาการกระมังเจ้าคะ ที่ผ่านมาองศ์ชายรัชทายาทไม่เคยไปที่ตำหนักพระมเหสีเลย คงจะมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกันนัก จึงทำให้มีข่าวลือว่าเรื่องแปลกครั้งนี้องศ์ชายรัชทายาทอยู่เบื้องหลังเจ้าคะ"

"ไม่จริง!" ฉันทโกรธจนแผลตวาดออกมา อุนจีจึงตกใจกับท่าทางแบบนี้
ของฉันทเป็นครั้งแรก

"ฮังอานิมเจ้าคะ"

"ขอโทษที่ตวาดเจ้าออกไป"

"ไม่เป็นไรเจ้าคะ ข้าไม่เป็นไร"

"ไม่ใช่องค์ชายรัชทายาท ไม่ใช่แน่นอน"

"แต่ข้าวลือว่าอย่างนั้นนะเจ้าคะ"

อุนจีเหมือนจะรู้สึกผิดที่ทำให้ฉันทโกรธ ส่วนฉันทก็ได้แต่เสียใจที่ฮัน
ถูกมองว่าเป็นคนร้าย ตามบันทึกประวัติศาสตร์ที่อ่านมาต่างก็บอกว่า
เรื่องพวกนี้เป็นฝีมือของฮัน ซึ่งฉันทในตอนนั้นไม่เชื่อบันทึกนั้นเลย

หัวใจของฉันทเต้นรัวด้วยความไม่สบายใจ ฉันทอยากยืนยันเรื่องนี้
ด้วยตนเอง อยากฟังความจริงทุกอย่างจากปากของเขาว่าไม่ใช่ฝีมือเขา
แล้วฉันทก็จะเป็นคนกลบข่าวลือนี้เอง เพราะฉันทเชื่อว่าเขาจะไม่โกหกฉันท

"ข้าขอออกจากวังก่อนนะเจ้าคะ"

หลังจากอุนจีออกไป ฉันทก็นั่งจมอยู่กับการหาวิธีพบกับฮันเพื่อยืนยัน
ความจริงเกี่ยวกับข่าวลือนั้น แต่ไม่ว่าจะคิดยังไงก็หาวิธีที่จะได้พบฮัน
ไม่ได้เลย อาจจะมีโอกาสได้พบกันโดยบังเอิญเหมือนอย่างวันนี้ แต่เพราะ
สายตาของคณรอบข้างก็ทำให้ไม่สามารถพูดคุยกันได้อย่างสบายใจ ฉันท
นึกเสียใจจริงๆ ที่ยุคนี้ไม่มีสมาร์ตโฟนเหมือนในอนาคต

แล้วฉันทก็นึกถึงมียองขึ้นมา มียองชอบไปแอบดูฮันที่ออกมาเดินเล่น
หน้าตำหนักของตนเอง ถ้าฉันททำแบบนั้น ฉันทอาจจะมีโอกาสได้พูดคุย
กับเขาก็ได้

ตำหนักองค์ชายรัชทายาทยามค่ำคืนถูกจุดเทียนเอาไว้สว่างไสว โดยมี
เหล่านางในสวนพระองค์และองครักษ์ส่วนพระองค์กำลังดูแลโดยรอบ

ว่าไม่เห็นฮน ไม่รู้ว่าเขาเข้านอนตั้งแต่หัวค่ำหรือเปล่า แต่ดูจากที่หน้าตำหนักมีซิงกงส่วนพระองค์เฝ้าอยู่ แสดงว่าเขาต้องอยู่ในตำหนักอย่างแน่นอน

ย่างเข้าเดือนสามแล้ว อากาศอบอุ่นขึ้นแล้ว แต่พอพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า อากาศจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง อุณหภูมิจะลดต่ำลงขนาดที่ทำให้รู้สึกหนาว ฉันรู้สึกว่ามีมือทั้งสองข้างเย็นเฉียบ พลังคิดว่ามียอนนี่สุดยอดเยี่ยมจริงๆ ไม่ว่าร้อนหรือหนาว นางก็รออยู่ข้างกำแพงนี้เพื่อที่จะได้มองใบหน้าของฮน

หลังจากที่รออยู่นานมาก ร่างกายของฉันก็เหนียวล้าท่ามกลางอากาศหนาวเย็นจึงคิดที่จะกลับ แต่เท้ากลับไม่ยอมขยับอย่างง่ายดายเพราะหากไม่รออยู่ตรงนี้ ฉันก็จะไม่มีโอกาสได้เจอกับฮน ถ้ารออีกสักหน่อย ฮนอาจจะออกมาก็ได้

ทว่าฉันยืนต่อไปอีกร่วมชั่วโมงก็ไม่มีที่ท่าว่าฮนจะออกมาเลย ระหว่างนั้นไฟของที่พักพระชายาของฮนที่อยู่ตรงกันข้ามกับที่พักขององค์ชายรัชทายาทก็ถูกดับลง และในตอนนั้นเอง

ไม่จริงใช่ไหม

ฮนกำลังเดินออกมาจากที่พักของตนเอง โดยมีขันทีชเวเดินตามหลังออกมาด้วย ทันทีที่เห็นเขา เหล่านางในส่วนพระองค์ก็พากันถอยหลังแล้วทำความเคารพ ก่อนที่ขันทีชเวจะไล่พวกนางออกไปอย่างรวดเร็ว ตอนนี้จึงเหลือเพียงแค่ขันทีชเวกับองค์ชายอีกสองคนเท่านั้น

ฉันจึงมองฮนด้วยหัวใจเต้นรัวอยู่หลังกำแพง พอฮนเดินตรงไปที่ด้านหลังของตำหนัก ฉันก็เริ่มเดินตามเขาไปตามแนวกำแพง

สวนด้านหลังตำหนักนั้นมีตมมาก มีเพียงแคแสงที่ลอดมาจากตำหนักเท่านั้นที่ส่องสว่าง ฮนเริ่มเดินวนไปมาท่ามกลางแสงสลัวนั้น แล้วขันทีชเวก็ทำมือไล่องค์ชายสองคนออกไป ตอนนี้จึงเหลือเพียงแค่ฮนกับขันทีชเว

เท่านั้น

ในที่สุดฉันก็มีโอกาสแล้ว

"ฮน! ฮน!"

ฉันเรียกฮนเบาๆ แต่ระยะห่างระหว่างหลังกำแพงที่ฉันยืนอยู่กับสวนด้านหลังตำหนักนั้นค่อนข้างไกล ฮนจึงไม่ได้ยินเสียงของฉันเลยสักนิด

เสียงนกฮูกดังแว่วมา ฮนจึงเงยหน้าขึ้นมอง ฉันจึงรีบโบกไม้โบกมือเพื่อเรียกเขา แต่ในตอนนั้นเอง คมดาบเย็นเยือกก็มาจ่อตรงคอของฉัน ฉันจึงหยุดโบกมือแล้วเงยหน้าขึ้นมอง องค์กรักษ์ของตำหนักองค์ชายรัชทายาทกำลังถือดาบพร้อมทำหน้าถ่มทิ้ง

"เจ้าเป็นใคร!"

ตอนนี้ฉันไม่ต้องพยายามเรียกฮนอีกต่อไป แค่เสียงตะโกนขององค์กรักษ์ก็ทำให้ทั้งฮน ชันทีชเว รวมไปถึงบรรดานางในส่วนพระองค์ที่อยู่รอบๆ ต่างพากันหันมามองทางนี้

ชันทีชเวที่วิ่งมาก่อนใครเพื่อนพอรู้ว่าเป็นฉันก็สั่งให้องค์กรักษ์ลดดาบลง แต่องค์กรักษ์กลับไม่ยอมขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว สุดท้ายเมื่อฮนมาถึงพร้อมพวกนางในส่วนพระองค์ องค์กรักษ์จึงยอมลดดาบลง

พอรู้ว่า是我 ฮนก็นิ่งไม่ยอมพูดอะไรออกมา จนชันทีชเวต้องรีบไล่พวกนางในส่วนพระองค์ออกไปจนหมด แต่องค์กรักษ์ยังคงเฝ้าระวังอยู่ไม่ยอมไปไหน ฮนจึงต้องออกคำสั่งไล่

"พวกเจ้าไปซะ"

"แต่ว่าองค์ชาย..."

องค์กรักษ์กังวลเรื่องความปลอดภัย จึงไม่ยอมทำตามคำสั่งง่ายๆ ทันใดนั้นฮนก็ทวาดตองครักษ์ด้วยน้ำเสียงโมโห

"ข้าบอกให้ออกไปอย่างไรเล่า! อยู่ได้แค่ชันทีชเวผู้เดียวเท่านั้น"

"พะยะคะ"

พอได้ยินเสียงกราดกริ้วของสณฉันเองก็พลอยไม่สบายใจไปด้วย การอยากรู้ความจริงเรื่องที่เกิดขึ้นกับตำหนักพระมเหสีคือข้ออ้าง ความจริงแล้วฉันแค่อยากพบสณเท่านั้น แต่พอเห็นสณโกรธ ฉันก็รู้สึกหวนใจ

สณเดินเข้ามาหาฉันแล้วยืนนิ่งอยู่นานโดยไม่ยอมพูดอะไร ฉันพยายามส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปที่ชั้นที่ซเว ทว่าชั้นที่ซเวก็เอาแต่ถือตะเกียงก้มหน้านิ่ง ฉันจึงหันไปมองใบหน้าที่บึ้งตึงของสณอีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกที่เขามองฉันด้วยสายตาแบบนี้

แล้วตอนนั้นเองฉันก็โผล่ออกมาเพราะยืนอยู่ท่ามกลางอากาศหนาวเย็นนานเกินไป

"องค์ชาย วันนี้นี่หนาวมากนะพะยะคะ เสด็จเข้าตำหนักเกิดพะยะคะ"

พอชั้นที่ซเวพูดจบ สณก็ตะคอกใส่ฉันเสียงดัง

"เจ้ามาทำอะไรที่นี่!"

เสียงตะคอกของสณทำให้ชั้นที่ซเวถอยหลังไปหนึ่งก้าว ส่วนฉันก็หยุดโถอย่างอัตโนมัติ และเริ่มสะอึกแทน คงเป็นเพราะตกใจกับการโกรธจัดของสณ

"อีก...อีก"

ฉันพยายามจะหยุดสะอึก แต่มันก็ไม่ยอมหยุดสักที สุดท้ายจึงต้องเอามือปิดปากเพื่อให้เสียงสะอึกเบาที่สุด

สณส่ายหน้าแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะถามฉันด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

"เจ้ามาอยู่ตรงนี้นานแค่ไหนแล้ว"

"ครึ่งชั่วยาม...อีก ประมาณครึ่งชั่วยามนะ อีก"

สณหันไปมองชั้นที่ซเวครู่หนึ่ง ชั้นที่ซเวจึงวางตะเกียงลงกับพื้นแล้วถอยหลังหายไปอย่างเงียบๆ

พอชั้นที่ซเวลล์ตาไปแล้ว ฮนก็เข้ามาถอดฉัน

"อีก"

แม้ฮนจะลดความโมโหลงแล้ว แต่ฉันก็ยังไม่หยุดสะอึก ฮนจึงถอดฉัน
แน่นขึ้น แล้วใช้ฝ่ามือลูบหลังฉันอย่างอ่อนโยน

"ตกใจมากเลยรี"

น้ำเสียงของเขาเป็นปกติแล้ว แต่ฉันก็ยังสะอึกไม่หยุด

"ข้าขอโทษ"

คำขอโทษและการลูบหลังของเขาทำให้ฉันหยุดสะอึกลงได้ในที่สุด
ตอนนั้นเขาปล่อยฉันออกจากอ้อมกอดของตนเอง แล้วยิ้มบางๆ

"เจ้าไม่รู้ว่าการที่เจ้ามาปรากฏตัวที่ตำหนักองค์ชายรัชทายาทใน
ยามค่ำคืนโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นเรื่องอันตรายมากแค่ไหน องครักษ์
มีอำนาจปลดคอกคนที่บุกรุกตำหนักได้โดยที่ข้าไม่ต้องอนุญาต"

คำพูดของเขาก้าวข้ามความเป็นห่วงจนกลายเป็นความเสียใจ
ฉันรู้แล้วว่าทำไมเขาถึงได้โมโหขนาดนั้น ตอนที่เขาเห็นฉัน ปลายดาบ
ขององครักษ์กำลังจ่อที่คอของฉันอยู่ ซึ่งพอได้เห็นภาพนั้น สีหน้าของเขาก็
ไม่ดีเลย

"ข้าไม่รู้ ข้าขอโทษ เจ้าไม่โกรธแล้วใช่ไหม"

"โกรธสิ" เขาเน้นเสียง

"อย่าปดเลยนะ หายโกรธแล้วใช่ไหม"

"โกรธ"

"อย่าโกรธเลยหน้า~"

ฉันจับมือของเขาแกว่งไปมาพลงพูดด้วยน้ำเสียงออดอ้อน ทันใดนั้น
เขาก็กระตุกข้อมือที่มุมปากแล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

"หัวเราะแล้วนี่ หายโกรธแล้วสินะ"

"เจ้ามาที่ตำหนักในเวลาตึกตื่นเที่ยงนี้ด้วยเรื่องอะไรรี"

ฉันปิดปากเงียบเมื่อนึกถึงสาเหตุที่ทำให้ฉันมาถึงที่นี่

"เจ้ามีเรื่องอะไรรี"

"คือว่า..."

"พูดมาสิ เจ้ามีเรื่องอะไร" ฮนมองฉันแล้วเอ่ยถามด้วยสีหน้าเป็นห่วง

"ข้าได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นที่ตำหนักพระมเหสีนะ"

พอรู้ว่าฉันพูดถึงเรื่องอะไร สีหน้าของฮนก็หม่นหมองลงเล็กน้อย

"ฮน ไม่ใช่ฝีมือเจ้าใช่ไหม"

ฉันอยากได้ยินคำตอบที่ยืนยันว่าเรื่องนั้นเป็นเพียงแค่ข่าวลือ เรื่องนั้นเป็นฝีมือของพระสนมอินบิน แต่ฮนกลับหลบตา ฉันกลัวการหลบตาของเขามากยิ่งกว่าบรรยากาศที่เงียบและวังเวงในตอนนี้อยู่เสียอีก หลังจากนิ่งไปอยู่พักใหญ่ ฮนก็หันกลับมามองฉัน

"หากเป็นฝีมือข้า เจ้าจะว่าอย่างไร"

หัวใจของฉันตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม สิ่งที่ถูกบันทึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์เริ่มพรุ้งฟูเข้ามาในสมอง เรื่องราวที่ฉันคิดว่าเป็นเรื่องโกหกกลับกลายเป็นเรื่องจริงอย่างนั้นหรือ ฉันไม่ยอมรับมันอย่างเด็ดขาด

"ไม่จริง เจ้าไม่มีทางทำเรื่องพรรค์นี้แน่นอน เจ้าไม่ได้ทำ"

"ข้าถามเจ้าว่าหากข้าทำจริงๆ เจ้าจะว่าอย่างไร"

ฮนถามด้วยน้ำเสียงจริงจังอีกครั้ง มือข้างหนึ่งของฉันสั่นระริกจนฉันต้องใช้มืออีกข้างหนึ่งมาจับเอาไว้ แต่มันก็ยังไม่หยุดสั่นไม่ว่าจะคิดยังไง ฮนที่ฉันรู้จักไม่ใช่คนที่จะทำเรื่องแบบนั้นแน่นอน ไม่ใช่เพราะฉันรักเขา แต่ฉันเชื่อเขา การพยายามทำร้ายชีวิตบริสุทธิ์ที่อยู่ในห้องนั้นเป็นเรื่องที่ต่ำช้ามาก ฮนที่ฉันรู้จักไม่ทำแบบนั้นแน่นอน

"ฮนที่ข้ารู้จักไม่ใช่คนที่จะทำเรื่องแบบนั้นเด็ดขาด"

"เจ้าเชื่อมั่นในตัวข้ารี"

"แน่นอน ข้าเชื่อเจ้า"

ฮนนิ่งเงียบไปสักครู่ก่อนจะเปิดปากพูดอย่างแผ่วเบา "ข้าทำจริงๆ"

"ว่าอย่างไรนะ?"

"เรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นที่ตำหนักพระมเหสีล้วนแต่เป็นฝีมือของข้า"

ฉันทกใจจนอ้าปากค้าง

"แท้จริงแล้วคนของข้าต่างหากที่ทำ แต่ข้าไม่ยอมห้ามการกระทำนั้น ซึ่งนั่นก็เท่ากับว่าเป็นความรับผิดชอบของข้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้"

ฉันทล้นนึกถึงยูจาชินผู้เป็นพ่อของพระชายาของฮน เพราะในบันทึกทางประวัติศาสตร์กล่าวว่ายูจาชินไม่ต้องการให้พระมเหสีอื่นมกคลอดองค์ชาย ดังนั้นเขาจึงวางแผนทำให้พระมเหสีแท้ง

"พ่อของพระชายาใช่ไหม"

"เจ้ารู้เรื่องนั้นได้อย่างไรกัน"

ฮนถามออกมาอย่างตกใจ ฉันทจึงรีบยกมือขึ้นปิดปาก

"ข้าก็แค่เดาเอานะ เขาน่าจะเป็นคนที่ไม่ต้องการให้พระมเหสีคลอดองค์ชายมากกว่าใคร"

"แต่ว่า..." ฮนยิ้มอย่างขมขื่น

"ทำไมเจ้าถึงไม่ห้ามล่ะ"

"ข้ารู้ข่าวมาว่าเขาคิดที่จะทำ พอเขาลงมือทำไปแล้ว ข้าจึงไปเข้าเฝ้าพระมเหสี"

"เจ้าไปทูลพระมเหสีว่าพ่อของพระชายาเป็นคนทำรี"

"ข้าไม่ได้กราบทูลว่าใครทำ ข้าเพียงแต่ทูลว่าได้ยินมาว่าจะเกิดเรื่องขึ้นเท่านั้น"

ฉันทนึกถึงก่อนหน้าที่นี่ที่ฮนเตือนฉันทว่าอย่าอยู่ใกล้พระมเหสี หลังจาก ที่พระมเหสีตั้งครรภ์ ยูจาชินคงวางแผนเรื่องนี้เอาไว้ตั้งแต่ตอนนั้นสินะ หากพระมเหสีแท้งเพราะฝีมือของยูจาชิน ฉันทอาจกลายเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยได้

ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าเขาเป็นห่วงฉัน และเขาก็ไม่ได้เป็นคนคิดทำร้ายพระมเหสี

"เพราะอย่างนั้นเจ้าก็เลยห้ามไม่ให้เข้าไปอยู่ใกล้พระมเหสีใช่ไหม"

ฮนยิ้มแทนคำตอบ

"ข้านี้กว่าเจ้าไม่ชอบพระมเหสีเสียอีก"

"เจ้าคิดเช่นนั้นได้อย่างไรกัน"

"ข้าคงคิดผิดไปนะ"

ประวัติศาสตร์มันทำให้ฉันคิดอย่างนั้นนี่นา!

"เอ่อ ฮน ถ้าพระมเหสีมีพระประสูติกาลพระโอรส ตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทของเจ้าจะสั่นคลอนหรือไม่"

คำถามนี้อ่อนไหวมาก คำถามของฉันทันทีความได้ว่าหากพระมเหสีคลอดลูกชาย ฮนจะต้องกระเด็นออกจากตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทหรือเปล่า ฮนไม่ตอบคำถาม แต่มองไปรอบๆ ตำแหน่งที่เงียบสงัด ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่ที่จะพูดเรื่องแบบนี้ ฉันทจึงได้รู้ว่าตนเองพลาดไป

"ขอโทษนะ ข้าก็แค่..."

"ข้าเชื่อมั่นในตัวเสด็จพ่อ"

"ฝ่าบาทนะรี"

"ใช่" เขาพยักหน้าก่อนจะพูดต่อ "ก่อนเกิดสงครามอิมจิน ข้าเป็นเพียงแค่องค์ชายที่เกิดจากสนมที่ถูกทุกคนลืมเลือน ตอนนั้นข้าไม่เคยแม้แต่จะบังอาจคิดว่าตนเองจะได้เป็นองค์ชายรัชทายาท ในตอนนั้นเสด็จพ่อทรงโปรดองค์ชายชินซองมากกว่าองค์ชายอื่นๆ ทุกคนรวมถึงข้าต่างก็คิดว่าองค์ชายชินซองจะได้ขึ้นเป็นองค์ชายรัชทายาท แต่แล้วก่อนที่จะลี้ภัยไปที่อียูลู เสด็จพ่อก็ทรงเลือกให้ข้าเป็นองค์ชายรัชทายาท"

ฮนได้เป็นองค์ชายรัชทายาทในสถานการณ์ที่รีบเร่ง

"หลังจากนั้นข้าก็พยายามทำหน้าที่ให้ดีที่สุดในฐานะองค์ชายรัชทายาท"

เพื่อไม่ให้เสด็จพ่อทรงผิดหวัง ทว่าสุดท้ายอาณาจักรหมิงก็ไม่ยอมรับเข้า
เป็นองค์ชายรัชทายาท แต่เสด็จพ่อก็ทรงให้เข้าเป็นองค์ชายรัชทายาท
เหมือนเดิม ข้าจึงเชื่อในตัวเสด็จพ่อที่ทรงแต่งตั้งข้าเป็นรัชทายาท"

เชื่อในพระเจ้าซอนโจหรือ ฮนไม่รู้ใจพ่อตนเองจริงๆ หรือ

หลังจากสงครามอิมจิน พระเจ้าซอนโจยังไม่โปรดปรานที่ฮนมี
ความเก่งกาจและความโดดเด่นมากกว่าตนเอง ไม่เพียงแต่อาณาจักรหมิง
เท่านั้น แม้กระทั่งข้าราชการรอบตัวต่างก็พากันแบ่งฝักแบ่งฝ่ายช่วงชิง
อำนาจ และการขึ้นครองราชย์ระหว่างฮนกับพระเจ้าซอนโจ นักวิชาการ
รุ่นหลังส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าหากพระเจ้าซอนโจยังคงราชย์ต่อไปอีก
ฮนอาจจะไม่ได้ขึ้นครองราชย์ก็ได้ แม้แต่พ่อของฮนก็ยังบอกอย่างนั้น

พ่อคิดผิดหรือ

ไม่หรือ พ่อพูดถูก พ่อเคยบอกแล้ว แม้นักเดินทางท่องเที่ยว
จะสามารถไปยังยุคนั้นได้และสามารถมองเห็นเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยสองตา
ของตนเองได้ แต่ไม่สามารถมองเข้าไปข้างในหัวใจของคนๆ นั้นได้ แต่
ตอนนี้ฉันกำลังฟังความในใจของฮนจากปากของฮนเอง ตอนนี้เขากำลัง
บอกความในใจของเขาที่ประวัติศาสตร์ไม่สามารถบันทึกเอาไว้ได้ให้ฉันฟัง

ฮนเชื่อใจพระเจ้าซอนโจพ่อของเขา แต่มันเป็นความเชื่อใจที่ผิดพลาด
พระเจ้าซอนโจไม่คิดจะปกป้องตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทของฮนเลย การที่
ฮนสามารถอยู่ในตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทมาจนถึงตอนนี้ได้เพราะ
พระเจ้าซอนโจรวมถึงคนอื่น ๆ ไม่รู้ความจริงว่าหลังจากนี้อีกไม่กี่ปีองค์ชาย
ของฮนจะเกิดมา ยกเว้นฉันที่มาจากอนาคต

หลังองค์ชายของฮนประสูติ ท่าทีของพระเจ้าซอนโจที่มีกับฮนนั้น
แตกต่างจากตอนนี้อย่างสิ้นเชิง และสิ่งนั้นจะกลายเป็นบาดแผลขนาดใหญ่
ฮนที่ไม่รู้เรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นพวกนี้จึงบอกกับฉันว่าเขาเชื่อมั่นในตัวพระเจ้า
ซอนโจพ่อของเขา

ฉันรู้สึกสงสารเขาจับใจ จึงกอดเอวของเขาแน่น
"คยองมิน"
ฉันพยายามกลับไม่ให้เห็นเองร้องไห้ออกมาและพูดเบาๆ ในอ้อมกอด
ของเขา
"ฮน ข้าเชื่อ ข้าเชื่อว่าเจ้าไม่ได้ทำอะไร และข้าจะอยู่ข้างเจ้าตลอดไป"
ฮนไม่เข้าใจในสิ่งที่ฉันพูด แต่เขาก็กอดฉันกลับแน่น
"เจ้าเรียนคำพูดพวกนี้มาจากไหน"
"ข้าเรียนมาจากตรงนั้นแหละ แล้วเจ้าก็เป็นคนสอนทั้งหมด"
ฮนหัวเราะราวกับชอบใจในคำพูดของฉัน
"หัวใจของข้าก็เหมือนกับเจ้า หากข้าได้เป็นพระราชา ข้าจะไม่ให้เจ้า
จากข้าไปไหนเด็ดขาด"
เสียงนกฮูกดังแว่วมาอีกครั้ง ฉันรู้สึกว่ามันฮูกตัวนั้นกำลังร้องเพลง
ให้ฉันกับฮนฟัง

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)